

NGÀN
DẶM
TƯỢNG
TỬ

THANH AN

Tiểu thuyết

NGÀN DẶM TƯƠNG TƯ

Tác giả: Thanh An

Kích thước: 13 x 20.5cm

Số trang: 272

Ngày xuất bản: 03-2017

Giá bìa: 63.000 đ

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: Văn Học

Nguồn sách: Nhu Le

Chụp sách: Tâm

Type

Sinh Thần

Vạn Anh

Hồng Bù

Beta

Hồng Ngọc

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

GIỚI THIỆU

“Em hứa một ngày em sẽ trở về,

Em sẽ giữ chàng an toàn,

Em sẽ giữ chàng bình an.

Lúc này, mọi chuyện điên rồ quá,

Em chẳng biết làm sao mà ngăn lại.

Em hiểu chúng ta còn nhiều điều cần nói,

Nhưng em không thể ở lại.

Hãy cứ để em ôm chàng thêm một chút,

Hãy nhận lấy một phần trái tim em,

Biến nó thành của chàng

Để khi chúng ta cách xa

Chàng sẽ chẳng cô đơn...

Đêm nay, khi chìm vào giấc ngủ,

Chàng hãy nhớ rằng

Chúng ta nằm dưới cùng một trời sao...”

THÔNG TIN TÁC GIẢ

Tác giả xin mượn lời Siddhartha trong cuốn sách cùng tên của tác giả Hermann Hesse để tự họa chính tôi: “Tôi chỉ tha thiết một điều duy nhất thôi: có thể yêu thương thế giới, không coi thường nó, không thù ghét nó, tôi có thể nhìn ngắm nó và tôi cùng mọi tạo vật với lòng yêu thương, ngưỡng mộ và kính trọng.”

Trò chuyện với An tại: haian2079@gmail.com

“Tình phải gần đến mức si mê thì mới chân thực^[1]”

[1] Trích “U mộng ảnh”, tác giả Trương Triều, Huỳnh Ngọc Chiến biên dịch và chú thích 215 câu, NXB Văn hóa Thông tin, năm 2007.

MỤC LỤC

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Vĩ thanh

Mở đầu

Vĩnh Yên quốc.

Năm Nguyên Khánh thứ bảy.

Mùa hạ, ngày hai mươi chín tháng Bảy, Hoài Vũ vương Mạc Quân – hoàng tử thứ ba của Mạc Thanh Đế và quý phi Tuệ Minh, bậc kỳ tài quân sự dưới thời Mạc Hưng Đế - lập chính phi.

Tin tức vừa được lan truyền ra, toàn bộ kinh đô Châu An từ văn nhân đến võ sĩ, từ quan lại đến dân thường đều vô cùng sửng sốt. Không phải chỉ vì Hoài Vũ vương vốn được dân gian yêu mến và ca tụng với vô số truyền kỳ, cũng không phải chỉ vì chàng được nam nhân xứ này tôn kính như một vị mãnh tướng sa trường hay được nữ nhân vương triều ngưỡng mộ bởi chuyện tình đẹp như mơ từng có với đại mỹ nhân Dao Thiển mà chủ yếu vì tân nương tử lại là một sơn nữ chàng vừa mới gặp nửa tháng trước trên núi Hương Hồ.

Có người phỏng đoán do tuổi không còn nhỏ, lại thêm sức ép mạnh mẽ từ phía mẫu phi và bào đệ là Ngũ vương gia, chàng đành nhắm mắt đưa chân cưới về một chính phi để yên lòng trên dưới. Giả thiết này khiến không ít thiếu nữ Vĩnh Yên quốc phải tiếc hận sao mình lại không có được phúc phận như cô nương may mắn kia.

Có người phản bác, với tính cách phóng khoáng, ngang tàng của mình, không thể nào có chuyện Hoài Vũ vương lại nhắm mắt làm liều như thế được. Nhất định cô nương kia phải có điểm gì xuất sắc lắm.

Cứ như vậy, thiếu nữ bí ẩn thành thân với Mạc Quân – vị vương gia có một không hai của thiên triều – cũng mặc nhiên trở thành một trong những vị vương phi nổi tiếng nhất Vĩnh Yên quốc kể từ ngày lập quốc đến nay.

Nghe được tin đồn này, đương sự ngoài bật cười thì không còn phản ứng nào khác.

Chương 1

Ngày đại hôn của Hoài Vũ vương diễn ra vô cùng nào nhiệt. Khách khứa nườm nượp đến chúc mừng như muốn đập hồng cổng lớn vương phủ, tiếng huyền náo, chúc tụng kéo dài từ sáng đến tối. Theo tục lệ, trong ngày đặc biệt này thì màn “quấy quả tân lang^[1]” nhất định phải có. Nhiều vương tôn quý tộc hào hứng mang tới rất nhiều chanh vàng để ném. Nhưng nghĩ lại thì Hoài Vũ vương là ai kia chứ? Ai cũng có lòng nhưng không phải ai cũng có gan.

[1] “Quấy quả tân lang” là phong tục truyền thống diễn ra trong ngày đại hôn ở Vĩnh Yên quốc, trong đó quan khách đến chúc mừng sẽ ném chanh vàng (lễ cưới của vương tôn quý tộc) hoặc chanh thường (lễ cưới của dân chúng) chín vàng về phía tân lang trước khi tân lang bước vào tân phòng.

Khi trái chanh vàng lộng lẫy đầu tiên được phóng ra, Hoài Vũ vương nhanh chóng bắt được rồi chuyển qua phía cận vệ Kim Khánh, lại không quên hướng về đám quan khách đang nín thở quan sát nụ cười như ngầm cho phép. Trong khoảnh khắc đó, khi tiếng reo hò vỡ òa, hàng loạt chanh vàng vàng óng vun vút lao tới, người ta chỉ thấy bóng áo xanh nhạt của Kim Khánh bay lên, cả trăm trái chanh bị chém làm đôi rơi lăn lóc dưới đất, còn tân lang thì không mấy may thấy bóng dáng, chỉ còn vọng lại tiếng cười lớn.

Tân phòng cách đại sảnh không xa lắm, nhưng dường như tân lang cũng không quá vội vàng, từng bước chân chậm rãi men theo hành lang uốn khúc. Không phải chàng không nóng lòng muốn gặp tân nương của mình, chỉ là trong lòng Hoài Vũ vương mới hiểu được hóa ra bản thân chàng cũng

có lúc hồi hộp đến mức này. Chàng ngược mắt nhìn vầng trăng cuối tháng mỏng manh cong cong như miệng cười, trong lòng vô cùng rung động.

Rốt cuộc ta cũng đợi được ngày rước nàng vào cửa.

Chàng đẩy cửa bước vào. Nến yên ương cháy đỏ trên bàn tiệc giữa phòng, ánh sáng lay động vì cơn gió đêm vừa ùa vào, từng hạt đỏ cam nhảy nhót trên sàn nhà, trên tường phòng, trên thảm đỏ, trên giường cưới, vương trên người tân nương của chàng. Còn nàng – nữ nhân độc chiếm suy nghĩ của chàng suốt thời gian qua – đang an tĩnh tựa đầu bên vách giường mà ngủ thiếp đi. Chàng nhẹ nhàng và cẩn trọng nhắc khăn hỷ của nàng lên, dịu dàng gọi: “Anh nhi, dậy nào!”

Nàng mở đôi mắt mông lung nhìn chàng. Dưới ánh sáng mờ ảo, chàng có thể thấy rõ làn da trắng mịn, đôi mắt trong bóng nến long lanh như có sóng nước của nữ nhân chàng yêu. Nụ cười hạnh phúc nở rộ trên khuôn mặt tuấn tú của Mạc Quân. Chàng vươn tay vuốt ve gò má tân nương, chạm rai cúi đầu, miệng kề sát sườn mặt nàng, nhỏ giọng thì thầm: “Anh nhi!”

Rồi chàng nâng mi, nhìn thẳng vào cặp mắt còn đang ngơ ngác kia, hơi thở nóng ấm phả trên mũi nàng, đôi môi sát lại.

Tức khắc, nàng giật mình, theo phản xạ đẩy chàng ra rồi nhảy dựng lên: “Làm gì vậy?”

Mạc Quân bật cười thành tiếng. Thiên Anh của chàng khi vừa ngủ dậy chưa hoàn toàn tỉnh táo thì tinh thần cảnh giác cực kỳ thấp, khiến người ta có cảm giác thật dễ thương, rất muốn bắt nạt.

“Động phòng.” Chàng nháy mắt, đồng dục trả lời.

“Không được!” Nàng vừa bỏ mũ phượng qua một bên vừa quả quyết. “Chúng ta đã thỏa thuận chỉ cưới giả thôi mà, ngài nhớ chứ?”

“Nếu ta muốn biến giả thành thật thì thế nào?”

Nàng cau mày nhìn chàng. “Ý ngài là tôi bị lừa phải không?”

“Không phải lừa...” Chàng sà đến bên nàng, “... chỉ là chưa cho nàng biết hết mà thôi.”

“Một nửa sự thật không phải là sự thật đâu, vương gia!”

Chàng nhón một nắm xôi nếp nho nhỏ, cắn một miếng rồi nhanh chóng nhét phần còn lại vào miệng nàng.

“Nhưng một nửa miếng xôi nếp vẫn là xôi nếp mà, ái thôi!” Chàng ôm lấy eo nương tử vừa qua cửa, kéo nàng vào lòng, khoái chí nhìn nàng vừa ra sức nhai vừa quắc mắt với mình. “Sự thật là... ta yêu nàng.” Chàng dịu dàng thổ lộ.

Miếng xôi vừa nuốt xuống suýt mắc lại cổ họng. Nàng ho lên, nghiêm giọng cảnh cáo: “Đừng đùa khi ăn uống.”

“Nàng không tin ta sao?” Chàng bày ra vẻ tội nghiệp.

Nàng muốn gỡ đôi tay đang quấn quanh eo mình của nam nhân đáng ghét trước mặt nhưng không được. “Chúng ta chỉ mới vừa quen nhau được mười lăm ngày.”

“Thì có sao? Chúng ta vừa gặp đã yêu.” Chàng vùi đầu vào bên cổ nàng, tiếp tục trêu đùa.

“Đừng đùa nữa! Ngài chỉ thành thân với tôi vì muốn làm vừa lòng mẹ và em cùng đả thân bằng cố hữu gì đó của ngài mà thôi. Còn tôi thành thân với ngài vì... vì ngài nói tháng sau sẽ tuyển tú, tất cả nữ nhân thích hợp đều phải tham dự, mà tôi thì không muốn dính vào ba cái trò đó. Đó là lý do chúng ta thành thân, Mạc Quân!” Nàng gấp gáp nói liền một hơi.

Chàng ôm lấy khuôn mặt nàng, hướng ánh mắt nàng về phía mình, kiên định lắc đầu. “Ta yêu nàng. Đó là lý do quan trọng nhất.” Trong lúc nàng còn đang sững sờ, chàng liền cúi đầu hôn nàng, bàn tay đặt trên eo siết chặt lại, ngăn cản mọi vùng vẫy hòng thoát thân của nàng. Nàng bướng bỉnh chống cự, cơn giận bùng lên như hai ngọn lửa trong đôi mắt mở lớn của nàng, miệng nàng mím chặt bất chấp lời mời gọi mê hoặc từ môi chàng. Mạc Quân lùi lại một chút, cười cười nhìn nàng, sau đó lại tiến tới. Lần này, chàng tấn công theo hướng khác, đầu tiên là chậm rãi những nụ hôn nhỏ vụn lên má nàng, mắt, mũi, thái dương với vài lọn tóc vương xuống, sau đó nấn ná ở tai, sau tai, rồi kéo một đường dài trở lại môi nàng.

Thiên Anh hoàn toàn bại trận. Mạc Quân nhanh chóng nhận ra sự quy thuận của nàng, trong chớp mắt liền cuốn lấy môi nàng, kéo nàng vào cơn sóng tính mãnh liệt nhất, quyến luyến nhất và đam mê nhất. Nếu một nụ hôn có thể nói lên được tất cả những cảm xúc của chàng, vậy thì hãy gửi hết vào đó tình yêu điên cuồng, nỗi nhớ khắc khoải và cả cơn giận âm ỉ trong lòng chàng bấy lâu đi!

Chàng đặt nàng xuống giường, dời môi nàng, chống hai tay bên cạnh nàng. Khuôn mặt hai người gần đến nỗi hơi thở dồn dập của nàng phả lên cằm chàng từng luồng nóng rẫy.

“Anh nhi, ta yêu nàng! Ta thật sự yêu nàng!” Chàng thì thầm như tuyên thệ.

Cặp mắt sáng trong của nàng từ mơ màng chuyển dần sang bối rối. “Mạc Quân, ngài... sao ngài lại yêu tôi?”

Cơ mặt chàng cứng ngắt. Lại là câu hỏi chết tiệt này! Hai lần, cùng một người nói, cùng một người nghe, lại cùng một tình huống. Quá khứ như một vở kịch chậm chậm tái diễn trước mắt chàng. Trong vở kịch ấy, Thiên Anh của chàng – với dung mạo của Dao Thiển – tựa lưng vào bức tường gạch đỏ của kỳ đài, ngược cặp mắt vạn phần bối rối nhìn chàng, lấp bắp cũng chính câu hỏi ấy.

Năm ngày sau, trên Huyền Không Sơn Thượng, nàng nói mình chỉ là một linh hồn của thời không khác mượn thân thể Dao Thiển lưu trú, khẳng khẳng rằng người chàng yêu không phải nàng mà là Dao Thiển, rằng nàng sẽ trả lại Dao Thiển cho chàng. Ngay sau đó, nàng chạy đến phiến đá lớn bên vách núi hét vọng lên trời: “Tô Hoàng, tớ muốn về nhà!”

Mạc Quân dù khinh công trác tuyệt nhưng lúc chàng bay vút tới đó cũng không thể nào chen được vào giữa trận sấm sét đang giội xuống phía nàng. Sau đó, nàng biến mất, chính xác là linh hồn nàng biến mất. Khi chàng đỡ người con gái ngồi gục bên phiến đá dậy, nàng mở mắt nhìn chàng, ánh nhìn sững sốt pha lẫn thẹn thùng. Ngay lúc ấy, chàng biết đó không phải là nàng. Ngay lúc ấy, mọi hồ nghi nếu còn giăng mắc trong lòng chàng thì đều tan biến không còn dấu vết. Nữ nhân trong vòng tay chàng lúc này đây mới chính là Dao Thiển thực sự. Còn người chàng yêu – người con gái tên Thiên Anh, người con gái đã đánh cắp linh hồn và trái tim chàng, người con gái chàng còn chưa kịp biết hình dáng và dung nhan thật sự - đã biến mất.

Một bằng hữu của chàng từng nói: “Nếu muốn hủy hoại một ai đó, hãy khiến họ yêu người rồi sau đó rời bỏ họ.” Có lẽ là thế đi. Chàng quả thực đã bị hủy hoại ngay từ giây phút ấy và cả bây giờ, khi nàng trở lại với ký ức trống không về chàng. Nàng là người đầu tiên khiến chàng nếm trải cảm

giác vừa yêu vừa giận, thật muốn trừng phạt nàng nhưng lại không nỡ xuống tay.

Chàng nghiêng rặng, quai hàm bạnh ra, rất lâu sau mới lên tiếng: “Tại sao lại không, Anh nhi?” Cất giọng khàn khàn, chàng cũng hỏi ngược lại một câu y hệt ngày hôm ấy, có điều, thay vì “Thiên nhi”, chàng gọi “Anh nhi”.

“Chúng ta...” Nàng lắp bắp.

Chàng có cảm giác toàn thân mình căng cứng như phải gắng gượng gồng lên để chịu đựng lời tiếp theo của nàng: “Chúng ta không thể...”, nhưng không, nàng chỉ bối rối phân bua: “Chúng ta chỉ mới gặp nhau thôi mà...”

“Với nàng, thời gian quen biết quan trọng đến thế sao?”

Nàng luống cuống. “Không hẳn thế... chỉ là... chỉ là...”

“Ta hiểu rồi!” Chàng ngồi dậy rồi kéo nàng dậy theo. Chàng và nàng còn nhiều thời gian, chàng không muốn ép buộc nàng, khiến nàng chuyển sang căm ghét và xa lánh mình. Ngoại trừ điều đó ra, điều gì chàng cũng có thể chịu đựng được. Đến gần một năm trời tìm kiếm nàng trong vô vọng chàng còn có thể vượt qua được, huống chi là những ngày chờ đợi nàng cam tâm tình nguyện yêu chàng. Tạm thời hãy cứ để chàng yêu nàng trước đã.

Hai tay chàng ôm lấy vai nàng, mắt chàng nhìn sâu vào mắt nàng, giọng chàng dịu dàng nhưng kiên quyết: “Chúng ta sẽ bồi đắp tình cảm dần dần. Ta hứa sẽ không ép buộc nàng cho đến khi nàng thực sự yêu ta. Anh nhi, ta không phải chính nhân quân tử, ta cũng không cho rằng nàng ngây thơ đến mức tin rằng một người mưu lược quyền biến như ta lại là chính nhân quân tử. Nhưng nàng có lời hứa của ta, hiểu không?”

Nàng gật đầu.

“Ta còn có một điều kiện.” Giọng chàng bỗng trở nên giảo hoạt.

“Điều kiện gì?”

“Ngoài chuyện đó ra, chuyện gì nàng cũng không được cản ta.” Nói xong, chàng cười lớn, còn nàng thì tức giận phản bác.

“Đừng mơ!”

“Chuyện khác thì cũng chỉ có ôm, hôn và thổ lộ tâm tình nhưng nhớ thôi. Nếu nàng không để ta bồi đắp tình cảm thì làm thế nào biến giả thành thật được?”

“Ai cần biến giả thành thật với ngài chứ!”

“Ta cần.” Chàng bỗng chốc chuyển sang dáng vẻ nghiêm túc rồi thông thả đứng dậy. Dáng người cao lớn của chàng hoàn toàn che khuất nàng, khiến nàng chìm sâu vào trong bóng tối. Ánh nến chiếu sáng một bên sườn mặt chàng tạo nên những mảng sáng tối đẹp đẽ đến ngây người.

Nàng nhận ra dường như có điều gì đó, rất nhiều rất nhiều về chàng mà nàng không hiểu được. Thái độ của chàng, vẻ mặt của chàng thay đổi quá nhanh, tính khí thất thường lẽ ra phải khiến nàng lo sợ vì không thể kiểm soát được mới phải, nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy an toàn. An toàn? Hoặc là nàng nên nghĩ lại đi thôi, vì chàng đang tạo ra nhả làm một loạt động tác cởi bỏ từ thắt lưng đến ngoại bào và cả dải lụa buộc tóc khiến mái tóc dài thoát khỏi trói buộc bỗng xõa tung ra.

Nàng hốt hoảng: “Ngài đang làm gì vậy?” Biểu diễn thoát y chắc?

“Đương nhiên là ta muốn trừng phạt nàng.”

Nàng ho khan. Đây là loại trừng phạt gì vậy?

“Tùy ngài!” Thiên Anh bất lực nói.

“Được!” Chàng ào đến như một cơn gió. Trong khoảnh khắc, nàng như nhìn thấy lồng ngực trần của chàng thấp thoáng sau cổ áo hơi mở ra, hương thơm nam tính dội về phía nàng. Nàng đỏ mặt. Hai người ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, tại sao đến giờ nàng mới chú ý tới điều này? Nhưng nàng không có cơ hội tìm ra đáp án, vì ngay sau đó, nàng đã thấy mình bị kéo tới đứng giữa phòng, toàn thân cứng ngắc, hiển nhiên là đã bị điểm huyết.

“Nàng nói tùy ta.” Chàng cười gian xảo.

“Ngài muốn gì?” Nàng cau mày nhìn chàng.

“Trừng phạt nàng bằng cách bắt nàng bồi dưỡng tình cảm với ta.” Mạc Quân cong môi cười, thuận tay tháo thắt lưng của nàng, lại cởi tới ngoài bào, bàn tay theo sợi dây buộc luồn vào bên trong lớp áo, chậm chạp lướt qua vùng bụng nàng, ngực nàng, ngược lên đầu vai, vươn ra khỏi cổ áo rồi thẳng tay gạt khỏi vai nàng. Hỷ phục rục rĩ rơi xuống chân, trung y mỏng manh không giấu được hết những đường cong mê hoặc trên cơ thể nàng. Qua lớp lụa mỏng, cái yếm đồng màu ẩn hiện như mời gọi.

“Ngài... Ngài đã nói sẽ không ép tôi.” Nàng cao giọng kháng nghị.

“Ừ.” Mạc Quân cười quyến rũ. “Đây là *chuyện khác*, không phải *chuyện đó*.”

“Đồ hồ ly này!” Nàng mắng lớn khi thấy chàng thuần thực cởi bỏ trung y của mình. Lớp váy áo thứ hai rơi xuống, trên người nàng chỉ còn lại yếm thắm cùng khố y. Thiên Anh không động đậy được, chỉ có thể đứng chết

trên dưới ánh mắt quá sức cháy bỏng của Mạc Quân. Nàng cảm thấy mặt mũi mình nóng ran, xấu hổ đến cực độ, bèn gắt gỏng với chàng: “Nhìn đủ chưa?”

“Chưa đủ. Không bao giờ là đủ cả.” Chàng đáp lại gần như ngay tức khắc, ánh mắt như si như say.

“Ngài...” Nàng chưa kịp nói hết câu, eo đã bị ôm lấy, hơi thở nóng rực của chàng phả vào hõm vai khiến toàn thân nàng nhẹ bẫng. Khoảnh khắc tiếp theo, nàng thấy mình được giải huyết, đang nằm trên giường, ngay trong lòng chàng, gương mặt kề sát vào lồng ngực vạm vỡ của chàng, mơ hồ nghe được nhịp tim chàng đang đập... dường như rất vội vã. Một tay chàng ôm lấy eo nàng trong khi hai bàn tay nàng, một đang chạm vai chàng, một lại bám trên hông chàng. Tư thế mờ ám khiến nàng xấu hổ không chịu nổi, hơn nữa quần áo mỏng manh không ngăn được luồng nhiệt đang càng lúc càng dâng cao trong cơ thể nàng. Nàng loay hoay tìm cách thoát ra, bỗng nhiên bàn tay đang đặt trên eo nàng siết lại, cơ thể bị kéo về phía trước, dán lấy thân người đối diện. Một giọng trầm khàn vang lên. “Anh nhi, nam nhân ôm nữ nhân mình yêu trong lòng, không cần xuân dược cũng khó nén nổi dục vọng trong lòng.”

Nàng lập tức cứng ngắc, còn mơ hồ cảm giác được người đang tựa cằm lên đỉnh đầu mình bật cười khe khẽ. Nàng máy móc đáp lại: “Buông... Buông tôi ra! Tôi không thích loại tình huống này.”

Vô ích! Loại tình huống này Mạc Quân chính là cầu còn không được. Tay chàng dùng thêm sức khiến nàng càng dán chặt hơn vào người mình. Giọng chàng thiếu não: “Ta càng lúc càng tin chính nhân quân tử quả thật khổ vô vàn.”

Đáp lại chàng chỉ là tiếng “hừ” giận dữ. Chàng cười nhẹ, đưa tay xoa lưng nàng. Mạc Quân ôm lấy người chàng vẫn ngày nhớ đêm mong, vừa

sung sướng vừa đau khổ, sau một hồi thở dài liền nhẹ nhàng tuyên bố: “Bồi đắp tình cảm. Khảo nghiệm bản thân. Ngủ!”

Tiếp đó, tất cả lại chìm vào yên tĩnh.

Mạc Quân vốn thính ngủ, lần này nằm bên nhụyễn ngọc ôn hương cũng ngủ không sâu nên khi mỹ nhân trong ngực hô hấp thay đổi, chàng liền tỉnh giấc. Hơi hé mắt, chàng liền thấy khuôn mặt mệt mỏi cùng cặp mắt gấu trúc của Thiên Anh. Sáng sớm, khi vừa tỉnh dậy, nàng có phần mơ màng, đuôi mắt toát lên vẻ ủ rũ, so với lúc bình thường bày ra khuôn mặt bình tĩnh lạnh nhạt càng cuốn hút gấp vạn lần. Ánh mắt mê hồn dời khỏi một điểm nào đó sau lưng chàng, liếc đến cánh tay tê rần chàng dang lên làm gối cho mình lúc đêm qua, đầu mày liền chau lại. Chàng thấy nàng hơi điều chỉnh tư thế nằm nhưng lại không dám cử động mạnh. Hẳn là lời cảnh báo của chàng đêm qua đã khiến nàng e sợ, cộng thêm trang phục lúc này còn lộn xộn hơn trước, tư thế hai người so với lúc tối qua chỉ có mờ ám hơn chứ không kém. Nhìn con mèo nhỏ luống cuống trong lòng, Mạc Quân thực sự muốn cười lớn một trận. Suốt cả đêm dài, hai người dán sát vào nhau, đầu nàng gối lên tay chàng, chân bị chàng quấn lấy, eo bị ôm siết, một tay nàng buộc phải đặt lên hông chàng, bàn tay tự do còn lại từ chối động chạm vào lồng ngực chàng nhưng lại ra sức che chắn trước ngực mình, vô thức cuộn thành nắm đấm nhỏ. Mạc Quân trong lòng như nở hoa. Sức chịu đựng của vương phi của chàng quả thật khiến người ta kinh ngạc.

“Ngài tỉnh rồi?”

Mạc Quân không vội mở mắt, môi vẽ nên một nụ cười, lười biếng đáp “ừ” một tiếng rồi giả bộ làm động tác co duỗi cơ thể, cố tình lại ghì sát nàng vào lòng hơn nữa, đến nỗi nắm đấm nhỏ chắn ngang ngực hai người cũng chẳng còn tác dụng. Nàng liền vô thức giãy giụa.

Mạc Quân miễn cưỡng mở mắt, cất giọng ngái ngủ: “Anh nhi, tân hôn mỗi một, không cần dậy sớm”, đoạn chàng vùi mặt vào cổ nàng, cười vô cùng xảo trá.

“Ngài...” Nàng kêu lên: “Suốt đêm một tư thế, ngài không thấy mỏi hay sao?”

Một phen đất trời đảo lộn, Mạc Quân trở mình nằm đè lên người nàng, hai khuỷu tay chống hai bên vai nàng, cúi đầu nhìn xuống như thác nước, quần quýt với những lọn tóc nàng đang xõa tung trên gối; cặp mắt nóng rực chiếu thẳng vào mắt nàng; đôi môi hé mở buông lời trêu ghẹo xấu xa: “Nếu mỏi thì đổi sang tư thế này nhé?”

“Đừng lộn xộn.” Nàng nói.

Mạc Quân chăm chú nhìn nàng, nhìn đến mức nàng thẹn đỏ cả mặt, sau đó khước môi từ từ cong lên: “Anh nhi, tân hôn vui vẻ!”

Nàng trợn mắt nhìn nụ cười ranh mãnh của chàng, thấy khuôn mặt chàng càng lúc càng gần lại. Đôi môi mềm mại của chàng chầm chậm hôn lên trán, lên mắt, đầu mũi, hai bên má, rồi phủ kín môi nàng. Hôn đến choáng váng đầu óc, Mạc Quân mới buông tha cho nàng. Thiên Anh vội đẩy chàng ra, muốn xuống giường lại thấy chàng nằm nghiêng người, bày ra thế tưởng thành khó vượt. Nàng ngồi dậy, quần chần đến tận cằm, trợn mắt. “Mạc Quân, để tôi xuống!”

“Ừ.” Chàng nhàn nhã nhìn nàng.

“Vậy ngài tránh ra đi!”

“Mau gọi ta là phu quân, ái ân!”

“Mạc Quân!”

“Gọi phu quân!”

“Vương gia!”

“Gọi phu quân!”

“Hoài Vũ vương!”

“Ái thê...”

“Đừng làm xấu mặt thiên triều nữa, vương gia!” Nàng bất chấp, giơ chân đạp nam tử cọt nhả trước mặt một cái. Chẳng ngờ Mạc Quân liền vươn tay, chính xác nắm lấy cổ chân nàng. “Ái thê...” Vừa nói chàng vừa cọ cọ ngón tay lên làn da nàng, rất chậm rãi mà men ngược lên trên.

Nàng mau miệng phục tùng. “Phu quân, tránh ra đi!”

Im lặng. Bàn tay nọ vẫn tiếp tục trêu chọc. Thiên Anh phát hoảng. “Phu quân, cho thiếp xuống!”

Bàn tay dừng lại, chàng nhếch môi.

“Thôi!” Giọng chàng lười biếng cất lên, Thiên Anh cảm thấy như trút được gánh nặng, đang thở hắt ra một hơi dài liền nghe thấy câu tiếp của chàng. “Ta không thích nàng gọi phu quân nữa rồi.” Chàng cong môi, ranh mãnh nhìn nàng. “Gọi Quân đi!”

“Ngài!!! Tiểu Quân, ngài chết đi!”

“Ha ha ha!” Mạc Quân cười lớn, tay kéo mạnh chân nàng khiến cả người nàng trượt xuống, diễn lại tư thế người trên kẻ dưới lúc nãy. Chàng ghé sát miệng vào tai nàng, thì thầm: “Ai nói là nhỏ hả? Nàng có muốn tự mình kiểm nghiệm không?”

Thiên Anh lẽ nào lại không hiểu ý chàng. Tên hồ ly này từ đầu tới cuối đều ra sức muốn quyến rũ nàng, dụ dỗ nàng đây mà. Nàng bèn “hừ” một tiếng, không thèm để ý đến hắn.

Mạc Quân nhìn nàng, những ngón tay xoa nhẹ đầu vai nàng, vuốt má môi nàng, miệng nở nụ cười rất đổi phong tình cũng vô cùng gian xảo. Chàng biết thái độ này của nàng tiết lộ tâm tình gì. Khi vừa mới ngủ dậy, càng dễ bị bắt nạt bao nhiêu lại càng dễ cáu gắt bấy nhiêu. Và khi cơn tức giận chực chờ bùng nổ, nàng sẽ rất có tâm mà đưa ra dấu hiệu cảnh báo cho kẻ sắp phải hứng chịu cơn thịnh nộ kia. Ví như lúc này, chàng có thể nhìn thấy cơn sóng ngầm đang chực chờ trong đôi mắt nàng. Thế nên ngay lập tức, chàng tự giác nằm lăn vào phía trong, đẩy nàng ra phía ngoài giường. Thiên Anh rốt cuộc cũng thoát khỏi bàn tay lang sói, quần lại chăn, đứng dậy gọi người hầu vào.

Mạc Quân nằm trên giường, hai mắt khép hờ, ánh mắt nghiền ngẫm từng hành động của nàng. Dưới ánh nhìn quá mức chuyên chú đó, không chỉ Thiên Anh mà cả hai nha hoàn đang giúp nàng chuẩn bị cũng cảm thấy thiếu tự nhiên. Cau mày, nàng quay lưng về phía chàng, nhưng sau đó lại lập tức hối hận vì cái nhìn vừa rồi dường như còn bóng râm hơn cả lúc trước. Nàng bèn quay lại than thở: “Ngài đừng nhìn nữa.”

Mạc Quân nhướn mày. Chỉ cần thái độ này của chàng thôi, nàng hẳn biết rõ ý chàng là gì rồi chứ?

Nàng nhìn sắc mặt người mà đổi giọng: “Phu quân, đừng nhìn nữa mà.”

Mạc Quân liền nở nụ cười hài lòng đủ để đánh cắp trái tim của cả tá nữ nhân, sau đó từ từ khép rèm mi lại.

“Hai người chuyển đồ ra sau tấm bình phong cho tôi.”

Nghe giọng nàng vang lên, chàng không nén nổi nụ cười. Quả là Thiên Anh, chỉ có nàng mới như thế. Nàng không tin chàng sẽ thôi ngắm nhìn mình nên đành lánh đi. Và nàng đã đúng. Chàng thật muốn cười lớn. Vương phi bé nhỏ của chàng thực sự sinh ra để dành cho chàng, chỉ dành riêng cho chàng mà thôi. Chỉ có nàng mới luôn khiến chàng bất ngờ và vui vẻ đến thế, và cũng chỉ có chàng mới có thể khiến nàng nổi giận liên tục và nhanh chóng như thế.

Mạc Quân nhìn về hướng bình phong. Vách ngăn đủ dày để che khuất cảnh đẹp mà chàng muốn ngắm nhìn, chỉ có âm thanh vọng lại: tiếng róc rách của nước chảy, tiếng sột soạt của trang phục, tiếng nàng thì thầm cùng nha hoàn... Chàng nhắm mắt, tự hỏi nàng sẽ mặc váy áo gì trong buổi sáng nay? Có thể là bộ váy hoa mộc lan không? Mộc lan trắng ngà, hồng phấn hay màu áo nào khác? Bất kể màu sắc nào, chàng nghĩ, khoác lên cơ thể nàng đều đẹp. Phải, dáng người nàng đủ đẹp để không một màu sắc nào có thể chối từ.

Mạc Quân trầm ngâm nhớ lại tối qua ngắm nàng đến phát sốt. Nàng không phải kiểu đậm đà tròn trịa, cũng chẳng phải mình hạc xương mai, chỉ đúng mức đầy đặn, chân dài, eo thon, bụng nhỏ, ngực tròn, cổ ba ngón vươn cao như một đài hoa huệ, xương quai xanh lồ lộ tựa như hai nét phóng tác tuyệt mỹ, khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa dịu dàng, ánh mắt sáng trong, bình thản. Còn hương thơm của nàng thanh lạnh và dịu mát, hệt như hương mộc lan cùng táo xanh được pha trộn đầy ngẫu hứng trong một buổi bình minh còn mù sương và lất phất mưa rơi. Chàng không hiểu tại sao thứ hương thơm tao nhã ấy lại có sức mê hoặc với mình lớn đến vậy...

Bộp! Bộp! Bộp!

Chàng giật mình mở mắt và sững sờ. Người trong lòng chàng đang mặc bộ váy mộc lan trắng, thắt lưng to bản thêu nổi những đóa hoa ôm lấy vòng eo mảnh mai, tay áo buông dài, cổ áo thêu hoa, mái tóc cũng cài trâm khắc hình một đóa mộc lan, từng lọn từng lọn chảy trên vai và phủ xuống tấm lưng ngà ngọc. Mạc Quân sung sướng nở nụ cười. Chàng và nàng ắt hẳn có tâm linh tương thông. Chàng nhảy xuống giường, bước đến sau lưng nàng, đang định vòng tay ôm thì nàng quay lại.

Đẹp đến ngây người.

“Ngài muốn làm gì?” Nàng bất ngờ lên tiếng, quay ngoắt về phía chàng, trong tay còn đang cầm con dao gọt hoa quả mà phía sau nàng, những gì còn lại từ nền uyên ương đêm qua bị chém ngang dọc thật thê thảm.

Mạc Quân dở khóc dở cười. Ái phi của chàng suốt đêm khiến chàng thao thức, cánh tay tê cứng toàn thân nhức mỏi chưa tính, muốn ăn mà không được, sáng dậy còn phải chứng kiến cảnh nền tân hôn bị nàng phanh thây làm trăm mảnh thế này...

“Anh nhi, cẩn thận! Nàng giận mấy thứ này cũng đâu cần phải tự mình ra tay.” Chàng nén cười, làm bộ bất lực thở dài.

“Ai nói tôi giận mấy thứ này?” Nàng lạnh nhạt đáp.

“Vậy giận ai mà đang tâm sát hại nền uyên ương?”

“Ngài!” Nàng nghiêng răng buông ra một chữ rồi vung tay bỏ đi. Mạc Quân nhìn theo bóng nàng, ý cười càng lúc càng đậm, lát sau vẫy tay gọi người hầu đem toàn bộ xác nền cất đi hết.

Chương 2

Ngày đầu tiên trong cuộc sống hôn nhân của Hoài Vũ vương Mạc Quân, cũng như đêm tân hôn của chàng, ngập tràn những điều thú vị. Thúng thủng rời giường, chàng thay bộ trang phục mới, mái tóc dài cũng dùng một dải lụa xanh lam đồng màu với trâm ngọc của Thiên Anh mà buộc lại, sau đó chậm rãi hướng về Vân đình dùng bữa sáng cùng nàng. Theo quy định của thiên triều, vương gia mới nạp chính phi không cần vào triều trong vòng ba ngày, tới ngày thứ năm, vị tân vương phi phải vào cung yết kiến thái hậu và đương kim thánh thượng. Điều đó có nghĩa là chàng có ba ngày trọn vẹn cùng ái phi yêu dấu. Mạc Quân vừa nghĩ vừa cảm thấy trong lòng như có một đàn chim cất tiếng hót ríu rít khi mùa xuân đến. Không chỉ ba ngày này mà từ nay về sau, suốt cuộc đời chàng, giây phút nào có nàng cạnh bên cũng đều là hạnh phúc khó cầu.

“Người có nhìn thấy vẻ mặt của vương gia không?”

Giọng nói thì thà thì thầm vang lên phía sau bụi cây rậm rạp ngay lối rẽ dẫn vào Vân đình khiến Mạc Quân dừng bước. Chàng tò mò lắng nghe.

“Có!” Một giọng nữ khác thì thầm đáp lại. “Sáng nay A Phi vào giúp vương phi chuẩn bị cũng thấy vương gia cười dịu dàng muốn chết.”

“*Vương phi*”, Mạc Quân sung sướng nghiền ngẫm tư vị ngọt ngào của hai tiếng này.

“A Phi nói từ sáng đến giờ, lúc nào cũng thấy ngài cười, nhất là lúc nhìn vương phi, ánh mắt cực kỳ âu yếm.”

Mạc Quân sờ sờ mặt, quả thật chính mình đang cười không thể khép miệng.

Chàng vốn không ưa hạ nhân trong phủ bàn tán chuyện của chủ nhân, nhưng loại chuyện như thế này... chàng thích. A Phi, người này nên được ban thưởng.

“Vương... Vương gia...” Hai nha hoàn nọ cảm gần như rơi xuống đất, luống cuống quỳ xuống khi thấy chàng xuất hiện trên lối rẽ.

Chàng liếc nhìn cả hai, phất phất tay: “Đứng lên đi! Báo Trần quản gia lát nữa tới thư phòng gặp ta” rồi nhanh chóng đi qua.

Trên ghế mềm trong Vân đình, Thiên Anh đang ngồi nhàn tản, cảm tì lên tay. Từ phía chàng đi tới, mặt hồ bên cạnh nàng sáng lên, phản chiếu dưới nắng sớm, khiến vẻ mặt trông nghiêng của nàng càng trở nên sắc nét: mũi cao, mắt sâu, môi trên hơi cong, những ngón tay vừa dài vừa thon, mái tóc đen bóng... Mạc Quân ngỡ ngẩn ngẩn hình ảnh nàng trong nắng sớm. Những tán tử phượng^[1] phía sau đung đưa trong gió, vài cành lá chĩa ra như đang vươn tay về phía nàng, nương theo một vài cơn gió lớn thật sự chạm được tới cánh mộc lan trên cây trâm nàng cài. Thật giống chàng, Mạc Quân thờ dài, chúng cũng giống chàng, chạm không tới trái tim nàng.

Mạc Quân bước vào Vân đình, ra hiệu người hầu lánh đi, cười cười ngồi xuống đối diện nàng. Thiên Anh thấy chàng liền ngồi nghiêm chỉnh, tay cầm đũa, vội vã nói: “Vương gia, mời dùng bữa sáng!” rồi gắp lấy một miếng bánh điểm tâm đặt vào bát.

[1] Tử phượng (phượng tím) là loài cây quý, thân gỗ lớn, tán rộng nhưng cành lá thưa, khi không có hoa trông khá giống phượng vĩ. Cây trở

hoa vào tháng Ba hàng năm, nhưng hoa kết thành từng chùm màu tím hình chuông, cánh hoa mềm mại không hề giống hoa phượng.

Mạc Quân không đáp, chỉ im lặng ngắm nàng. Nhìn trực diện, ánh nắng phản chiếu từ mặt hồ khiến một nửa gương mặt nàng sáng lên, làn da trắng mịn, một chút lông tơ mỏng manh bình thường khó thấy nhưng giờ khắc này càng khiến khuôn mặt nàng như được bao bọc bởi một vầng ánh sáng mơ hồ, đôi môi đỏ hồng và sáng bóng...

“Vương gia?”

“Ừ.” Mạc Quân nâng mi nhìn nàng.

“Ngài muốn dùng bữa không?” Nàng coi như quan tâm.

“Lấy giúp ta!” Mạc Quân mỉm cười, đẩy bát của mình tới trước mặt nàng.

Thiên Anh lấy một đôi đũa mới, gắp bánh đặt vào trong bát cho chàng. Ăn điểm tâm ngọt trong bát là thói quen cố hữu của nàng. Nhìn mãi thành quen, đến nay, chàng đã không còn ngạc nhiên nữa, trái lại còn cảm thấy thú vị. Nàng cực kỳ ưa sạch sẽ trong chuyện ăn uống, đặc biệt là các bữa chính, trước khi ăn, nhất định phải rửa tay thật sạch; trong khi ăn, luôn phải có khăn tay, ăn một miếng, ngay cả khi dùng đũa cũng sẽ lau tay một cái rồi mới tiếp tục ăn; ăn xong, đương nhiên phải lau miệng và tay bằng khăn ướt. Nàng ghét bị đồ ăn dính vào quần áo, đặc biệt là phần tay áo. Bề ngoài nhìn nàng có vẻ là kiểu người lạnh nhạt, không quá quan tâm hay để ý một thứ gì, nhưng kỳ thực chỉ cần người nào tinh tế nhìn qua những yêu ghét của nàng trong việc ăn uống đều có thể dễ dàng nhận thấy tính cách nàng vô cùng mãnh liệt và rõ ràng, thậm chí có phần cực đoan, cố chấp.

“Anh nhi, nói ta nghe, nàng thấy thế nào mới gọi là ‘bồi đắp tình cảm’?”

Nàng có vẻ hơi giật mình. Chàng thấy sóng mắt nàng lưu chuyển. Cân nhắc một hồi, nàng mới nhẹ nhàng đặt miếng bánh vừa nâng lên xuống, đáp ngắn gọn: “Không được mặt dày.” Nàng vừa nói vừa nhìn chàng, cười nhẹ.

Mạc Quân cau mày.

“Phải cư xử đúng đắn, lịch sự.” Nàng nghiêm nghị bổ sung.

Mạc Quân đảo mắt. “Đúng đắn”, “lịch sự” thì bao giờ gạo mới nấu thành cơm được đây?

“Như ngài trước đây là được.” Nàng kết luận.

Mạc Quân giật mình. Như chàng trước đây? Khoảng thời gian mới kéo được nàng quay trở lại, chàng phải ra sức kiềm chế bản thân, chậm rãi làm quen lại với nàng từ đầu. Lúc đó đâu có khác gì hai kẻ xa lạ mới quen biết xã giao cơ chứ? Bây giờ, làm sao chàng chịu được loại cảm giác đó? Nàng không biết rằng bản thân mình là người cực kỳ xa cách và phòng thủ quá sức nghiêm cẩn với thế giới bên ngoài hay sao?

Mặc dù tính cách Mạc Quân chàng cũng tương tự như vậy, nhưng bây giờ yêu nàng rồi, chàng làm sao chịu được nàng hờ hững với mình? Người khác là nạn nhân chẳng sao, nhưng chính mình là nạn nhân thì chàng không thể chịu được. Mặc dù kể lừa nàng lấy mình không phải phong độ thân sĩ gì, nhưng hai kẻ lạnh lùng bên nhau cứ như hai tảng băng, nếu không tạo có tiếp cận, làm sao có thể bùng lên lửa nóng? Rõ ràng Thiên Anh của chàng, vẻ lạnh nhạt bên ngoài chỉ là mặt nạ, sâu thẳm bên trong thì mãnh liệt nồng cháy như lửa, chàng biết rõ hơn ai hết và cũng thương thức nhiều hơn ai hết ngay từ khi linh hồn nàng còn ngụ trong thân thể nữ nhân kia. Muốn chàng lịch sự thanh tao để kẻ khác đốt cháy ngọn lửa của nàng ư?

Làm sao có thể? Ngọn lửa này là của chàng, mặc dù bây giờ chưa hẳn là thế.

“Không được! Đêm qua đã thỏa thuận trừ ‘chuyện đó’, chuyện gì ta cũng được làm rồi.”

“Từ đầu đến cuối chỉ có ngài tự biên tự diễn thôi.”

“Nhưng nàng im lặng. Im lặng là đồng ý, lên tiếng là xác nhận.”

“Thế còn hỏi tôi làm gì?” Nàng cao giọng tức tối.

“Vậy ý nàng là cứ làm, không cần hỏi?” Chàng nhanh chóng nắm bắt được thời cơ.

“Tôi đã nói ngài là hồ ly mấy lần rồi?”

“Thêm lần vừa rồi là hai.”

“Vậy thêm lần nữa đi! Đồ hồ ly xảo quyệt!” Nàng rít lên trong tiếng cười lớn của chàng.

“Thật sự là...” Chàng thu lại nụ cười, nắm lấy tay nàng, vẻ mặt hết sức khó xử. “Nàng không nên trách ta. Ta có thói quen phải ôm người mới có thể ngủ được.”

“Thói quen này có từ bao giờ?” Thiên Anh trợn mắt hồ nghi.

Mạc Quân vô tội nhìn nàng, thành thực đáp: “Từ đêm qua.”

“Cộng thêm một vạn tám ngàn lần nữa!”

“Được! Được! Tất cả đều chiều theo ý nàng.”

Mạc Quân cười vô cùng rạng rỡ. Chàng làm sao lại không biết thế nào là hồng nhan họa thủy, làm sao lại không biết lợi dụng nam sắc của chính mình để khiến nàng tim đập chân run cơ chứ? Chàng biết rõ, dưới tác động của khung cảnh tự nhiên đẹp đẽ phía sau, chính bản thân mình cuốn hút đến thế nào. Mạc Quân trên mặt vẫn giữ vẻ tươi cười vô tư nhưng trong bụng đã dâng đầy mưu sâu kế hiểm. Nhìn thái độ thiếu tự nhiên của nàng, chàng cho rằng sáng nay công thành thế là đủ rồi, nên thu binh tránh cho lòng người oán hận, liền đứng dậy nói: “Ta về thư phòng trước, nàng cứ tiếp tục thưởng thức nhé!”

Mạc Quân rời khỏi Vân đình, trong lòng như có trăm ngọn gió xuân thổi tới. Bữa sáng mặc dù chưa ăn chút gì nhưng chàng không hề thấy đói, ngược lại vô cùng khoan khoái. Chàng bước tới cửa thư phòng đã thấy Trần quản gia cung kính hô một tiếng “Vương gia” rồi cúi đầu nhận lệnh.

“A Phi hầu hạ trong phủ người biết không?” Chàng hỏi.

“Dạ bẩm, nô tài biết.”

“Tốt lắm! Ban thưởng vì sự cống hiến cho hạnh phúc vương phủ.”

Trần quản gia há hốc miệng, chưa kịp phản ứng đã thấy chàng thiếu kiên nhẫn phất phất tay áo, sau đó nhắc kiếm Thanh Minh lên, nhanh chóng rời đi.

Cả vương phủ bề thế là vậy, nhưng nơi duy nhất Mạc Quân ưa thích và thường xuyên lui tới luyện kiếm là Trúc uyển nằm ở phía Đông phủ, nơi diễn ra sự kiện “lục trúc”, một trong hai dấu mốc đặc biệt nhất cuộc đời chàng.

Đó là một sáng đầu xuân se lạnh. Vị trí lúc ấy hệt như bây giờ, chàng đứng trên trảng đất trống hình tròn trong Trúc uyển, được bao quanh bởi trúc xanh. Vị vương gia cao ngạo ngày đó đâu hề quan tâm đến vạn vật lưu chuyển xung quanh. Chỉ là giờ khắc ấy, khi chàng múa một bài quyền dài và khó, lúc vung kiếm về phía trước trong động tác kết thúc, một gói hơi khuyu, đầu hơi cúi, mắt ngược lên, ánh nhìn quyết liệt hướng về phía trước, mà thẳng đường kiếm của chàng, vàng mặt trời ban mai đang sống dậy tuôn ra muôn ngàn vệt máu đỏ rực rỡ xuyên thấu lớp lớp trúc xanh, rọi thẳng vào mắt chàng. Vị vương gia trẻ tuổi ngậy người, mồ hôi chảy dọc hai bên thái dương, hơi thở nồng nàn thanh xuân vì thời tiết lạnh giá mà hóa thành những làn khói trắng mờ ảo. Đôi mắt chàng vẫn đang nghiền ngẫm nhìn từng dòng máu mặt trời tươi lên trúc xanh, rồi chàng bỗng nhận ra, đó không phải và chưa bao giờ là màu xanh chết. Màu xanh tưởng chừng như vĩnh cửu của trúc kỳ thực biến ảo khôn lường, sắc độ mỗi lúc một khác nhau, đổi thay liên tiếp, từ thời khắc này qua thời khắc khác, giờ này sang giờ khác, mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi mùa, mỗi năm...

Suốt cuộc đời gần như được sắp đặt sẵn của chàng, chưa từng có khoảnh khắc nào nhiệm màu đến thế! Lúc đó, không phải thời gian ngừng trôi hay vạn vật bất động, không phải thứ cảm giác tách rời và xa lạ với thế giới. Lúc đó, chàng không còn là một Mạc Quân mười tuổi đã nổi danh vì trí tuệ và mỹ mạo của mình nữa; hay một Mạc Quân mười một tuổi, cùng đại hoàng tử và lục hoàng tử trở thành ba người xứng đáng nhất kế thừa vương vị; lại càng không phải một Mạc Quân mười sáu tuổi, lần đầu dẫn binh thảo phạt giặc ngoại xâm, kể từ đó bách chiến bách thắng. Không còn kiêu căng, không còn bạo ngược, không cả lãnh khốc vô tình, chỉ còn lại một Mạc Quân với linh hồn tự do, hòa ái; một con người nhỏ bé trong thế gian vạn biến này.

Năm đó, Mạc Quân chưa tròn mười tám tuổi.

Không lâu sau sự kiện “lục trúc”, trong một sớm mùa thu, vị thái tử cao cao tại thượng, vị tướng quân lừng lẫy uy danh Mạc Quân bỗng dưng biến mất. Bất chấp mọi nỗ lực tìm kiếm của triều đình, không một ai biết chàng đã đi đâu, như thế chàng đã tan biến vào trong màn sương mù ngày ấy, theo gió hoặc mặt trời phiêu du khắp nơi. Sau này nhớ lại, chàng vẫn cảm thấy những ngày tháng ấy tuyệt diệu vô cùng. Chàng đã đến rất nhiều nơi, gặp gỡ rất nhiều người, trải qua vô vàn chuyện. Và dù trong một chừng mực nào đó, chàng vẫn giữ khoảng cách với mọi người, nhưng chàng không còn lạnh lùng, cao ngạo nữa mà trở nên phóng khoáng hơn, dịu dàng hơn và nhẫn nại hơn. Chàng thậm chí từng múa lân cùng đám trẻ con một dịp Trung thu, hoặc ngồi nghe vị tộc trưởng già nua của bộ tộc thiểu số vùng biển Bắc Hải kể về truyền thuyết hải ngọc... Những năm tháng rong ruổi trên lưng ngựa đó còn chứng kiến mỗi nhân duyên kỳ lạ của chàng với đệ nhất cầm sư La Huy Xuân Tuyết.

Đó là thời điểm hai năm sau ngày chàng bỏ đi, đại hoàng tử lên ngôi lấy hiệu Mạc Hưng Đế, xuống chiếu gọi chàng về kinh cống hiến cho thiên triều. Nhưng ở núi Hải Sơn, Mạc Quân đã trở thành đệ tử duy nhất và đặc ý nhất của La Huy Xuân Tuyết.

Ba năm sau đó, La Huy Xuân Tuyết trao cho chàng cây cổ cầm Thanh Vân trứ danh, bỏ lại vền vẹn bốn chữ “Đến lúc về rồi”, sau đó nhập thất tu đạo.

Mạc Quân ôm cây đàn một mình xuống núi, quay về kinh đô Châu An.

Năm đó, chàng hai mươi tư tuổi.

Dấu mốc đặc biệt thứ hai trong đời chàng là với Thiên Anh, diễn ra hai năm sau đó vào một ngày trung tuần tháng Bảy, trời rất trong và nắng rất mỏng, khi chàng đã là Hoài Vũ vương - đệ nhất quân sư của Mạc Hưng Đế và là một truyền kỳ của dân gian - còn nàng chỉ là một linh hồn đến từ thời

không khác sống nhờ trong thân xác Dao Thiển tiểu thư. Ngày đó, chàng vẫn chưa yêu nàng, càng chưa có hứng thú tìm hiểu nàng; còn nàng, cũng chẳng để chàng vào mắt. Nhưng ngày đó ở Thái Bình lâu là ngày đầu tiên chàng và nàng gặp nhau.

Có bao nhiêu trà lâu lớn nhỏ trong kinh thành này, vậy mà nàng lại chọn bước vào Thái Bình lâu. Có bao nhiêu chỗ ngồi trong trà lâu này, vậy mà nàng lại chọn ngồi đối diện chàng, cách hai bàn trà nhỏ.

Khi ấy, Mạc Quân đang khép mắt, lơ đãng lắng nghe những người xung quanh trò chuyện. Bỗng mọi âm thanh im bật, giọng Trần Kiên - trưởng nam phủ Tế tướng đương triều - vang lên khe khẽ:

“Kia chẳng phải là Dao Thiển, nhị tiểu thư của Binh bộ thượng thư hay sao?”

Chàng nhẹ nhàng mở mắt, ánh nhìn hồ hững quét qua người con gái ngồi cách đó một quãng. Nàng ngồi ngược sáng nên khó mà nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt, chỉ thấy dưới ánh nắng mỏng manh ngày cuối hạ, khuôn mặt trắng trẻo của nàng, màu áo nguyệt bạch cùng mái tóc đen huyền vấn trâm ngọc như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng tinh khiết. Dao Thiển vốn được xưng tụng đệ nhất mỹ nhân kinh thành, nay xuất hiện trong tư thái thanh lệ thoát tục như vậy, quả thật khiến nhiều người nhìn ngắm đến mê muội.

Mạc Quân đã gặp nhiều mỹ nhân trong thiên hạ, nhan sắc khuynh thành của Dao Thiển dù không khiến chàng choáng váng, nhưng trong hoàn cảnh này cũng khiến chàng phải chú ý. Đặc biệt, nàng dường như không hề quan tâm tới những ánh mắt đang dán lấy mình, chỉ thản nhiên mở cuốn sách nhỏ, lật qua lật lại, thi thoảng ngẩng lên nói chuyện rồi cười đùa cùng nha hoàn. Khi đó, Mạc Quân chỉ cảm thấy kỳ lạ, vì Dao Thiển trong trí nhớ của chàng là một người kiêu căng đến độ luôn lấy tư thế bề trên để nói chuyện

với người khác, biểu cảm lạnh lẽo cứng nhắc, sao có thể cùng người dưới trò chuyện thân thiết đến thế?

Bỗng một tiếng “hừm” nặng nề vang lên, chàng liếc mắt đã thấy Triệu Thăng đứng dậy. Triệu Thăng vốn là tứ công tử phủ Triệu võ tướng, trước từng đến phủ Binh bộ thượng thư cầu hôn nhưng bị Dao Thiển công khai sỉ nhục, giờ thấy nàng như thế có lẽ sinh lòng bất mãn, muốn kiếm cớ trả đũa.

Triệu Thăng giậm chân bình bịch, hùng hổ tiến đến chỗ nàng. Dáng người to lớn cồng kềnh của hắn đứng sừng sững bên bàn khiến Mạc Quân liên tưởng tới một con gấu đen đúa khổng lồ đến quấy nhiễu trẻ con mà chàng từng gặp trong thời gian phiêu bạt.

Nha hoàn của nàng ngẩng đầu nhìn kẻ thô lỗ vừa đến làm phiền.

Nàng cũng ngẩng lên nhìn, khuôn mặt trong chốc lát thoáng qua vẻ khó hiểu và bối rối.

Một tiếng thì thầm vang lên: “Tiểu thư, đây là tứ công tử phủ Triệu võ tướng.”

“Thế thì sao?” Nàng thắc mắc.

Dường như Mạc Quân nghe thấy tất cả những người xung quanh mình đồng loạt hít vào một hơi. Họ đều có vẻ đang chờ đợi một trận lôi đình mà kẻ phát nổ chính là Triệu Thăng. Khấp kinh thành không ai không biết Triệu tứ công tử hữu dũng vô mưu, tính tình nóng nảy, trọng thể diện như trọng mạng sống, nay bị kẻ từng sỉ nhục mình làm ngơ, ắt cảm thấy không thể chấp nhận được.

Quả thật, “rầm” một tiếng, Triệu Thăng đập hai bàn tay to lớn xuống mặt bàn thị uy. Chén trà đặt trước mặt Dao Thiển nảy lên rồi đổ xuống, nước

tràn ra lênh láng, lan cả sang cuốn sách và tay áo nàng.

Qua đôi mắt khép hờ, Mạc Quân thấy đầu mày nàng chau lại. Bằng động tác nhanh đến không ngờ, nàng đứng bật dậy, cấp tốc cứu cuốn sách ra khỏi chỗ nước đổ, xong xuôi thì quay sang giữ tay áo, giữ cho đến khi toàn bộ lá trà và cánh hoa ướp cùng rơi hết ra, sau đó lấy khăn tay thấm khô, từ đầu đến cuối không hề dừng lại, cũng chẳng thèm mảy may liếc mắt đến tên Triệu Thăng đang đứng trơ trơ ra bên bàn mình. Điều này khiến chàng vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

“Dao Thiên!” Triệu Thăng gầm lên.

“Tiểu thư...” Nha hoàn của nàng run run.

Nàng hừ lạnh, quắc mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới con gấu khổng lồ đen đúa đang đứng chắn bên bàn và làm đổ chén trà của nàng. “Người là Triệu Thăng? Ta quen người sao?”

Triệu Thăng bị câu hỏi của nàng làm cho cứng họng, miệng mở ra lại đóng vào, đóng vào lại mở ra, tư thái hệt như con cá nằm trên thớt, ngáp lên ngáp xuống chút hơi ẩm trong không khí. Đương nhiên, hẳn không thể nói “Phải, ta chính là Triệu Thăng. Còn người là kẻ thù của ta vì người vừa từ chối lời cầu hôn của ta vừa sỉ nhục ta là kẻ xấu xí không xứng với người.” Tất nhiên không thể nói thế, vì như vậy chẳng khác nào tự sỉ nhục chính mình. Thay vào đó, hẳn cậy mạnh quát lớn: “Nữ nhân đê tiện này!”

Nàng bèn trừng mắt với hắn, cái trừng mắt mà Mạc Quân tin chắc rằng so với kiếm Thanh Minh của mình còn sắc bén và dữ tợn hơn gấp ngàn lần. Có lẽ vì thế mà Triệu Thăng kinh ngạc đứng ngây ngốc ở một bên, còn nàng kéo tay nha hoàn bỏ đi trước con mắt trợn trắng của toàn bộ quan khách.

Định thần lại, Triệu Thăng điên cuồng đến mức vung tay muốn túm lấy nàng, chưa kịp hành động đã bị Mạc Quân lên tiếng chặn lại: “Triệu công tử, đủ rồi!”

Triệu Thăng dù ngang tàng đến mức nào nhưng trước mặt Hoài Vũ vương cũng phải cúi đầu kính nể, vì thế đành hậm hực thu tay, quay lại chỗ ngồi.

Còn nàng, lần đầu tiên từ khi bước vào trà lâu đưa mắt nhìn chàng. Mạc Quân thản nhiên đáp lại cái nhìn đó. Nghiền ngẫm ánh mắt nàng, thay vì tìm thấy những loại cảm xúc thường sẽ phát sinh trong tình cảnh này như cảm kích, biết ơn hay xúc động, chàng chỉ thấy vẻ... khó chịu.

Tiếp đó, nàng quay lưng bỏ đi.

Sau này, Mạc Quân mới biết, sở dĩ lúc ấy nàng chẳng hề tỏ thái độ cảm kích hay biết ơn sự giúp đỡ của mình là bởi nàng cho rằng kẻ có thể giải quyết nhanh gọn như vậy, đến phút chót mới lên tiếng, rõ ràng ý đồ chỉ muốn xem trò vui chứ chẳng tử tế hay tốt đẹp gì.

Nghĩ lại những chuyện này, Mạc Quân cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Chàng thu kiếm, thân trúc trước mặt hiện lên một chữ “Anh” đẹp mắt. Chàng bước lên, tỉ mỉ trán lên thân cây, nhẹ nhàng vuốt ve mặt chữ, dịu dàng bỏ đi những sợi xơ lem quanh mỗi nét bút, nỉ non như muốn hờn dỗi với người trong lòng: “Đến bao giờ nàng mới nhìn thấy ta hả, Anh nhi?”

Đáp lại chàng là một chuỗi những tiếng vi vu của cơn gió lượn trong rừng trúc.

Chương 3

Lúc Mạc Quân rời khỏi Trúc uyển đã là gần trưa. Mặc dù những ngày cuối hạ này trời không còn quá xanh và quá chói, nhưng hôm nay dường như đặc biệt khác. Những tia nắng tự lọc mình qua từng đám mây dày và nặng đang phủ kín bầu trời, xuyên qua tán tử phượng, in xuống đường những bóng lá rất nhạt. Chàng ngược nhìn, sắc mây hơi xám, gió dường như mỗi lúc lại lớn thêm đem theo hương vị mát lạnh lan tỏa khắp không gian. Những tán cây đung đưa, một cành thấp quét qua vai áo chàng, vài chiếc lá vàng vừa rụng xuống nhanh chóng bị gió cuốn bay.

Sắp mưa!

Chàng hơi ngỡ ngàng khi nhận ra điều này. Nếu mưa, có thể đây sẽ là cơn mưa cuối cùng của mùa hạ. Một cơn mưa rất lớn. Ý nghĩ vừa lóe lên chân đã bước rất nhanh về phía trước, vì chàng chợt nhớ tới một điều.

Khi chàng tìm đến, Thiên Anh đang nghiêng người ngủ thiếp đi trên ghế dài trong thư phòng. Vì thế, khoảnh khắc khi Mạc Quân đẩy cửa bước vào, hiện ra trước mắt chàng là cảnh nàng hai mắt nhắm nghiền, tóc huyền phủ xuống vai, vương trên eo và chảy tràn trên tay vịn ghế, váy áo trắng như mây trời, một cuốn sách bìa màu vàng khói nằm hờ hững trong vòng ôm của nàng. Tất cả những hình ảnh màu sắc này, dưới ánh sáng xám nhạt lúc bấy giờ, khiến chàng có cảm giác không thật.

Chàng bước đến gần, ngồi xuống mép ghế, lẳng lặng ngắm nàng. Hai hàng lông mi của nàng rất dài, nhưng độ cong chỉ vừa đủ như hai cánh hoa hơi cựa mình tách khỏi bông. Phía dưới mắt nàng là hai quầng thâm mờ mờ. Mạc Quân trầm ngâm nhìn hai vệt rất nhạt ấy trên làn da trắng mịn. Dấu hiệu mất ngủ. Thiên Anh vốn chỉ thích ngủ một mình, thậm chí dù

phải ngủ chung, nàng cũng cố gắng tránh mọi động chạm với người khác vì cho rằng nếu có người chạm vào nàng sẽ mang những giấc mơ của nàng đi mất. Đó là thói quen cực kỳ khó bỏ của nàng và là tật xấu tồi tệ nhất với chàng. Chắc chắn đêm qua, nàng ngủ không ngon giấc. Mạc Quân thở dài. Chàng có thể dung túng mọi sở thích, thói quen hay cố tật của nàng, trừ việc này. Nàng phải quen dần với việc ngủ cùng chàng và sự đụng chạm của chàng đi.

“Anh nhi!” Chàng vuốt tóc nàng, cúi người gọi nhỏ.

Hai cánh hoa nhỏ rung rung, rồi đôi mắt nàng mở ra, trong chốc lát thoáng qua vẻ sững sờ khi thấy nụ cười rất gần của chàng. Nàng bối rối: “Ừm, ngài luyện kiếm xong rồi sao?”

“Ừ.” Chàng cười khẽ, thích thú nhìn biểu hiện khốn quẫn của nàng. Thiên Anh khi vừa ngủ dậy, vẻ mặt ngốc nghếch, thật sự khiến người ta muốn bắt nạt.

Nàng hơi cựa mình, Mạc Quân vươn tay ôm nàng, kéo nàng ngồi dậy. Ánh mắt dán lấy nhau, chóp mũi cơ hồ chạm vào nhau, chàng nhìn nàng không chớp.

“Này...” Chàng mở lời.

“Vâng?” Nàng mơ hồ đáp lại.

Chàng nhanh chóng hôn phớt lên khóe môi nàng, cười khẽ. “Sắp mưa rồi!”

“Sao... Sao cơ?” Nàng ngơ ngác.

Mạc Quân cười phá lên. Chàng biết mà! Thiên Anh khi vừa ngủ dậy cực kỳ ngốc nghếch. Chàng ôm nàng đứng dậy, khiến cuốn sách trong lòng nàng rơi xuống sàn. “Sắp mưa rồi! Tới Thiên Vũ tạ đi!”

“Khoan... Khoan đã...” Nàng luống cuống. “... còn chưa cất sách...”

“Để ta!” Chàng nhặt cuốn sách xếp lên giá, thoáng nhìn qua dòng chữ trên bìa “*Bình pháp và mưu kế chọn lọc*” rồi nhanh chóng quay lại nắm tay nàng, kéo ra ngoài.

“Anh nhi, biết ta thích kể nào nhất không?”

Nàng lắc đầu.

“Mỹ nhân kể.” Chàng cười: “Nhưng phải chọn đúng người”, sau đó ôm lấy nàng, điểm mũi chân bay lên.

Thiên Vũ tạ được xây cất bên hồ Thụy Liên theo lối kiến trúc độc đáo chưa từng có. Mạc Quân luôn cho rằng thời điểm xây dựng Thiên Vũ tạ chính là giai đoạn tồi tệ trong cuộc đời mình: ngày hai mươi bốn tháng Mười năm Nguyên Khanh thứ sáu, hơn một tháng sau khi nàng rời khỏi chàng. Năm ấy, mùa đông đến muộn, muộn đến nỗi có lúc chàng còn nghĩ mùa đông – cùng với trái tim chàng – đã theo nàng rời đi mãi mãi.

Suốt ba ngày ba đêm, chàng nhốt mình trong thư phòng, phác thảo mô hình Thiên Vũ tạ. Đó là một nhà thủy tạ^[1] hình móng ngựa, bao ngoài là cửa và tường ngăn, phía trong là không gian hoàn toàn mở để người ngồi trong có thể phóng tầm mắt qua mái nhà vòm cung mà nhìn ngắm bầu trời, hoặc nằm dài nghiên ngắm ánh nắng hắt lên từ mặt hồ trong những ngày nóng nực, và để Thiên Anh của chàng có thể tự do thưởng ngoạn những cơn mưa mà nàng yêu thích.

[1] Thủy tạ: nhà xây trên mặt nước, thường dùng làm nơi nghỉ ngơi, giải trí.

Nàng say mê mưa. Nhưng phải là mưa lớn, loại mưa có kèm theo cuồng phong, sấm chớp, cơn mưa buộc cả trời đất tối tăm theo - một cơn mưa dữ dội y như cá tính của nàng.

Chàng không hiểu tại sao vào lúc nhưng nhớ nàng nhất, nhớ muốn phát điên lên, trong lòng chàng lại ngập tràn loại cảm giác đòi hỏi phải có một nơi chốn, một địa điểm dành cho tương lai của hai người. Hai người! Một niềm tin vào tương lai trong những giờ khắc bi thương nhất. Thật giống một ánh chớp bạc đột ngột lóe lên trên nền trời màu xám: một kỳ tích nảy sinh giữa muôn vàn khổ đau.

Ngày Thiên Vũ tạ hoàn thiện, chàng một mình bước vào, đóng chặt cửa, ngồi ở dưới vòm cung thả chân xuống nước, trong nắng sớm ngấm búp thụy liên^[2] từ dưới hồ vươn lên rồi từ từ xòe cánh cùng lúc ánh sáng bắt đầu loang loáng khắp mặt nước; trong ánh hoàng hôn, cánh hoa từ từ khép lại, khép chặt lại; trong bóng tối, dưới ánh sáng mờ nhạt của vầng trăng cuối tháng, đóa hoa an tĩnh ngủ say; sáng hôm sau, cánh trắng lại bung ra để rồi chiều khép lại. Đêm ấy, đóa thụy liên lặng yên ẩn mình về búp, dần dần chìm xuống dưới mặt hồ. Chàng biết, nó sẽ nằm dưới đó mà từ từ tàn lụi. Tảng sáng, khi Mạc Quân bước ra khỏi Thiên Vũ tạ, khi đóa thụy liên lạc loài hoàn toàn biến mất cũng là lúc tuyết rơi trận đầu tiên.

[2] Thụy liên (sen ngủ) là tên gọi khác của hoa súng. Sở dĩ có tên này do tập tính nguyên bản của hoa là nở ban ngày và khép lại vào ban đêm. Khi tàn, hoa sẽ thu mình xuống dưới mặt nước

Đó là chuyện của gần một năm trước. Còn lúc này, khi chàng ôm Thiên Anh tới Thiên Vũ tạ, một tia chớp bạc bất thần lóe lên trên nền trời tối sẫm, ánh nắng nhạt đi và chuyển hẳn thành màu xám khói, gió rất lớn thổi tóc nàng tung bay. Mạc Quân đưa tay gạt những lọn tóc đang che khuất khuôn mặt nàng, còn nàng ngược mắt nhìn chàng, ánh nhìn rục rờ rất nhanh che giấu như thể chưa từng có khoảnh khắc nào đây ngược ngược như thế. Nàng giã ra khỏi vòng ôm của chàng, vội quay đi cười ngược ngược.

Nụ cười vừa đủ cho hai má nàng đỏ bừng.

Mạc Quân cảm thấy buồn cười, liền kéo nàng lại, dịu dàng áp môi mình lên đôi môi mềm mại của nàng. Thực tâm chàng kỳ vọng đó sẽ là nụ hôn khiến trời đất đảo điên, nhưng không, đất chỉ bốc hơi ẩm, trời chỉ sắp mưa và buông thẳng xuống gáy chàng một giọt mưa nặng hạt.

Đến lượt chàng bật cười một tiếng trên môi nàng.

Thiên Anh quá thẹn thùng đến mức vội đẩy chàng ra, chạy vào Thiên Vũ tạ. Theo sau bước chân nàng là cơn mưa trắng trời trắng đất.

Cánh cửa nhà thủy tạ khép lại, chỉ còn chàng và nàng cùng cơn mưa. Nàng bước từng bước trên sàn gỗ, váy áo nguyệt bạch bay thướt tha trong gió, mưa trút xuống mặt hồ trước mắt hai người. Một đóa thụ liên nghiêng mình trước muôn ngàn giọt mưa nặng trĩu, còn đám lá xung quanh trước hàng vạn mũi tên nước lao xuống từ bầu trời bị đẩy xuống sâm sập mặt hồ. Từ đây vòm cung nhà thủy tạ nhìn thẳng về phía trước, hai đầu hồi hơi cong lại của Thiên Vũ tạ mờ đi trong mưa khiến Mạc Quân có cảm giác chàng và nàng đã sóng đôi đến tận cùng thế giới, và chỉ cần vượt qua cánh cổng mờ mịt trong màn nước trắng xóa kia thôi là cả hai sẽ vượt lên cái gọi là luân hồi chuyển kiếp, để linh hồn và thể xác vĩnh viễn gắn chặt lấy nhau.

Thiên Anh quay lại nói điều gì đó. Mạc Quân nhú mày. Trong tiếng mưa âm âm như thác đổ, thật khó mà nghe được âm thanh nào khác. Chàng chỉ ngẩn ngơ nhìn đôi môi hé mở rồi khép lại của nàng, tưởng tượng giọng nói nhẹ nhàng cuốn hút của nàng, say mê ngắm nhìn nụ cười của nàng như chính nàng đang say mê thưởng thức kỳ quan thiên nhiên trước mắt.

Chàng bước đến đứng song song với nàng, quay lưng lại với cơn mưa.

“Anh nhi, nhìn ta này!” Chàng cười.

“Gì vậy?”

Chàng không đáp, chỉ chăm chú nhìn nàng rồi từ từ ngả người về phía sau. Thiên Anh thấy chàng ngã ra thì phát hoảng, hai mắt tròn tròn, điệu bộ rối rít quá hài hước đến mức Mạc Quân không nén nổi một tràng cười.

Bùm!

Chàng chìm vào trong hồ, vì đang cười mà bị sặc một chút. Được rồi, chàng nghĩ, hung thủ gây ra vụ sặc nước này nhất định phải chịu phạt. Chàng lật người, vươn lên khỏi mặt nước đúng lúc nghe thấy tiếng gọi của nàng.

“Mạc Quân!!!”

Hàng ngàn giọt mưa lấp lánh lao xuống người chàng. Chàng vuốt vuốt nước trên mặt, vươn người bơi thẳng tới phía đầu hồ nhà thủy tạ. Thiên Anh cuống quýt chạy theo. Mạc Quân dừng lại ở đầu hồ, nàng cũng dừng lại, bám lấy cột nhà, nghiêng người về phía chàng gọi to: “Mạc Quân!”

Chàng bơi lại gần chỗ nàng, tay lần nữa vuốt nước trên mặt.

“Mạc Quân, ngài làm gì vậy?”

“Anh nhi, xuống đây!” Chàng giơ cánh tay hướng về phía nàng.

“...”

“Xuống đây!”

“...”

“Mau xuống đây nào!” Giọng chàng bắt đầu thiếu kiên nhẫn. “Nếu không ta sẽ đến bắt nàng đấy!”

“Tôi...” Nàng ấp úng chưa nói hết câu, Mạc Quân đã nhanh như chớp phi lên, ôm lấy thắt lưng nàng.

Cả hai cùng rơi xuống nước.

Thiên Anh choáng váng, một tay nàng bám chặt cánh tay chàng, tay kia ra sức vớt nước trên mặt, hai chân đạp trong nước giữ thăng bằng, miệng mấp má chưa thành câu. Mạc Quân đã ghé vào bên khóe môi nàng, thềm thì giữa tiếng mưa rơi: “Đi cùng ta!”

Nàng nhìn chàng chăm chăm. Tóc chàng ướt đẫm, trang phục dính sát vào da thịt, nước mưa chảy xuống từ trán, men theo hàng lông mày dày và đen của chàng, chảy xuống hai bên thái dương. Hàng mi chàng vương vài giọt nước, trong đôi đồng tử màu nâu tối đang mở to thắm đẫm nhu tình khiến nàng ngượng ngùng đến nỗi không dám nhìn kỹ, thay vào đó, nàng chuyển mắt đến một giọt nước mưa đang chảy qua mi tâm chàng, dọc theo sống mũi cao thẳng rồi rơi xuống nhân trung rất sâu và dài trên môi chàng. Đôi môi chàng ướt đẫm, hơi hé mở...

“Anh nhi!” Nàng giật mình, thấy khóe miệng chàng cong lên và giọng nói lộ vẻ ranh mãnh. “Trúng mỹ nam kế rồi phải không?”

Nàng lườm chàng, miệng thầm mắng “Ngạo mạn!” nhưng gương mặt không ngừng đỏ lên vì loại cảm giác hết sức ngọt ngào đang tràn ngập trong lòng. Mạc Quân đưa tay gạt đi những sợi tóc dính quanh khuôn mặt nàng, vuốt nước bên má nàng, dịu dàng lên tiếng: “Nàng thật đẹp!”

Thiên Anh kinh ngạc, trợn mắt nhìn chàng một lát rồi buột miệng, lần đầu tiên đồng tình với chàng. “Tôi biết.”

Nghe được câu trả lời, Mạc Quân cười rất lớn, lớn đến mức khiến nàng muốn lặn luôn xuống nước vì xấu hổ. Nàng nhăn nhó, đưa tay bịt miệng chàng. “Ngài đừng cười nữa!”

Mạc Quân nắm lấy bàn tay nàng trên miệng mình, nén cười đáp trả: “Thật khiêm tốn!” rồi nhẹ nhàng hôn lên các khớp ngón tay nàng. “Đi cùng ta nhé!”

Nàng đảo mắt. “Đã đến nước này rồi...”

“Phải, đã đến nước này rồi...” Chàng nháy mắt, ôm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng bơi ra khỏi Thiên Vũ tạ.

Qua khỏi cổng nhà thủy tạ, mặt hồ Thụy Liên trải rộng trước mắt. Mặc dù lúc này, cơn mưa lớn đến mức khuấy đục ngầu cả bầu trời và hồ nước, vậy mà lúc này đã ngớt đi nhiều. Nước hồ màu xám trong, bầu trời màu xám đục, còn những đóa thủy liên thì trắng muốt với nhụy vàng và lá xanh. Hoa thủy liên cúi mình trong mưa, những phiến lá thì trầm mình dưới nước. Không gian tràn ngập mùi mưa lạnh mát và hương thơm nhẹ nhẹ của thủy liên. Trong màn mưa dày và ánh sáng rất nhạt ấy, tất cả dường như trở nên hư hư thực thực. Nhân gian, con người, quyền thế, mọi biến động của lịch

sử hay nhân loại dường như đã ở một thế giới khác; còn thế giới này, chỉ có chàng và nàng, vĩnh viễn bên nhau, chỉ có mối dây ràng buộc giữa chàng và nàng mãi mãi không lơi, bất chấp không gian hay thời cuộc, bất chấp luân hồi hay mệnh kiếp.

Trước đây, chàng đã nhiều lần bơi ra giữa hồ Thụy Liên trong cơn mưa, mê mải ngắm nhìn vạn vật chuyển mình trong màn nước và vô số lần tưởng tượng khoảnh khắc khi cơn mưa trút xuống, những cơn sóng bé xíu liên tục giội vào cổ chàng, mưa thấm ướt khuôn mặt chàng, không gian tràn ngập hơi lạnh nhưng nàng ở trong vòng tay chàng, ấm áp và phấn khích như một đứa trẻ, hết như lúc này, một tay chàng giữ lấy eo nàng, hai tay nàng vỗ xuống làm nước hồ bắn lên tung tóe, rồi nàng nhắm nghiền mắt, ngửa cổ lên trời cười sung sướng, giọng nói ríu rít rộn ràng: “Thật là tuyệt quá đi mất!”

“Ừ, tuyệt thật!” Chàng nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng, vô cùng tán đồng.

“Sao ngài lại nghĩ ra chuyện này thế?”

Phải, vì sao chàng lại nghĩ ra việc điên rồ, không hề hợp một chút nào với lễ nghĩa gia giáo chàng đã được thấm nhuần như thế này?

“Vì nàng.” Chàng dụi dàng đáp.

Trong mưa, Thiên Anh chăm chú ngắm nhìn chàng, nhìn sâu vào đôi mắt chàng, rồi không hề báo trước, nàng vòng tay bám lấy vai chàng, vươn cằm, đặt môi mình lên môi chàng.

Mạc Quân sửng người trước sự chủ động của nàng. Đôi mắt với hàng mi như hai cánh hoa nhỏ xíu đang ở rất gần chàng hơi rung rung, mưa len lỏi vào giữa hai đôi môi khiến chàng có cảm giác mềm mại và ẩm ướt.

Rồi đột nhiên nàng lùi lại, hai má đỏ bừng, mắt mở to nhìn chàng như không thể tin được chuyện lớn mật mình vừa làm. Nàng lắp bắp: “Xin lỗi, tôi... tôi... tôi chỉ là... Thôi quên đi! Chắc tôi điên mất rồi!”

Mạc Quân vẫn im lặng nhìn nàng. Nàng cắn cắn môi dưới, sự im lặng và cái nhìn quá chăm chú của chàng càng khiến nàng xấu hổ.

“Tôi... Tôi vào trước...” Nàng lúng túng, vội quay người bơi vào trong liền bị chàng nhanh tay giữ lại.

Nàng ngơ ngác nhìn chàng. Trong màn mưa, đôi mắt chàng rực sáng.

“Mạc Quân...”

Một tay chàng ôm lấy thắt lưng kéo nàng lại gần, tay kia nâng cằm ép nàng hướng về phía mình.

“Anh nhi!” Ánh mắt chàng đầy mê hoặc, giọng chàng khàn khàn: “Ta... mới là kẻ điên” sau đó cúi đầu hôn lên môi nàng.

Một nụ hôn khiến trời đất đảo điên như chàng dự định. Môi chàng cuốn lấy môi nàng, đoạt hơi thở đứt quãng của nàng. Mưa tiếp tục vây quanh hai người càng khiến nụ hôn trở nên ướt át, gợi cảm và nồng nhiệt. Chàng và nàng trôi nổi giữa hồ cùng với rất nhiều hoa và lá thụy liên. Trong cơn mưa ướt đẫm, bị bao phủ bởi hơi mưa lạnh lẽo nhưng cả hai chỉ cảm thấy càng lúc càng nóng bức. Mạc Quân hôn nàng, say mê choáng váng, chỉ đến khi cả hai đều không thể thở nổi mới chịu buông nàng ra. Chàng âu yếm nhìn nàng, bàn tay ôm bên sườn mặt nàng di chuyển tới cằm nàng, xoa nhẹ lên đôi môi đỏ hồng vì hôn của nàng. Đôi mắt nàng mơ màng nhìn chàng, hai tay bám chặt lấy vai chàng, môi hơi mím, má hồng rực, vẻ mặt đầy thẹn thùng.

Mạc Quân mê muội nhìn nàng, kìm lòng không được, lại cúi đầu muốn tiếp tục nụ hôn còn dang dở. Đến khi sắp môi chạm môi, nàng bỗng hốt hoảng gọi tên chàng: “Mạc Quân...”

Chàng nâng mi nhìn nàng dò hỏi.

“Chân... Chân bị mắc vào cái gì rồi...” Nàng ngượng nghịu không thôi.

Mạc Quân không đáp, tiếp tục dán lên môi nàng, đưa lưỡi liếm liếm bờ môi nàng, thầm nghĩ Anh nhi của chàng thật biết cách phá vỡ khung cảnh, cả giận lại cắn cắn môi dưới của nàng một lát mới buông.

Nàng bối rối: “Tôi nói thật đấy...”

“Được rồi!” Chàng làm bộ mất hứng, sau đó lặn xuống dưới hồ. Chàng nhanh chóng nhìn thấy chân nàng bị mấy thân thủy liên dài và mảnh quấn lấy. Mạc Quân giữ lấy cổ chân nàng, gỡ những thân cây này ra, tiện tay tháo luôn giày hoa của nàng thả đi mất, sau đó vô cùng vui vẻ mà trôi lên khỏi mặt nước.

“Rơi giày rồi...” Nàng nhăn nhó.

“Ừ.” Chàng áp lại gần khuôn mặt nàng, cười đáp.

“Ừ là thế nào? Rơi lúc ngài gỡ mấy nhánh cây ra ấy.” Nàng khoát nước bơi lùi ra xa chàng một chút, trừng mắt: “Là ngài làm đúng không?”

“Không phải ta.” Mạc Quân vươn tay kéo nàng lại gần, vẻ mặt cực kỳ vô tội: “Là thủy liên bám gai vào giày của nàng...” rồi lại áp lên môi nàng.

“Thủy liên không có gai.” Nàng đưa tay bóp cằm chàng, ngăn chàng tiếp tục hôn mình.

“Có!”

“Không có!” Nàng tăng thêm lực tay, nói giọng như ra lệnh: “Xuống nhặt lại cho tôi!”

“Được!” Chàng cười, ánh mắt hơi lóe lên rồi lại ngụp xuống nước. Trong lúc Thiên Anh còn đang đầy hoài nghi trước biểu hiện quá mực hợp tác của chàng, một lực rất mạnh đã kéo tuột nàng xuống lòng hồ.

Nàng hoảng hốt nhắm chặt hai mắt, giãy giụa thế nào cũng không thoát được, chỉ cảm thấy nước hồ đang cuộn cuộn vây quanh mình. Nhưng nỗi sợ hãi nhanh chóng bị dập tắt khi nàng nhận ra một thân thể to lớn đang áp sát lấy mình, một vòng tay cứng rắn quấn lấy eo, một đôi môi mềm mại đặt lên môi nàng.

“Mạc Quân!”

Thiên Anh bơi không giỏi như chàng, lặn cũng không tốt bằng chàng, lại càng không thoát được sự kìm hãm của chàng, đành phó mặc cho chàng bày binh bố trận. Hai tay nàng ôm chặt lấy cổ chàng, nhìn qua tưởng như một đôi uyên ương quấn quýt nhưng trên thực tế, trong đầu nàng đang vô cùng hoảng loạn vì không thở được, đôi môi mím chặt, mắt nhắm nghiền, mái tóc tán loạn dập dềnh trong nước. Còn chàng, nhàn nhã và thư thái như thể sinh ra từ nước, đôi môi dán trên môi nàng hơi cong lên thành một nụ cười, mái tóc dù tản mát không theo trật tự nào nhưng vẻ điềm nhiên và tư thế vô cùng đẹp mắt đã biến toàn bộ bức tranh dưới đáy hồ từ tình nhân mặn nồng thành cảnh một nam nhân ngư đang ra tay cứu vớt cô gái loài người, mà cô gái kia trong cơn hoảng loạn còn kịp chiếm được của chàng một nụ hôn!

Đối với “người cá” như Mạc Quân, nụ hôn này quá mức thuần khiết và ngắn ngủi, độ dài chỉ sánh bằng hai hơi thở của chàng; thế nhưng đối với “cô gái loài người” như Thiên Anh, nó quá dài, bằng hai lần quãng đường từ đây đến cổng địa phủ rồi quay lại. Vì thế, khi Mạc Quân ôm nàng ngoi lên khỏi mặt nước, nàng vẫn ôm chặt lấy chàng, gục mặt vào cổ chàng mà thở hổn hển.

“Ha ha ha!”

“Ngài còn cười nữa!” Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, giận dữ trách mắng: “Ngài muốn tôi chết ngạt à?”

Mạc Quân cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt lóe sáng, nụ cười mang vẻ vô tư trong sáng nhưng vào mắt nàng lại cực kỳ xảo trá.

“Ta...” Ngừng một chút, chàng nói tiếp: “... muốn truyền không khí cho nàng, nhưng nàng lại không chịu hé môi...”

Lại còn dám lấp liếm như vậy!

Thiên Anh cúi kính lùi cánh tay đang quấn quanh eo mình lên, rồi trước cái nhìn đầy kinh ngạc của Mạc Quân, nàng cắn mạnh vào mé bàn tay chàng, sau đó quay ngoắt người bơi về phía nhà thủy tạ.

Chàng cười sáng khoái, vừa bơi theo nàng vừa lớn tiếng hỏi: “Nàng đi đâu thế?”

Không thèm quay lại, nàng cũng lớn tiếng đáp: “Đi tìm đường sống!”

Theo sau bóng nàng là tràng cười ngặt nghẽo của Mạc Quân.

Khi chàng bơi qua khóm thụy liên duy nhất trong lòng Thiên Vũ tạ, Thiên Anh đang ngồi ở đáy vòm cung, khoác hờ ngoại bào của chàng, cúi người vớt nước trên váy. Bị kéo xuống hồ làm toàn thân nàng ướt đẫm, một vài sợi tóc bết dính vào cổ và hai bên má, áo váy màu nguyệt bạch dán chặt lên người, nhưng ngoại bào đen tuyền khoác bên ngoài đã che đi hầu hết những đường cong đẹp đẽ trên cơ thể nàng. Mạc Quân bơi đến bên cạnh nàng, bám lấy mép sàn, ghé đầu lên những ngón tay mà quan sát nàng. Những ngón tay nàng thon dài với đầu móng tay hồng hồng cuốn lấy vạt váy, cuộn lại và xoáy tròn; váy bị kéo lên làm lộ ra bắp chân nhỏ nhắn, làn da trắng muốt, những ngón chân lấp ló trên mặt nước cũng có màu hơi hồng hồng, bàn chân kia vẫn mang chiếc giày thêu hoa còn lại. Chàng liền giữ lấy chân nàng, rút chiếc giày ra, và trong lúc nàng còn đang ngỡ ngàng, chàng nâng tay ném nó bay tới tận đầu hồi nhà thủy tạ. Thiên Anh trợn mắt nhìn chiếc giày vẽ thành đường cầu vồng màu trắng trong màn mưa nhọt nhạt, sau đó quay sang nhìn chàng.

Mạc Quân nghĩ đến việc nó cả gan che giấu cảnh đẹp chàng muốn ngắm nhìn thì quả quyết khẳng định: “Không cần thiết”, rồi rất đường hoàng trèo lên ngồi cạnh nàng.

Thiên Anh nhìn chàng, lườm chàng, hừ chàng, sau đó đảo mắt quay mặt đi, tiếp tục việc đang làm. Còn chàng cố nén một nụ cười, tiếp tục ngắm nàng giữ nước. Lúc này, nàng đã tháo xuống cây trâm, đang vén toàn bộ tóc ướt sang một bên vai, nắm lấy trong một tay rồi nhẹ nhàng chuốt nước, một lần, hai lần, đến lần thứ ba, nàng xòe những ngón tay trắng hồng, luồn vào mái tóc, trượt dài theo từng lọn từng lọn. Một vài sợi tóc rối cuốn lấy nhau ngăn trở ngón tay nàng, như đang nũng nịu muốn nàng tỉ mẩn gỡ chúng ra.

Mạc Quân say mê nhìn nàng. Chàng có cảm giác dường như tất cả những điều này - vẻ mặt chăm chú của nàng, cử chỉ duyên dáng của nàng - đều đã từng xảy ra. Là thực sự đã xảy ra hay chỉ là một trong rất nhiều giấc mơ về nàng, những giấc mơ đã in dấu trong tâm trí chàng, trong trái tim chàng,

quá sâu và quá rõ ràng đến mức biến thành một phần ký ức của chàng? Thứ tình yêu vừa điên rồ vừa thần bí, vừa hồi hộp lại đầy lo sợ này thiêu đốt chàng thành tro rôi, nhưng người con gái dịu dàng mà lạnh lùng ấy - sau bao nhiêu kỷ niệm mà hai người từng có với nhau - nàng có cảm nhận được chút nào sức nóng của nó không?

Mạc Quân vươn tay đỡ lấy đầu nàng, đẩy nàng ngã xuống sàn rồi phủ thân thể mình lên. Thiên Anh ngạc nhiên nhìn chàng, môi mấp máy: “Chuyện gì vậy?”

Chàng không đáp, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, hy vọng đôi mắt thấu suốt của mình có thể nhìn ra chút dấu hiệu của sức nóng mà chàng đã và đang phải chịu đựng cũng may có ảnh hưởng đến nàng. Khuôn mặt hai người gần đến nỗi chóp mũi chạm nhẹ vào nhau, chàng thấy hình ảnh của chính mình phản chiếu trong đôi mắt nâu sáng của nàng, hơi thở của nàng phả lên cằm chàng đứt quãng tựa như đang run rẩy.

Nàng thật sự đang run rẩy ư?

“Anh nhi...” Chàng ngập ngừng. “... thích ta không?”

Mạc Quân không bỏ lỡ bất cứ một biểu cảm nào trên khuôn mặt nàng. Đôi mắt mở lớn nhìn chàng chuyên chú, đôi môi hơi hé như muốn đáp lời, hai tai hồng rực, khuôn mặt dần đỏ ửng còn hơi thở lại giống như bị đè nén. Chàng mơ hồ nghe thấy tiếng trái tim nàng đập nhanh và mạnh như trống dồn.

Nàng đang hồi hộp ư?

Dường như có một dòng suối trong veo, tươi mát đang len lỏi giữa những vách sâu trong tim chàng.

Khuôn miệng nàng hé mở, một hơi thở ấm nóng phả vào cằm chàng. Nàng ngập ngừng. “Tôi...”

Đến lượt chàng căng thẳng nhìn nàng.

Nàng bỗng im bật, mày nhăn lại, tay vội vàng đưa lên che miệng: “Hắt xì... Tôi...” lại tiếp tục hắt xì thêm vài cái nữa.

Mạc Quân lúc này mới nhớ đến chuyện cả hai đều đang ướt đẫm, và gió thì mỗi lúc một lạnh hơn. Chàng thở dài khe khẽ, xoay người kéo nàng ngồi dậy.

Nàng bắt đầu sụt sịt và không ngừng hắt xì. Âm thanh nho nhỏ như của lũ mèo. Mạc Quân vừa bực vừa buồn cười, không đành lòng nói: “Chuyện đó để sau cũng được. Về tắm nước ấm và thay đồ đã!” sau đó bế nàng lên, nhanh chóng quay về phòng.

Cơn mưa quả thực đã khép lại một mùa hè gay gắt. Buổi chiều, khi Mạc Quân đang xử lý công văn triều đình gửi tới, ở cửa sổ phía bên trái chàng, một con rắn màu vàng rất lớn đang chậm rãi trườn vào, đến trước mặt chàng liền hóa thành Kim Khánh.

“Chủ nhân!” Kim Khánh cúi mình thi lễ.

“Nói đi!” Chàng buông bút.

“Ta đã dốc lòng tìm kiếm nhưng quả thật không có cách nào giúp phu nhân lấy lại trí nhớ.”

“Một chút cũng không?”

Kim Khánh lắc đầu.

“Thật sự không thể?”

Kim Khánh tiếp tục lắc đầu: “Chủ nhân, ngài biết phu nhân đã trải qua chuyện gì mà.”

Mạc Quân ngả mình ra lưng ghế, hai mắt nhìn chăm chăm từng nét chạm trổ trên trần nhà, giọng nói không rõ cảm xúc. “Được rồi! Người có thể lui.”

Kim Khánh chần chừ, một lát sau mới lên tiếng: “Chủ nhân, nhớ được hay không, điều đó quan trọng vậy sao?”

“Có thể không quan trọng sao?” Chàng đáp lại bằng một câu hỏi.

Kim Khánh trả lời không nao núng: “Ta không cho là vậy. Điều quan trọng là ngài và phu nhân cuối cùng cũng được ở bên nhau rồi.”

Mạc Quân hé môi cười. Chàng ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nhìn vị thiếu niên trước mặt: ánh mắt chân thành, tóc dài phiêu lãng, khuôn mặt trắng gầy và chiếc cằm nhọn khiến người ta dễ liên tưởng đến một mỹ nhân bướng bỉnh và kiêu ngạo. Chàng hỏi: “Kim Khánh, người đã từng yêu chưa?”

Kim Khánh trông có vẻ giật mình, do dự một lát mới lên tiếng: “Ta đã và đang yêu” rồi ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt chàng.

Chàng nghiêng đầu: “Vậy người sẽ hiểu được sự cố chấp này của ta”, sau đó nâng cây bút lên, tiếp tục việc đang làm.

Kim Khánh cũng là một mối nhân duyên kỳ lạ của Mạc Quân.

Xuất thân là vương tử xà tộc ở núi Dương Xuân Thượng, một địa danh không tồn tại trên bất cứ loại bản đồ nào, cũng không được truyền kể trong bất cứ một câu chuyện dân gian nào. Có thể nói, núi Dương Xuân Thượng hay tộc kim xà của Kim Khánh đều là những chuyện nằm ngoài tầm hiểu biết thông thường của con người, bao gồm cả Mạc Quân, cho đến ngày Kim Khánh hiện thân trước mặt chàng, cung kính gọi hai tiếng “chủ nhân”.

Đó là một đêm hè tháng Sáu, chàng ngồi trên ghế dài trong vườn Thư Quang, tóc rũ trên vai, ngoại bào khoác hờ, những cơn gió đêm lạnh lẽo đem đến hương thơm nồng nàn, có lẽ đâu đó một đóa quỳnh vừa nở. Bàn tròn nhỏ trước mặt chàng đặt một cây đèn dầu sắp cạn, một ấm trà và chén gốm men xanh còn sánh nước nguội ngắt, nhưng Mạc Quân không để ý, chàng còn đang điên cuồng lật giở những bức họa về nàng.

Gần mười tháng kể từ ngày nàng biến mất, chàng cố gắng đến tuyệt vọng để vẽ lại nàng, cố gắng nhớ lại từng chi tiết về nàng: cách nàng chau mày, cách nàng cười, ánh mắt nàng khi nói chuyện, rồi lại tuyệt vọng nhận ra tất cả đều là khuôn mặt của người khác, hình dáng của người khác. Điều duy nhất chàng biết về người con gái mình yêu chỉ là tên nàng: Thiên Anh. Bất chấp chàng làm cách nào đi chăng nữa, mời bao nhiêu đạo sĩ hay làm cả những điều hoang đường khác cũng chỉ là vô ích. Hai người thậm chí còn không ở cùng một bầu trời, không nhìn cùng những chòm sao.

Chàng đã từng suy sụp, đã từng giận dữ, có lúc còn muốn nổi điên lên, nhưng chàng nhận ra trong lúc mình quay cuồng với nỗi đau, thời gian vẫn trôi đi, khuôn mặt lâu ngày không gặp sẽ mờ phai, ký ức về một người cũng sẽ dần mờ phai. Chàng không muốn quên bất cứ điều gì về nàng, vì thế, chàng ra sức nhấm lại tất cả những thói quen, tính cách của nàng mà chàng biết, như thể chỉ cần gom lại những kỷ niệm ấy, chàng sẽ thấy yên lòng hơn.

Đèn dầu tắt, còn lại vầng trăng hạ tuần yếu ớt chiếu ánh sáng mỏng manh xuyên qua những vòm cây tối đen trong vườn nhưng ánh mắt chàng bị thu hút bởi thứ ánh sáng kim loại di chuyển phía sau một gốc lộc vừng. Chàng hơi giật mình, chăm chú quan sát và thấy một con rắn lớn màu vàng kim đang trườn về phía mình. Đến khi chỉ còn cách chàng một quãng ngắn, con rắn cuộn mình trong luồng ánh sáng rực rỡ, biến thành một thiếu niên tuấn tú.

Mạc Quân còn đang sửng sờ thì thiếu niên nọ đã bước đến gần chàng, cúi đầu hành lễ: “Kim Khánh bái kiến chủ nhân.”

Chàng ngạc nhiên nói: “Ta không biết người.”

“Ta là Kim Khánh, vương tử xà tộc núi Dương Xuân Thượng, hơn sáu trăm năm trước đã từng chịu ơn cứu mạng của ngài. Kim Khánh tìm ngài đã lâu. Kiếp này của ngài, ta xin được phụng bồi.”

Chàng bóp trán: “Sáu trăm năm trước? Nói vậy, ta... từng cứu người trong tiền kiếp?”

Kim Khánh nhìn chàng, vẻ mặt hơi giãn ra: “Ngài đã cứu ta trong nguyên thân của ngài.”

“Nguyên thân của ta?”

“Thế gian chia làm năm nguyên tố: kim - mộc - thủy - hỏa - thổ. Ngài vốn là con của Thủy thần. Xà tộc vùng Dương Xuân Thượng sống dưới sự bảo trợ của Hỏa thần. Một lần, ta xuống núi bị người của Kim thần bắt đem đi luyện đờn, ngài đã cứu ta một mạng. Vì mối quan hệ tương sinh bấy lâu giữa Kim tộc và Thủy tộc nên ngài bị phạt làm kiếp người suốt một ngàn năm.”

Mạc Quân cực kỳ kinh ngạc. Chàng không thể ngờ rằng mình lại có một xuất thân đáng nể đến như vậy. “Ta đã sống được bao nhiêu kiếp người rồi?”

“Ngài đã trải qua tám kiếp. Nhưng đây mới chỉ là kiếp thứ ba ta tìm được ngài.”

“Vậy là người luôn tìm ta để trả ơn? Người không sợ lại bị bắt đi sao?”

“Chủ nhân đừng lo. Bây giờ ta rất mạnh rồi.”

Chàng bật cười. “Cảm tạ! Nhưng nếu người từng tìm thấy ta trong một kiếp nào đó, vậy là đã trả ơn xong rồi. Người không cần trả thêm nữa.”

Chàng vẫy vẫy tay tỏ ý muốn kết thúc cuộc nói chuyện. Nhưng Kim Khánh không bỏ đi, ngược lại còn bước tới gần hơn một chút, do dự một hồi rồi chỉ vào tập tranh chàng vẫn đang cầm trong tay, giọng nói vững vàng: “Ta có thể đưa nàng trở về.”

Mạc Quân cảm thấy máu trong người như ngừng chảy, tim cũng ngừng đập. Chàng cẩn thận đặt tập tranh lên bàn, lại chặn cây đèn phía trên rồi thận trọng hỏi lại: “Người thực sự có thể đưa nàng trở về?”

Kim Khánh gật đầu. “Ta có thể đưa nàng trở về đúng vào ngày chủ nhân gặp nàng lần đầu tiên, đó cũng là ngày nàng phải chịu mệnh kiếp.”

Kim Khánh nói Thiên Anh vốn chỉ là một cô gái bình thường ở thời không của nàng. Điểm khác biệt lớn nhất có lẽ là đam mê tìm hiểu thế giới cổ xưa của nàng và người bạn thân tên Tô Hoàng. Nàng yêu thích mọi thứ thịnh hành trong thời cổ: văn hóa, nghệ thuật, kiến trúc... và Tô Hoàng tình cờ lại là một đạo sĩ trẻ tài năng. Để thỏa mãn sở thích của nàng và của chính mình, người này đã giúp nàng xuyên qua thời gian và không gian,

thậm chí còn nhập hồn vào một người khác. Khi muốn trở về, nàng chỉ cần lên vách núi Huyền Không Sơn Thượng gọi hần. Bất kể mục đích chính đáng hay vô hại, hành động này vẫn là nghịch thiên và phải bị trừng phạt. Nàng sẽ chết vào ngày mười bốn tháng Bảy trong một vụ tai nạn đã được sắp đặt.

Bằng phép thuật của mình, Kim Khánh sẽ đưa nàng trở lại vào đúng thời khắc nàng đối mặt với đoạn kết cuộc đời, và như một trò đánh tráo, vận mệnh của nàng sẽ bắt đầu lại ở thế giới của chàng.

Chàng hỏi: “Người làm vậy chẳng phải cũng nghịch thiên hay sao?” Kim Khánh chỉ cười nhẹ, ngược mắt nhìn chàng, trấn an: “Hỏa thần sẽ bảo vệ ta.”

Kết quả là ngày ấy, Mạc Quân trên núi Hương Hồ gặp được người con gái có khuôn mặt với những đường nét dịu dàng nhưng lạnh lùng, cặp mắt nâu sáng tinh lạnh như nước hồ thu, làn da trắng mịn. Vẻ đẹp của nàng không kinh diễm nhưng rất khó quên, không hề giống bất cứ người con gái nào chàng từng gặp. Chàng gần như quên cả thở, sững sốt nhìn nàng. Chàng không biết Thiên Anh chính xác trông như thế nào, nhưng người con gái lạ lùng này thật sự... thật sự rất giống nàng. Cảm giác này quá kỳ dị! Chàng ngây người nhìn nàng tiến lại gần từ đầu con dốc, nàng rút hai tay khỏi túi áo, nhìn chàng và Kim Khánh, ánh mắt vừa tò mò vừa bối rối lại có phần hoảng hốt.

Kim Khánh tới nói chuyện với nàng. Chàng ép bản thân rời mắt khỏi nàng. Chàng không chắc đó có phải người con gái mình vẫn tìm kiếm bấy lâu hay không nhưng chàng không muốn làm nàng sợ hay tự biến mình thành một kẻ thô lỗ. Vì thế chàng nghiêng đầu nhìn về phía con sông uốn khúc dưới chân núi, dõi mắt theo một tấm bè trôi, căng tai lắng nghe.

“Đúng là nàng...” Kim Khánh truyền lời đến, chàng liền quay phắt lại. “Nhưng...” Hấn ngập ngừng: “... nàng không còn ký ức về thế giới này.”

Trong chốc lát, chàng cảm thấy tất cả như sụp đổ, chỉ còn lại mình chàng bần thần đứng dưới ánh mặt trời quá sức chói chang. Chầm chậm, những kỷ niệm với nàng tái diễn trong đầu chàng. Kể từ giờ khắc này, chúng sẽ chỉ còn là của chàng, của một mình chàng, và nàng sẽ không bao giờ biết, cũng không bao giờ hiểu được những gì chàng đã phải trải qua. Đột nhiên, chàng cảm thấy đặng ngột nơi cổ họng, một cơn giận dữ bùng lên thôi thúc chàng xông tới đè nghiêng nàng xuống mà chất vấn. Nhưng khi nhìn vào khuôn mặt xa lạ với những biểu cảm quen thuộc kia, chàng lại chẳng thể nhúc nhích nổi dù chỉ một ngón tay. Rõ ràng, chính chàng đến tận hôm nay mới thực sự biết nàng. Chàng nuốt xuống, cố gắng dùng lý trí dập tắt cơn giận dữ và nhìn thẳng vào sự thật rằng nàng đã trở lại, hai người sẽ có rất nhiều thời gian bên nhau và... biết đâu, Kim Khánh có thể giúp nàng lấy lại trí nhớ.

Nhưng Kim Khánh không thể, hay nói đúng hơn, bất cứ phép thuật nào cũng không thể. Chàng tự hỏi, liệu có phải bản thân chàng đã quá cố chấp với chuyện này hay không? Ban đầu là do chàng ích kỷ, chàng giận dữ, chàng muốn nàng phải đau khổ như mình, nhưng rồi chàng nhận ra chính chàng lại khao khát muốn chia sẻ những ký ức diệu hoặc đó cùng nàng. Tất cả những kỷ niệm tình yêu đó, chàng không muốn nàng lãng quên. Vậy thì... chàng nghĩ, chàng sẽ tái tạo những ký ức đó cho nàng... từng chút một.

Chương 4

Có một năm, ở Hải Sơn, sau khi nghe chàng tấu khúc “*Thiên nhiên vô tận*”, sư phụ liền nói: “Mạc Quân, lòng con quá tĩnh lặng.”

Chàng ngạc nhiên hỏi: “Sư phụ đang nói đùa nhời chơi quá tệ?”

La Huy Xuân Tuyết cười lớn, sau đó chỉ mặt hồ phẳng lặng như gương gần nơi hai người ngồi, chậm rãi giải thích: “Lòng con giống như mặt hồ kia, thanh tịnh không vướng bận, có thể hồi đáp hoàn hảo và đầy đủ mọi tác động của thiên nhiên. Thế nên không kẻ nào có thể tấu khúc nhạc đó xuất sắc hơn con.”

Chàng im lặng lắng nghe.

“Nhưng Mạc Quân, là sư phụ con, ta không muốn con vĩnh viễn phẳng lặng như vậy. Ta muốn con được ném trái thứ rung động nguyên thủy nhất, bản năng nhất và mãnh liệt nhất, dữ dội như khi con ném cả ngàn viên đá xuống hồ khiến sóng nước dội ngược lên. Đó là thứ cảm giác rung động mà đời người nên có. Con hiểu không?”

Chàng im lặng lật tung toàn bộ những chuyện đã trôi qua trong dòng chảy cuộc đời mới chớm của mình nhưng tuyệt nhiên không tìm ra bất cứ thứ cảm xúc nào huy hoàng đên vậy.

“Đừng mất công suy nghĩ. Con chưa từng trải qua đâu.” La Huy Xuân Tuyết lại vuốt vuốt chòm râu bạc. “Sau này ném trái rồi, hãy cho ta biết và không bao giờ được chơi “*Thiên nhiên vô tận*” trước mặt ta nữa.”

Chuyện ngày ấy như chỉ vừa mới hôm qua, tựa khi ngoái đầu lại, chàng có thể thấy, chàng có thể thấy chính mình đang ngồi trên phiến đá lớn bên hồ, trong lòng là cây cổ cằn Thanh Vân, mi mắt hơi rử, im lặng nhận mệnh từ sư phụ. Chàng đã làm đúng lời dặn của người, kể cho người nghe về thứ rung động dữ dội ấy và không bao giờ tấu khúc nhạc điệu huyền đó nữa. Nhưng chàng vẫn muốn để sư phụ gặp nàng, người con gái đã khuấy đảo sự thanh tịnh của chàng.

Vì thế, ngày tân hôn thứ hai, khi trời còn tờ mờ sáng, xe ngựa của Hoài Vũ vương đã rời phủ, tiến thẳng đến núi Ngự Long.

Thiên Anh mở rèm cửa để không khí tươi mới của buổi sớm mai ùa vào khoang xe ấm áp. Cùng với bước ngựa phi nhanh, quang cảnh bên đường vùn vụt trôi qua. Lẫn trong gió lạnh là hơi sương thanh lãnh, mùi cỏ ướt ngai ngái và đôi khi là cả hương hoa ngọt ngào.

“Không lạnh sao?” Mạc Quân cúi đầu nhìn nàng, vòng tay ôm nàng chặt thêm một chút.

Nàng lắc đầu, hơi cựa quậy trong lòng chàng. Gò má trắng trẻo áp lên ngực áo lam sẫm của chàng, đôi môi hồng nhạt hơi mím, hai hàng lông mi rung rung, vẻ mặt thanh khiết như bình minh sớm nay. Chàng luồn tay vào mái tóc dài buông xõa của nàng, những lọn tóc trượt qua kẽ ngón tay chàng rơi xuống. Hôm nay, nàng mặc chiếc váy màu lá non, thứ màu sắc sinh động tương phản với vẻ uể oải trên khuôn mặt nàng. Nàng chậm chạp đưa tay lên che miệng ngáp một cái rồi lại chậm chạp thả tay xuống. Mạc Quân bật cười, véo nhẹ má nàng đầy cứng chiều: “Mệt thì ngủ đi!”

“Ừm.” Nàng đáp, nhưng mắt vẫn dõi theo cảnh vật ngoài cửa sổ.

Chàng vẽ ngón tay theo quầng thâm mờ mờ dưới mắt nàng, âu yếm dỗ: “Ngủ đi, ngoan! Đường còn dài lắm!”

Thiên Anh thở nhẹ một tiếng rồi khép mắt. Nàng chưa ngủ ngay, Mạc Quân biết điều đó, và thậm chí nàng còn rất tỉnh ngủ. Thiên Anh chỉ đơn giản là nhắm mắt lại theo lời chàng. Sau chuyến dầm mưa trưa qua, nàng dường như đặc biệt ngượng ngùng. Cử chỉ của chàng càng thân mật, nàng càng dễ bối rối, và càng bối rối, nàng càng nhu thuận. Mạc Quân mím môi cười, nhìn ra ngoài cửa sổ. Con đường tới núi Ngự Long quen thuộc bao năm bỗng đầy vẻ lạ lẫm. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên chàng ngồi xe thay vì cưỡi ngựa, và cũng lần đầu tiên chàng đến mà ôm theo một nữ nhân trong lòng.

“Sư phụ ngài là người thế nào?” Nàng bỗng lên tiếng.

“Một người rất cực đoan.” Chàng đáp. “Sư phụ cực đoan đến mức chỉ thích hai màu hoặc trắng hoặc đen, chỉ thích hai thời điểm hoặc nắng gắt chói chang hoặc đêm đen mù mịt, chỉ thích hai loại người hoặc cuồng nhiệt vô cùng hoặc cực kỳ tĩnh tại.”

“Vậy ngài là loại người nào?”

“Nàng nói thử xem.” Ngón tay cái của chàng khẽ vuốt ve má nàng.

“Một người tĩnh tại?” Nàng đưa ra phỏng đoán.

Mạc Quân sung sướng nâng cằm nàng lên đặt một nụ hôn khiến nàng bối rối: “Ngài làm gì vậy?”

“Đoán đúng nên thưởng.” Chàng cười, và trước khi nàng kịp phản ứng, chàng tò mò hỏi: “Sao nàng lại nghĩ vậy?”

“Từ lần gặp đầu tiên, ngài cho tôi ấn tượng là một người như vậy. Tĩnh lặng, nhẹ nhàng. Nhưng càng ngày càng thấy không đúng lắm.”

“Rất nhạy bén!” Chàng vừa xoa xoa ngón tay cái lên má nàng vừa nói tiếp: “Khi gặp sư phụ, ta là một người như vậy.”

“Còn bây giờ?”

“Ba phần tĩnh lặng, bảy phần cuồng nhiệt.”

“Vì sao?”

“Vì nàng.” Chàng chăm chú nhìn nàng, đáp.

Quá sức ngỡ ngàng, Thiên Anh liền vùi mặt vào ngực chàng, tuyên bố: “Tôi ngủ đây.”

Mạc Quân lập tức kéo nàng ra, thỏa mãn ngắm nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, nghiêm túc hỏi: “Biết một người như ta kết thúc câu chuyện thế nào không?”

“Không biết mà cũng không cần...” Tiếng cuối cùng chưa kịp thốt ra đã bị chàng nuốt lấy. Kể từ sau lần chủ động hôn chàng trong hồ Thụy Liên hôm qua, nàng đã không phản kháng nữa, ngược lại còn chậm rãi đi theo sự dẫn dắt lôi kéo của chàng. Giống như lúc này, nàng tựa vào ngực chàng, một tay nắm lấy cánh tay chàng, tay còn lại vòng qua vai chàng, rất tự nhiên đáp lại. Hai người chìm vào nụ hôn quay cuồng trong tiếng vó ngựa đều đặn và hương núi rừng thanh mát. Lát sau, khi buông môi nàng ra, chàng ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, thủ thủ bên tai nàng: “Như thế đấy!” khiến nàng vội vàng vùi mặt vào ngực chàng, lần này ngủ thật.

Rất lâu sau, khi xe ngựa dừng ở chân núi Ngự Long, người trong lòng chàng cũng vừa tỉnh giấc. Đợi Thiên Anh chỉnh trang xong, Mạc Quân đỡ nàng xuống xe. Dù chưa lập thu nhưng nhờ tầng tầng mây bạc giấu đi mặt

trời mà nắng dường như rất trong và dịu, lại thêm hơi lạnh tỏa ra từ rừng cây, thật giống như thu đã về. Mạc Quân nắm tay nàng, dắt nàng đi men theo con đường mòn quanh co dẫn vào trong núi. Thiên Anh vui vẻ và phấn khích đến độ chỉ một lát sau đã giẫy ra khỏi tay chàng, chạy lên trước, lưu luyến cảnh vật hai bên đường, thỉnh thoảng lại tự nhiên lôi kéo chàng nói chuyện. Chàng buồn cười nhìn nàng. Đó là Thiên Anh mà chàng biết, là Thiên Anh mà chàng yêu. Nàng thích thiên nhiên, thích khí lạnh, thích mùa đông, thích mưa lớn, thích những gì cuồng nhiệt. Xét trên một khía cạnh nào đó, nàng cũng là một người cực đoan. Trong mắt nàng, thế giới chỉ có hai loại, hoặc là tất cả, hoặc không là gì.

Mạc Quân ngăn người nhìn, nàng đang đứng ở đầu con dốc, quay lại vẫy tay gọi chàng. Bỗng nhiên, chàng cảm thấy mọi thứ trở nên hư ảo, chỉ còn nàng và nụ cười của nàng là thực giữa thế gian nhiệm màu này.

“Ngài đem theo gì vậy?” Nàng chỉ vào túi lớn màu đen chàng đeo sau lưng, tò mò hỏi.

“Không thể tiết lộ.” Chàng ra vẻ thần bí.

Nàng liền bĩu môi. “Cổ cầm Thanh Vân? Không phải lần nào đến viếng mộ sư phụ, ngài cũng mang theo sao?”

Mắt chàng sáng rỡ. “Nàng biết?”

“Có gì đáng ngạc nhiên đâu? Chuyện về ngài được truyền tụng tới tận hang cùng ngõ hẻm trong kinh thành.”

Mạc Quân vươn tay nắm tay nàng. “Ta ngạc nhiên vì nàng đã bắt đầu quan tâm đến ta rồi.”

Nàng ngượng ngùng vót vát. “Mấy chuyện này... không muốn nghe cũng khó...”

“Thừa nhận quan tâm ta khó đến thế sao...” Chàng ôm ghì lấy nàng, thủ thỉ.

Nàng ngược nhìn đôi mắt sáng rực của chàng, vội chuyển đề tài: “Kể cho tôi nghe về sự phụ của ngài đi!”

Mạc Quân trầm ngâm nhìn nàng, lát sau mới nói “Được!” rồi buông nàng ra để hai người sóng bước bên nhau.

“Ngài gặp sự phụ như thế nào?” Nàng bắt đầu trước.

“Khi ta đi ngang qua Ngọc Hồ ở Hải Sơn thì gặp người. Sự phụ rất gầy, râu tóc bạc trắng nhưng da dẻ hồng hào và ánh mắt thì đặc biệt tinh anh. Vừa thấy ta, người liền chặn lại đòi nhận làm đệ tử. Ta từ chối và đi tiếp. Ai ngờ người cứ thể đi theo ta suốt năm ngày cho tới thác nước Thiên Thủy, liên tục gọi ta là đồ đệ. Rốt cuộc, ta cũng phải nhận lời. Nhận lời xong mới biết người muốn dạy ta chơi đàn.”

Nàng kinh ngạc không thôi. “Nhân tài đúng là quái dị thật.”

Chàng cười. “Có lẽ thế. Hằng ngày, trừ lúc chơi đàn thì người chỉ thích ngồi thiền bên thác nước, khi đói thì hái rau ăn sống. Thời điểm gặp ta, người đã tu hành được năm năm rồi.”

“Tôi nghe nói sự phụ mất sau khi ngài xuống núi khoảng một năm?”

“Ừ.” Chàng gật đầu. “Bị một đám thổ phỉ giết. Nhưng mà... nàng có tin không nếu ta nói thứ tồn tại trong hang núi đó chỉ là thân xác trần tục của

người? Ta tin rằng linh thức^[1] của người đã đi rất xa.”

[1] Linh thức: linh hồn và ý thức.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Nàng nhẹ nhàng đồng tình. “Một người bạn của tôi cũng từng nói thế. Khi tu hành đến một mức độ nào đó, linh thức sẽ không còn phụ thuộc vào thể xác mà người đó trú ngụ nữa.”

Mạc Quân nhìn nàng. Người nàng đang nói đến hẳn là Tô Hoàng, bạn thân của nàng. Kẻ này quả thực đã cho nàng biết nhiều kiến thức vô cùng quý giá. Dưới ánh mắt suy tư của chàng đang chiếu vào mình, nàng bối rối nói thêm: “Những người như thế thật đáng ngưỡng mộ. Nhưng tôi không... tôi thật ra rất khó thỏa hiệp được với tình cảm của họ.”

Chàng nhướn mày.

“Ý tôi là... những người tu hành như thế, tình cảm họ dành cho người khác rất... rất đồng đều, giống như mọi người đều được yêu thương bằng một lượng tình cảm như nhau, không phân biệt thân quen hay xa lạ.”

Chàng nghiêng đầu lắng nghe.

“Tôi không thể chịu được điều đó. Với tôi, người tôi yêu, người tôi quý, người tôi tôn kính, người tôi xa lạ... mỗi người sẽ được dành cho một lượng tình cảm khác nhau. Làm sao tôi có thể yêu một người xa lạ như yêu người thương của mình được?”

Mạc Quân chăm chú nhìn nàng. Khuôn mặt nàng ửng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh, hơi thở có phần dồn dập do đang khá xúc động diễn giải những suy nghĩ của mình. Trong thoáng chốc, chàng bỗng cảm thấy bản thân mình cho rằng đã hiểu nàng, nhưng hóa ra, những gì chàng khắc họa về nàng

trong tâm trí chỉ là một góc nhỏ trong con người nàng mà thôi. Nàng phức tạp đến thế, đa chiều đến thế, chàng phải làm gì để có thể hiểu nàng hơn đây?

“Mạc Quân?”

“Ừ.” Chàng giật mình.

“Ngài đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ...” Chàng trầm ngâm, thầm nghĩ để hiểu hơn về nàng, có lẽ chàng sẽ tiếp cận nàng bằng một thân phận và dung mạo khác chẳng. “... tình cảm nàng dành cho ta so với một người xa lạ thì nhiều hơn hay ít hơn?”

Nàng ngạc nhiên. “Sao bỗng dừng lại nói đến chuyện này?”

Chàng ôm lấy vai nàng, thì thầm: “Nàng còn nợ ta một câu trả lời.”

Nàng lắp bắp. “Tôi... chắc chắn là... ngài không phải một người xa lạ.”

“Vậy thì ta có bao nhiêu?”

Nàng đặt tay lên ngực chàng, bối rối trả lời: “Tôi... Chuyện này... Vậy ngài thế nào?”

“Nàng có...” Chàng ngừng lại, nhìn sâu vào mắt nàng, vuốt ve gò má nàng trong khi trịnh trọng tuyên bố: “Nàng có toàn bộ con người ta.”

Nàng cúi đầu, nhìn hoa văn trên cổ áo chàng, giọng nói kho có thể kiềm chế. “Cảm ơn ngài.”

“Lời cảm ơn không được chấp nhận.”

Nàng sững sốt ngược mắt lên.

“Dùng hành động hồi đáp ta, Anh nhi!” Chàng cười cười chỉ vào môi mình.

Nàng xấu hổ đẩy chàng ra, vừa quay đi vừa nói: “Vương gia, với tốc độ này của ngài thì đến tối cũng chưa tới nơi đâu.”

“Còn câu trả lời của ta?”

“Không trả lời nữa.”

“Tại sao vậy, Anh nhi?” Chàng giả bộ rầu rĩ.

“Tại tôi thích thế.” Nàng dùng dằng đáp, sau đó rảo bước đi.

Gần một canh giờ sau, hai người đã lên tới đỉnh núi. Dưới tàng mai, tấm bia mộ để một dòng chữ phiêu diêu “Đệ nhất cầm sư La Huy Xuân Tuyệt”, bao quanh là những cây thủy tiên đại trổ hoa tím đang đu đưa theo từng cơn gió. Ánh nắng rực rỡ tô màu lên vạn vật. Gió lớn và nắng rạng đến nỗi có thể nhìn thấy bóng mây vùn vụt lướt qua. Mạc Quân đặt cây đàn lên phiến đá lớn, sau đó kéo nàng đến trước mộ sư phụ.

“Sư phụ, đồ nhi đưa nàng đến gặp người. Vì có nàng, rốt cuộc đồ nhi cũng trải qua thứ cảm giác diệu huyền mà người nói rồi.”

Thiên Anh sững sờ nhìn chàng, đến khi chàng ngừng lời, nàng cũng kính cẩn nghiêng mình: “Đồ đệ của người rất đặc biệt. Ngày ấy sẽ được hạnh phúc.”

Mạc Quân bật cười xoa đầu nàng, âu yếm dặn dò: “Trời nắng, nàng vào đình nghỉ ngơi đi!” rồi tới ngòi trên phiến đá, đặt huyền cầm lên gối.

Khi âm thanh đầu tiên vang lên, tất cả những gì Thiên Anh cảm nhận được là một sự mê hoặc điên đảo chúng sinh như những gì dân gian truyền tụng: thưởng thức Hoài Vũ vương chơi đàn cũng tựa như chiêm ngưỡng kỳ quan của tạo hóa. Chàng ngồi đó, giữa mây trắng núi xanh, đẹp đẽ vô cùng. Vẻ mặt ưu nhã, động tác uyển chuyển, áo choàng và tóc bay bay trong gió, tiếng nhạc tỏa ra từ những ngón tay chàng tựa lớp lớp hào quang, như thể nhờ có chàng, những màu sắc bỗng bừng sáng lên còn cảm xúc lại trở nên sâu lắng hơn; như thể bên cạnh chàng là nơi chốn huy hoàng nhất.

Thiên Anh giật mình vì suy nghĩ đó. Nàng cố dứt khỏi sự mê hoặc của chàng và âm nhạc của chàng, vội vã chạy về phía Yên Nhiên đình. Nàng để lại thứ cảm xúc say mê đang trào dâng trong lòng, bối rối lật mở túi đồ ăn trưa gia nhân vừa mang tới, lúng túng sắp thành hai phần, đúng lúc chàng bước đến.

Mạc Quân ôm lấy nàng từ phía sau, tì cằm lên vai nàng, nhìn xuống bữa trưa.

“Ngài tới rồi!” Nàng nói nhanh.

“Ừ.” Chàng đáp, cắn cắn vành tai nàng.

“Đừng...” Nàng bất ngờ phản đối hành vi thân mật của chàng khiến Mạc Quân ngạc nhiên quá đỗi. Chàng liền xoay nàng lại đối diện với mình, nhận thấy khuôn mặt nàng đỏ như áng mây chiều, cặp mắt long lanh như nước hồ thu. Biểu hiện này... chẳng phải là đã trúng “mê hồn thuật” của chàng rồi sao? Nghĩ đến đó, Mạc Quân không khỏi vui mừng, vòng tay ôm nàng càng thêm chặt, cất giọng nỉ non: “Anh nhi!”

Nàng không giãy ra, cũng không dám nhìn chàng, gượng gạo chuyển chủ đề: “Ăn trưa đi...”

“Nhìn ta!” Chàng nâng cằm nàng lên, ép nàng phải nhìn thẳng vào mình. Khi ánh mắt gặp nhau, nàng lại vội vã rũ mi tránh đi như phải bóng.

“Nào...” Chàng nài nỉ bên tai nàng: “Trưa qua, ở Thiên Vũ tạ, nàng còn nợ ta một câu trả lời.”

Thiên Anh ngược cặp mắt long lanh nhìn chàng. Ánh mắt nàng vừa bối rối vừa thẹn thùng. Mạc Quân trong lòng đã nổi sóng mãnh liệt nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vô cùng kiên nhẫn. Rất lâu sau đó, sau hai lần bặm môi, một lần cắn môi, một lần hít sâu, nàng mới chậm rì rì lên tiếng đầu hàng: “Tôi... cũng... thích ngài.”

Mạc Quân nhìn nàng, ánh mắt rục rịch. Đây là điều chàng mong muốn, là điều chàng chờ đợi, nhưng chàng chưa bao giờ tưởng tượng được rằng khi nghe thấy chính miệng nàng thừa nhận những lời này lại khiến đầu óc chàng rối loạn lên như thế. Chàng kiềm chế nhịp tim điên cuồng, ghé vào bên môi nàng, dẫn dụ: “Nói lại ta nghe.”

Nàng chớp mắt, muốn lắc đầu phản đối, nhưng rốt cuộc cũng thuận theo chàng, hé miệng nói nhỏ nhưng rành mạch: “Em thích chàng.”

Mạc Quân dán lên môi nàng, không ngớt gọi: “Anh nhi, Anh nhi...” Chàng cảm thấy nàng mới chỉ nói thích mình thôi mà bản thân đã khó nén nổi bình tĩnh thế này rồi, thật không có tiền đồ chút nào. Chàng cọ môi nàng, thì thầm hỏi: “Anh nhi! Thích ta từ bao giờ?”

Nàng xấu hổ trả lời: “Chắc là... vài ngày sau khi cùng chàng xuống núi.”

“Vậy sao không nói?” Chàng cọ mũi nàng.

Nàng nhăn mặt. “Là chưa dám nói...”

“Thật sao?” Chàng cọ cọ má nàng. “Lấy gì chứng minh đây?”

“Chàng... Vì thích chàng mới ngu ngốc chấp nhận thành thân giả cùng chàng, để được gần chàng. Nếu không, em thà bỏ chạy, thà trốn tránh cũng không muốn dính dáng quá nhiều tới một người xa lạ như thế...”

Mạc Quân nở nụ cười méo mó khi từ “người xa lạ” ghim thẳng vào tim chàng. Với ký ức trống không của nàng, chàng đúng là một người hoàn toàn xa lạ. Ngày gặp lại trên núi Hương Hồ, Kim Khánh cũng chỉ nói đơn giản rằng nàng đã xuyên không sau vụ tai nạn, rằng nàng may mắn được sống lại lần thứ hai, rằng nàng có thể nhờ chàng giúp đỡ. Khi ấy, trong mắt nàng, chàng nhiều nhất cũng chỉ là một ân nhân không hơn không kém.

Thấy chàng không nói gì, nàng vội vàng bổ sung: “Dù chàng đã giúp đỡ em rất nhiều nhưng em không cho rằng lấy thân báo đáp là điều nên làm. Có rất nhiều cách khác để đền ơn...”

Mạc Quân vẫn im lặng. Biểu hiện dường như thất vọng của chàng khiến Thiên Anh lo lắng, nàng cuống lên, nói năng lộn xộn: “Em nói thật đấy! Vì thích chàng nên em mới cùng chàng thành thân giả. Em không phải cưới chàng để trả ơn, em...”

“Ta biết.” Chàng ngắt lời, lại ôm lấy nàng, thủ thỉ: “Anh nhi, thích ta rồi, vậy là sắp yêu ta đúng không?”

“Không nhanh vậy chứ?” Nàng đáp, hơi thở bối rối phả lên gáy chàng.

“Động lòng rồi sẽ động tâm, không phải sao?”

“Chàng lúc nào cũng tự tin như thế à?”

“Trước mặt nàng, ta chẳng có chút tự tin nào cả. Mỗi điều ta làm, ta đều nghĩ xem có khiến nàng vui vẻ không, có làm nàng thoải mái không. Những kẻ khác khi yêu thế nào, ta không biết, còn ta, ta chỉ là kẻ dò đường mà thôi.” Chàng áp hai tay lên má nàng, mắt khóa chặt mắt nàng, nhìn bóng mình phản chiếu trong con người màu nâu sáng viền đen thẫm đó. Nàng e lệ chớp mắt.

Đột nhiên, đôi mắt nàng mở lớn, bàn tay bấu chặt lên cánh tay chàng.

Mạc Quân ngạc nhiên hỏi: “Anh nhi, chuyện gì vậy?”

Nàng không trả lời, chỉ chăm chăm nhìn qua vai chàng. Chàng liền quay lại: một con nhện to bằng bàn tay đang di chuyển rất nhanh trên xà nhà. Trong lúc chàng vừa mới nhớ ra rằng Thiên Anh không sợ trời, không sợ đất, lại đặc biệt sợ nhện, nàng đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai thu vén toàn bộ đồ ăn cho vào giỏ, sau đó nắm lấy cổ tay chàng, hộc tốc chạy ra khỏi Yên Nhiên đình. Toàn bộ hành động của nàng trôi chảy đến nỗi thật khó mà tin được rằng chỉ tích tắc trước đó, nàng đã hoảng sợ đến hóa đá. Khi đối diện với nỗi sợ hãi, Thiên Anh sẽ như vậy: không hề la hét hay khóc lóc mà lý trí đến đáng kinh ngạc. Đó là điểm đặc biệt ở nàng.

Và phá hoại không khí lãng mạn cũng là tài năng thiên bẩm của nàng.

Mạc Quân cực kỳ buồn bực ngồi phịch xuống phiến đá lớn. Bao lời hay ý đẹp dốc tận tâm can muốn tỏ bày cùng nàng bay biến đi đâu hết. Chàng rầu rĩ nhét một miếng táo lớn vào miệng, trệu trạo nhai, bất chấp nàng ở bên cạnh kêu lớn phản đối: “Không được ăn táo lúc đói.”

Chàng mặc kệ. Chàng nghĩ, mình phải vờ giận nàng một phen.

Mạc Quân đeo bộ mặt buồn bực trên đường về, âm thầm thương thức về hối lỗi trên khuôn mặt nàng và đủ lời hỏi han quan tâm nàng tuôn ra nhằm cứu vớt tâm trạng cho chàng. Chàng buồn cười nghĩ, Thiên Anh quả thật rất ngây thơ trong chuyện tình cảm. Trăm ngàn lời âu yếm sao bì được với một hành động thân mật đây?

Mạc Quân vẫn làm mặt hờn dỗi cho tới khi xe ngựa dừng lại gần một đình nhỏ bên bờ bắc sông Liên Chiêu. Tiểu đình cũ kỹ này là nơi đầu tiên trong chuỗi ký ức mà chàng muốn đưa nàng tới. Nơi đây hơn một năm trước, chàng lần thứ hai gặp nàng.

Trong muôn sự tình cờ từng có trên đời, với chàng, có lẽ đó là sự tình cờ đẹp đẽ nhất. Ngày ấy, sau khi Mạc Quân viếng mộ sư phụ trở về, tới gần bờ bắc sông Liên Chiêu, trời bỗng chuyển mưa dầm dề. Chàng cùng cận vệ nhanh chóng hướng tới tiểu đình gần đó trú chân, nơi mà giữa những giọt mưa đang mỗi lúc một lớn hơn, chàng thấy bóng dáng mảnh mai của hai nữ tử.

Ôm theo cây cổ cầm quý gia sư phụ truyền lại, vai áo xanh lam ướt nước mưa, Mạc Quân bước vào. Hai nữ tử ấy đồng thời quay lại nhìn chàng, là Dao Thiển và người hầu của nàng. Dù đã từng gặp mặt ở Thái Bình lâu, dù thấy nàng thú vị, nhưng từng đó đâu thể khiến Mạc Quân lưu tâm. Chàng chỉ gật đầu ra dấu chào hỏi, cũng không chú ý quá nhiều, nhanh chóng tiến tới bên bàn đá, lật mở lớp lụa bao cây đàn.

Mạc Quân không để ý trong lúc chàng vội vã kiểm tra tình trạng cây cổ cầm, Dao Thiển đã tiến đến gần chàng. Nàng bước đến đối diện chàng bên bàn đá, ngẩng đầu nhìn thẳng vào chàng, cung kính hỏi: “Thưa Hoài Vũ vương, mạn phép cho tiểu nữ hỏi đây có phải cổ cầm Thanh Vân chăng?”

Chàng ngạc nhiên nhìn nàng, không muốn tỏ ra thô lỗ nên chỉ trả lời khách sáo. Khi đó chàng còn nghĩ Dao Thiển định tiếp cận chàng ư? Nàng

muốn gì? Địa vị, quyền thế hay danh tiếng của chàng? Nhưng không. Thêm một vài lời trao đổi, chàng nhận ra tất cả những gì nàng muốn biết chỉ là cây đàn này và âm nhạc. Đó là chủ đề chàng yêu thích nên Mạc Quân cũng tự nhiên đáp lại.

Chừng một khắc sau, mưa tạnh, mối quan hệ của hai người đã có sự thay đổi lớn: chàng và nàng bắt đầu coi nhau như bạn bè.

Cảm giác thật lạ lùng khi nghĩ về ngày ấy. Hơn một năm qua, tiểu đình này, dương liễu bên sông, những cành cỏ lau bao quanh dường như không có gì thay đổi, chỉ có người con gái ngồi cùng chàng bên bàn đá là hoàn toàn khác.

Dù nàng không có nhan sắc khiến người ta choáng ngợp như Dao Thiên nhưng lại vô cùng cuốn hút. Mạc Quân bật cười. Nữ nhân chàng gặp không phải ít, từ mỹ nữ khuynh thành đến tài nữ khuynh tâm, từ yếu điệu phong tình tới ngây thơ tinh nghịch, chưa từng có ai như nàng. Hay nói đúng hơn, nàng không hề giống bất cứ một người nào trong số đó.

Nàng có thể sở hữu bất cứ loại tính cách nào của họ, nhưng cộng tất cả họ lại cũng không thể bằng nàng, bởi họ không có khát vọng như nàng. Loại khát vọng được là chính mình, vượt khỏi đám đông ồn ã xung quanh để đạt đến trạng thái tĩnh tại trong nội tâm, thấu triệt trong suy nghĩ, một loại tham vọng của kẻ không muốn tham gia trò chơi những cũng chẳng thèm nắm lấy quy luật trò chơi để bảo vệ bản thân thoát khỏi vòng xoáy của nó. Tự thân cách sống của nàng đã tách biệt nàng khỏi số đông.

Thiên Anh của chàng, nữ nhân duy nhất trên đời này sở hữu loại khát vọng cuồng ngạo đó, nàng không hề ý thức được rằng đó là điểm cuốn hút chí mạng đối với kẻ khác, dù kẻ đó có nhận ra mình bị hấp dẫn bởi điều gì hay không. Từng nói tài nữ như thuốc lá, mỹ nữ như rượu nồng, còn nàng đứng giữa đám đông tựa như một vì sao xa xôi tỏa ánh sáng xanh lạnh lẽo

mà người thường sao kẻ yếu đuối chỉ dám trông từ xa mà ngưỡng mộ vẻ rực rỡ băng lãnh của nó, kẻ dũng cảm thử đến gần nó, còn kẻ mạnh mẽ thì muốn chiếm lấy nó.

Cũng may, kẻ mạnh không nhiều lắm. Ít nhất đến bây giờ chỉ có mình chàng. Và vì sao của chàng lúc này đang dùng cả hai tay ôm lấy mặt, cảnh giác quét mắt khắp tiểu đình để phòng loài quái vật nàng kinh sợ xuất hiện.

Thấy cảnh ấy, Mạc Quân thật sự không thể làm bộ giận nàng thêm nữa. Chàng buồn vẫy tay: “Anh nhi, lại đây!”

Nàng rời mắt khỏi mái đình, thận trọng bước lại gần chàng. Mạc Quân liền ôm lấy nàng, kéo nàng ngồi vào lòng mình.

“Có ta ở đây, còn sợ gì?”

“Sao chúng ta lại tới chỗ này?” Nàng hỏi.

“Nàng nghĩ tại sao?”

“Không phải chàng thích nơi này chứ? Chỗ này...” Nàng trầm nghĩ. “... có một vẻ đẹp thật đơn sơ.”

Mạc Quân cười lớn.

“Chỗ này, năm ngoái, ta đã gặp...” Chàng ngừng lời, vẻ bí hiểm.

“Yêu quái?” Nàng nhướn mày.

“Không.” Chàng căn nhẹ tai nàng, thì thầm: “Một cơn mưa.” Chàng mỉm cười nhìn những giọt nắng nhảy múa trên mặt sông, hất lên khuôn mặt nàng từng vệt lấp lánh.

Phải, chàng đã gặp một cơn mưa rất lớn, lớn đến nỗi không thể nào ngừng tưởng nhớ.

Chương 5

Khi Thiên Anh còn là một linh hồn sống nhờ trong thân xác Dao Thiển, quãng thời gian Mạc Quân cùng nàng quen biết không dài nên những nơi ghi dấu kỷ niệm của hai người cũng không thực sự nhiều. Ngoài Thái Bình lâu, tiểu đình bên bờ bắc sông Liên Chiêu, chỉ còn kỳ đài, Quế Nguyệt lâu, Thiên An đình bên sông Hoài, Trấn Quốc cổ tự và Huyền Không Sơn Thượng trên núi Hương Hồ - riêng nơi này, dù trời có sập chàng cũng không muốn quay lại. Tổng cộng có bảy nơi, một nơi đã đến, một nơi không đến, còn lại năm chốn chàng muốn đưa nàng ghé thăm. Nhưng Mạc Quân không có ý định tuân theo trình tự thời gian trong quá khứ, phần vì trong lòng chàng còn nỗi ám ảnh rằng lịch sử sẽ tái diễn, phần khác vì chàng tin rằng những chuyện xảy ra ngẫu nhiên luôn thú vị hơn những điều được sắp đặt.

Kết quả của sự ngẫu hứng đó là khi Thiên Anh tình cờ khoác lên bộ váy trắng muốt với những đóa sen hồng thêu trên gấu váy vào hôm sau, Mạc Quân liền đưa nàng đến một nơi có vô cùng nhiều loài hoa đó: Trấn Quốc cổ tự.

Nếu hỏi chàng một ngôi chùa như Trấn Quốc cổ tự có thể lưu lại kỷ niệm gì trong tình yêu của chàng, chàng có thể không nao núng mà đáp rằng, bản thân nơi chốn không tạo nên ý nghĩa, điều khiến nó trở nên đặc biệt là những cảm xúc mà chàng trải qua ở đó. Có thể là khi nàng ngồi trên bậc tam cấp dẫn xuống hồ Long Chiêu, vẻ mặt thanh thản tự nhiên; có thể là khi nàng cúi người, cẩn thận nhặt một bông sứ trắng rơi bên chân; có thể là khi gió lớn khiến một vài lọn tóc quăn vào cành mai thấp bên lối đi, và nàng nghiêng người gỡ; khi cơ thể nàng tràn đầy sức sống và đôi mắt ánh lên hào quang; hoặc có thể là bất cứ khoảnh khắc nào khác diễn ra ở nơi này khiến chàng chợt nhận ra rằng chàng yêu nàng, thật sự yêu nàng. Và

chẳng có gì đáng ngạc nhiên hay bất ngờ hết. Như thế đó là bản năng của chàng, là điều tự nhiên nhất trên đời này. Như thế, kén sẽ nở thành bướm, sương rồi sẽ tan, mặt trời mọc rồi sẽ lặn. Sự xúc động tuyệt vời này chỉ diễn ra trong một chớp mắt nhưng đã âm ỉ cháy trong lòng chàng suốt thời gian qua, và có lẽ đến tận khi cuộc đời này tàn lụi.

“Tại sao ngày đó, chàng lại bỏ đi?” Nàng chợt hỏi khi hai người bước lên những bậc thang dẫn đến đài ngắm cảnh.

Mạc Quân nhướn mày không hiểu.

“Khi đang là thái tử, là tướng quân uy danh lẫy lừng, chàng bỗng nhiên biến mất không tìm thấy dấu vết. Sao chàng lại bỏ đi?”

Chàng cười: “Bỗng một ngày ta nhận ra đó không phải là cuộc sống ta hằng mong muốn.”

“Chàng muốn một cuộc sống như thế nào?”

“Có lẽ là...” Chàng dăm chiêu. “... một cuộc sống tự do về tinh thần chẳng? Khi đó, quá nhiều thứ trói buộc ta: vương vị, quyền lực, tham vọng... rất nhiều điều như vậy khiến ta cảm thấy cuộc đời mình vốn chỉ là một vở kịch mặc người ta sắp xếp. Ta sẽ diễn vai mà phụ hoàng, mẫu phi giao cho, trở thành người mà nhân thế kỳ vọng, cứ thế đi đến một kết cục định sẵn. Bất kể mưu lược tới đâu thì ta cũng chỉ là con rối trong vở diễn vương quyền mà thôi.”

Nàng bĩu môi: “Vậy sao chàng còn trở thành quân sư của hoàng đế?”

Mạc Quân nhéo má nàng, cười nói: “Làm quân sư của hoàng đế vẫn tốt hơn làm hoàng đế hoặc tử sĩ trên con đường chinh phục ngai vàng.”

Thiên Anh nhìn chàng. Nàng hiểu, nếu ngày ấy không bỏ đi, bây giờ có lẽ chàng đã ở ngôi cửu ngũ chí tôn như đại hoàng tử, hoặc đã chết được tám năm như lục hoàng tử rồi. Dù kết cục nào cũng đều không phải là ý nguyện của chàng.

“Trong mắt mọi người, chàng chắc chắn là kẻ nổi loạn, tính khí thất thường.”

“Trong mắt Anh thì thế nào?” Chàng dịu dàng hỏi.

Nàng nghiêng đầu tránh ánh mắt chàng. “Coi như là... phóng khoáng đi!”

Mạc Quân cắn má nàng, nở nụ cười mãn nguyện. Sau đó không hề báo trước, chàng bế bổng nàng đặt ngồi lên lan can.

Thiên Anh vội ôm lấy cổ chàng, kinh hãi kêu lớn: “Mạc Quân, thả em xuống!”

Chàng giữ eo nàng, ôm nàng sát người mình, trấn an: “Đừng sợ, có ta ở đây rồi! Nàng nhìn kia!” Theo hướng ánh mắt chàng, nàng nhìn xuống hồ Long Chiêu và Thủy đình phía dưới, mặt nước loang loáng trong nắng chớm thu, sen hồng vài đóa đang thì hé nở, hai cây gạo lớn bên hồ xanh mướt lá; phía xa là nếp mái cong cong của cung điện nơi Tử Cấm Thành.

“Bởi vì chàng dắt em lên những ngôi đền cổ

Nên chén ngọc giờ chìm dưới đáy sông sâu

Những lăng tẩm như hoàng hôn chống lại ngày quên lãng

Mặt trời vàng và mắt chàng nâu...^[1]”

[1] Trích “Tạm biệt Huế”, thơ Thu Bồn. Ngôi xưng trong nguyên tác là “em – anh”, tác giả đổi thành “em – chàng” để hợp văn cảnh.

Nàng bỗng lên tiếng khiến Mạc Quân kinh ngạc nhìn chuyên chú.

Thiên Anh ngượng ngùng nói: “Một bài thơ ở thế giới của em. Nơi này làm em nhớ đến nó” rồi thở dài: “Đôi khi em rất nhớ nhà, không biết mọi người ở đó có khỏe không...”

Chàng áp tay mình lên tay nàng, dùng bàn tay to lớn của chàng bao bọc bàn tay nhỏ bé của nàng như một lời ước hẹn về sự chở che, dịu dàng nói: “Ta tin là họ đang sống tốt.” Đây là sự thật, Kim Khánh đã xác nhận với chàng.

“Cảm ơn chàng.” Nàng cảm kích.

“Giữa chúng ta không cần những lời câu nệ đó, Anh nhi!” Chàng siết nhẹ tay nàng.

Thiên Anh liền mỉm cười, bỗng nói một câu không ăn nhập hoàn cảnh: “Mắt chàng... thực ra có màu nâu sẫm.”

Mạc Quân nhìn sâu vào mắt nàng, đang muốn đáp lời thì một giọng nói trong trẻo vang lên.

“Tình cảm của Hoài Vũ vương và vương phi thật khiến người khác ghen tị.”

Giọng nói này dù đã lâu không nghe qua nhưng Mạc Quân vẫn có thể lập tức nhận ra chủ nhân của nó: Dao Thiển. Âm sắc trong chất giọng này khi Thiên Anh còn trong thân thể nàng ta mang theo vài phần thanh tao và phóng khoáng, nhưng trở về với đúng chủ nhân của nó thì chỉ thuần túy là nũng nịu mong manh mà thôi.

Chàng quay lại, cau mày nhìn người đang đi tới. Dao Thiển trước mắt chàng còn xinh đẹp hơn bội phần so với lần cuối cùng chàng gặp, nhưng vẫn như ngày ấy, bản thân nàng ta và nhan sắc khuynh thành kia không đủ khiến chàng rung động. Trái lại, chàng thậm chí còn cảm thấy cực kỳ không vừa mắt. Trong lòng chàng chỉ dung nạp một Dao Thiển – Thiên Anh rực rỡ sức sống chứ không phải Dao Thiển kiều mị mê người này.

Bất chấp thái độ xa cách của chàng, Dao Thiển dường như rất vui vẻ. Nàng ta bước tới gần thêm một chút, cúi đầu thi lễ: “Dao Thiển tham kiến vương gia và vương phi.”

Trong thoáng chốc, Mạc Quân có cảm giác bàn tay mềm mại đặt trong tay mình trở nên cứng ngắc. Chàng lạnh lùng nói: “Miễn lễ!”

Dao Thiển ngẩng đầu lên, liếc nhìn Thiên Anh rồi nhìn chàng, cười nhẹ: “Vương gia, đã lâu không gặp.”

Chàng lơ đãng nhíu mày. Toàn bộ sự chú ý của chàng đang đặt hết vào người trong lòng: nàng đang cực kỳ không thoải mái.

Dao Thiển như nhận ra thái độ này của chàng, vì ngay sau đó nàng ta ướm hỏi: “Vương phi, có thể rộng lượng cho phép tiểu nữ nói chuyện riêng với vương gia một lát không?”

Lời này thực sự lôi kéo được toàn lực chú ý của Mạc Quân, vì chàng nghiêng người, bần về phía Dao Thiển một ánh mắt lạnh lẽo. Thiên Anh

ngấn người, nàng nhìn Dao Thiển, lại nhìn Mạc Quân, cuối cùng thốt lên một câu khiến chàng suýt bật cười thành tiếng: “Người muốn nói chuyện với chàng, sao lại hỏi ta?”

Thái độ không ngờ này của nàng khiến Dao Thiển ngấn ra, chưa kịp định thần thì Thiên Anh đã cúi nhìn Mạc Quân, cất giọng vô cùng âu yếm: “Phu quân, chàng có muốn nói chuyện với Dao mỹ nhân không?”

Mạc Quân bèn nở nụ cười mê hồn, thành thật đáp: “Không hề.”

Thiên Anh lại nhìn Dao Thiển, nhún vai một cái.

Thái độ khiêu khích này khiến Dao Thiển giận đến nổi mặt mũi đỏ bừng. Nàng ta chau cặp mày thanh tú lại, đôi môi hồng ngắc ngư: “Hai người...” Nhưng Thiên Anh đã cúi nhìn nụ cười tán thưởng của Mạc Quân.

“Vương gia...” Dao Thiển quả thực vẫn còn muốn dây dưa thêm.

Mạc Quân không muốn so đo cùng nàng ta, lạnh lùng lên tiếng: “Nói!”

Nàng ta vội thốt thức: “Vương gia, ba ngày nữa là tuyển tú rồi, chàng thật sự để Thiển nhi nhập cung sao?”

Một câu này không chỉ khiến Mạc Quân mà cả Thiên Anh cũng phải nhíu mày.

“Chuyện của người thì liên quan gì tới bốn vương?”

Giọng Dao Thiển càng trở nên bi thương: “Chàng từng rất yêu thương Thiển nhi mà? Nhất định chàng hiểu lắm chuyện gì mới rời xa Thiển nhi. Hãy để Thiển nhi trở lại bên chàng, được không?”

Mạc Quân cảm thấy móng tay Thiên Anh cắm sâu vào vai mình. Lòng mày xoắn lại, chàng trừng mắt nhìn Dao Thiển, giọng càng thêm lạnh lẽo: “Dao tiểu thư, chú ý thân phận!”

Dao Thiển nhìn chàng, đôi mắt chùng như long lạnh nước. Mạc Quân buông một ánh nhìn chán ghét. Diễn tốt lắm! Tham vọng cả đời của Dao Thiển là nhập cung, là một bước biến thành phượng hoàng, nay lại ở đây giả đau giả khổ vì tình yêu vốn không có với chàng. Muốn chứng minh nhan sắc của bản thân có thể tác động đến mọi nam nhân sao? Muốn thêm tên chàng vào danh sách những kẻ phủ phục dưới mỹ mạo của nàng ta sao? Với chàng mà nói, mỹ nhân kế có uy lực thật, nhưng dứt khoát phải chọn đúng người.

Chàng không kiên nhẫn lấy phẩy tay áo, hướng tới người hầu của Dao Thiển, không kiên nhẫn nói: “Còn không mau đưa tiểu thư nhà người rời khỏi đây!”

Nhìn theo bóng đôi chủ tớ bước đi, Thiên Anh cúi đầu, tránh ánh mắt chàng, nhỏ giọng nói: “Mạc Quân, thả em xuống!”

“Anh nhi!” Chàng nâng cằm nàng, buộc nàng hướng về phía mình: “Nhìn ta!”

Nàng nhìn thẳng, chàng thấy nỗi hoang mang lan trong mắt nàng. Chàng lo lắng hỏi: “Anh nhi, nàng sao vậy?”

Nàng lại rũ mi, mím mím môi đáp: “Chàng... thật lạnh lùng.”

“Nàng...” Mạc Quân sửng sờ.

Thiên Anh ngược mắt nhìn chàng. “Em mừng vì chàng lạnh lùng với nàng ấy. Nhưng em sợ... sợ sau này rời xa em, chàng cũng sẽ lạnh lùng với

em như vậy...”

“Anh nhi!” Chàng ôm lấy đầu nàng, nhỏ giọng vỗ về. “Đừng nghĩ lung tung. Ta sẽ mãi mãi bên nàng, không xa không rời.”

Nhưng nàng im lặng hồi lâu, không đáp lại lời hứa của chàng mà chỉ giãy giụa. “Thả em xuống!”

“Không thả!” Chàng vội vã: “Anh nhi, nhìn vào mắt ta! Trả lời ta, nàng có tin ta không?”

Nàng nâng mi nhìn thẳng vào cặp mắt rất sáng của chàng, trả lời bằng một loạt câu hỏi.

“Chàng còn thích nàng ấy không?”

“Chàng còn yêu nàng ấy không?”

“Chàng và nàng ấy thật sự có hiểu lầm?”

“Chàng có định... thành thân với nàng ấy không? Nếu thành thân với chàng, nàng ấy sẽ không phải tham gia tuyển tú nữa... giống em và chàng...”

Mạc Quân đè lại một tiếng thở phải nhẹ nhõm. Hóa ra nàng băn khoăn nhiều như vậy. Chàng vuốt vuốt mái tóc nàng, trả lời lần lượt: “Không. Không. Không. Và không. Anh nhi, ta nói rồi, ta thành thân với nàng vì ta yêu nàng. Tuyển tú chỉ là cái cớ. Dù chúng ta không kết làm phu thê, nàng cũng không thể ứng tuyển.” Chàng hạ giọng: “Vì tên nàng đâu có trong danh sách.”

“Cái gì cơ?” Nàng trợn mắt kinh ngạc.

Chàng cười rạn rỡ. “Nàng vẫn chưa biết sao? Nàng vốn không phải người nơi này, làm gì có kê khấu, làm gì có khai tên. Có muốn cũng không tham gia được. Mà ta cũng không cho phép.”

Nàng “hừ” một tiếng, sau đó tiếp tục truy vấn: “Vậy nàng ấy thì sao?”

“Chuyện của nàng ấy không liên quan tới chúng ta, Anh nhi!”

“Nhưng hai người...”

Chàng không kiên nhẫn ngắt lời: “Không có hai người nào cả. Anh nhi, ta và Dao Thiển hoàn toàn không có gì...” Chàng còn đang tự hỏi liệu có nên nói với nàng toàn bộ sự thật, rằng nàng đã từng xuyên không vào Dao Thiển, rằng người chàng yêu từ đầu tới cuối chỉ có mình nàng, nên nàng không có gì phải sợ hãi hay lo lắng hết; hay tiếp tục im lặng để khỏi khiến nàng cảm thấy tội lỗi vì đã từng bỏ rơi chàng, đã để chàng phải khổ sở kiếm tìm trong vô vọng, im lặng để không khiến nàng sinh lòng thương hại. Bất kể thế nào, chàng cũng không muốn nàng bắt đầu yêu mình bằng cách đó.

Trong khi chàng đang rối bời với những mối lo, nàng đã nâng một ngón tay chặn môi nàng, nàng so với những suy nghĩ trong tâm trí chàng còn rối bời hơn nhiều: “Chàng hỏi em có tin chàng không, em có. Em tin chàng. Dù chàng giáo hoạt như hồ ly, em vẫn tin chàng.” Nghe nàng nói, Mạc Quân hé ra nụ cười bất đắc dĩ, nhưng nàng tiếp tục: “Em thích chàng, em có thể một mình thích chàng. Thế cũng không sao. Nhưng nếu chàng yêu em, hãy cho em cảm thấy được an toàn trong tình yêu của chàng. Em sợ bị lừa dối, sợ bị bỏ rơi. Nếu một ngày chàng thay đổi, xin hãy cho em biết. Chỉ cần nói với em, chỉ cần...” Chưa kịp nói hết câu, chàng đã hôn lên môi nàng.

“Ta sẽ không thay đổi.” Chàng cất giọng kiên định.

Lần này, Thiên Anh gục đầu vào cổ chàng, thì thầm: “Em sẽ ghi tạc lời này.”

Chương 6

Một chiều, trong Thiên An đình bên sông Hoài, Mạc Quân nói nàng hãy hát cho chàng nghe một bài ca ở thế giới của nàng mà nàng thích.

Thiên Anh trông có vẻ sững sốt. Nàng ngượng ngùng thú nhận. “Em hát rất tệ.” Và mặc dù tự phê phán chính mình, nàng vẫn hát cho chàng nghe một khúc.

“Em hứa một ngày em sẽ trở về,

Em sẽ giữ chàng an toàn,

Em sẽ giữ chàng bình an.

Lúc này, mọi chuyện điên rồ quá

Em chẳng biết làm sao mà ngăn lại

Em hiểu chúng ta còn nhiều điều cần nói,

Nhưng em không thể ở lại.

Hãy cứ để em ôm chàng thêm một chút,

Hãy nhận lấy một phần trái tim em,

Biến nó thành của chàng

Để khi chúng ta cách xa

Chàng sẽ chẳng cô đơn...

Đêm nay, khi chìm vào giấc ngủ,

Chàng hãy nhớ rằng

Chúng ta nằm dưới cùng một trời sao...^[1]

[1] Mượn lời ca khúc “Never be alone”, trình bày Shawn Mendes, album “Handwritten”, phát hành tháng 04/2015. Tác giả phóng dịch.

Trong khoảnh khắc, những đêm chàng một mình ngồi bần thần trên ghế dài nơi vườn Thư Quang bỗng hiện ra. Chàng không còn nhớ mình đã ở đó bao nhiêu đêm trắng, tắm bao nhiêu gió sương, bao đóa quỳnh nở rồi tàn, những đêm có trăng, những đêm không trăng, những đêm nhiều sao, những đêm mây dày vần vũ, những đêm tuyết rơi, những đêm đen đặc quánh đến mức ánh sáng từ ngọn đèn dầu chỉ hắt lên được một vầng nhỏ bé...

Bài hát kết thúc, nàng e lệ cúi đầu. Chàng nhìn nàng, và rồi... như bị thôi miên, chàng ôm lấy nàng, vùi mặt vào cổ nàng, khép mi, im lặng lắng nghe tiếng thở đều đặn của nàng. Lời ca có ý nghĩa hay không, giọng ca nàng hay hay dở đâu còn đáng quan tâm nữa, điều chàng quan tâm duy nhất lúc này là nàng.

Thiên Anh ngạc nhiên giữ hai vai chàng, hỏi nhỏ: “Chàng mệt ư?”

Chàng cố chấp yêu cầu: “Anh nhi, không được phép rời xa ta.”

“Em không... Chàng nói gì vậy? Chỉ là một bài hát thôi mà?”

“Ta biết.” Chàng vẫn như một đứa bé cứng đầu lặp lại: “Bất kể vì lý do gì cũng không được phép rời bỏ ta.”

“Này...”

“Nghĩ cũng không được nghĩ.”

“...”

“Nghe không?” Chàng cắn nhẹ lên cổ nàng.

“Được! Được!” Nàng đầu hàng. Tính khí thất thường của chàng rất ít khi phát tác, nhưng hễ bộc phát lại khiến người ta ngoại trừ chiều theo lời chàng như cứng nung một chú mèo thì chẳng thể làm gì khác được.

“Ngoan!” Chàng cọ môi lên cổ nàng, rừ rừ: “Để gia thưởng cho nàng.”

Trong khi Thiên Anh còn đang sững lại vì thái độ “công tử phong lưu” bất chợt của chàng, Mạc Quân đã nhắc đầu khỏi cổ nàng, dán lên môi nàng, đôi mắt chuyên chú ngắm nàng, sau đó thoái lui một chút để đẩy nàng ngã xuống thảm, nằm đè lên nàng rồi cúi đầu hôn mãnh liệt.

Không biết qua bao lâu, sau khi nộ hôn kết thúc, Thiên Anh lấy lại được hơi thở, nàng trở mình ngồi dậy và thấy ngay cái đầu đang cúi thấp cực kỳ ngượng ngùng của người thị vệ đứng cách lối đi một quãng. Cảnh này khiến nàng xấu hổ đến mức vùi mặt trở lại ngực chàng lần nữa,

Mạc Quân nhận ra phản ứng của nàng, cúi đầu cắn vành tai nàng, đùa cợt nói: “Gia không làm nàng thỏa mãn sao?”

Nàng rên rỉ: “Cầu xin gia, đừng tưởng thưởng kiểu đó nữa mà.”

“Vậy thì kiểu nào, Anh nhi?” Chàng kéo nàng ra, đảo mắt nhìn nàng, ánh mắt đảo tới ngực nàng thì cất giọng phấn khởi: “Gia chỉ nghĩ ra một phương án...”

Nàng nhéo hông chàng thật mạnh nhưng chẳng làm sút mẻ chút nào hình tượng hào hoa của nam tử trước mặt cả.

Mạc Quân cười: “Xấu hổ cái gì? Tất cả đều biết chúng ta là phu thê mà.”

“Phu thê thì cái gì cũng làm công khai được à?” Nàng lầm bầm.

“Không...” Chàng tỏ vẻ hiểu biết. “Có một số chuyện phải làm kín đáo, ví như...”

Nàng chồm tới bịt miệng chàng, học theo chàng kêu lớn: “Nghĩ cũng không được nghĩ.”

Mạc Quân nắm lấy tay nàng, cười vang. “Anh nhi, dù sao cũng nên quen với việc bị người ta quan sát đi! Vì nàng...” Chàng thấp giọng: “... rất nổi tiếng.”

“Nổi tiếng vì cái gì?”

Chàng tự mãn: “Vì phu quân của nàng là đệ nhất vương gia.”

***

Đúng như những gì Mạc Quân nói, Thiên Anh vô cùng nổi tiếng.

Kể từ khoảnh khắc chàng đỡ nàng xuống xe ngựa, bước vào Thái Bình lâu, nàng liên tục bắt gặp những ánh mắt len lén nhìn mình. Những người xung quanh nàng dường như đều ôm một bụng tò mò về vị vương phi của

Hoài Vũ vương, nhưng vì e ngại thân phận mà không dám công khai quan sát, chỉ lén nhìn nàng từ xa, dõi theo nàng qua song cửa, qua bóng phản chiếu từ một tấm gương đồng cũ, sau một bụi hoa hay bất cứ nơi nào có thể.

Thiên Anh vốn không phải người hay để tâm ánh mắt thế gian, nhưng đến nghệ sĩ xuất sắc nhất khi bị đẩy ra trước vạn khán giả còn khó tránh khỏi run rẩy một phen, cho nên nàng không thể không cảm thấy bối rối. Những bước chân của nàng cứ nhỏ dần, và nàng đi chậm đến nỗi chàng dừng lại, nghiêng đầu gợi ý: “Anh nhi, ta không ngại bế nàng lên đâu.”

Nàng liền xịu mặt nhìn chàng.

Chàng cười: “Thôi được rồi!” và lồng bàn tay mình vào tay nàng, siết lại những ngón tay: “Đi nào!” rồi kéo nàng đi.

Thiên Anh ngược nhìn. Chàng đang bước đi tự nhiên, dáng vẻ hòa nhã, toàn thân tản mát ra một loại quý khí chỉ có ở những bậc kỳ nhân. Những người xung quanh thấy chàng đều cúi đầu hành lễ, vui mừng chúc phúc cho hai người. Chàng đáp lại khi thì bằng nụ cười, khi thì bằng một cái gật đầu. Không khó để nhận ra những người dân quanh đây đều tôn kính và ngưỡng vọng chàng. Không khó để hiểu tại sao chàng lại trở thành một truyền kỳ của dân gian. Những người này thực sự yêu quý chàng.

Mạc Quân nắm tay nàng đến tận chỗ ngồi mới buông. Hai người ngồi bên cửa sổ trông xuống hồ Bán Nguyệt. Khung cảnh bên ngoài rất nên thơ.

“Nghĩ gì vậy?” Chàng véo má nàng.

“Mọi người rất yêu kính chàng.” Nàng kết luận.

Vẻ mặt chàng hí hửng như trẻ con. “Vì ta rất oai phong, đúng không?”

Nàng cười. “Đúng vậy.”

Mạc Quân hài lòng gật đầu, rồi chỉ tới lối vào: “Nhìn kia!” Theo hướng chàng nói, nàng thấy hai nam nhân cao lớn đang bước về phía họ. “Bên trái là đại thiếu gia phủ Tế tướng Trần Kiên, bên phải là tứ công tử phủ Triệu võ tướng Triệu Thăng. Họ hẳn là muốn diện kiến nàng.” Chàng nháy mắt.

Thiên Anh hơi ngượng ngùng. Khi gả cho chàng, nàng quả thực không lường hết được những thay đổi trong cuộc sống của mình. Bấy lâu quanh quần bên chàng, thế giới dường như chỉ có chàng và nàng, đến hôm nay, nàng mới thực sự nhận thức được rằng địa vị của chàng không hề bình thường chút nào và cái ghế vương phi nàng đang ngồi thật sự rất cao.

“Bái kiến vương gia, vương phi!”

Trần Kiên dáng người cao gầy, nước da sáng, nụ cười răng khểnh rạng rỡ.

“Vinh hạnh diện kiến vương phi!” Trần công tử cung kính nói.

Triệu Thăng gần như ngược lại hoàn toàn, to lớn, da sẫm, lông mày dày và ánh mắt mạnh mẽ, hào hứng lên tiếng: “Vương phi, người quả thật rất khác so với tin đồn.”

Thiên Anh ngạc nhiên hỏi: “Tin đồn?”

“Phải, phải!” Triệu Thăng nhanh chóng xác nhận: “Người khắp kinh thành nói rằng vương phi có vẻ đẹp chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn...”

Đến đoạn này, Thiên Anh lờ mờ hiểu ý “rất khác” của Triệu công tử nghĩ là gì. Nàng liếc nhìn Mạc Quân, chàng đang giấu nụ cười sau tách trà.

Trần Kiên đẩy mạnh tay Triệu Thăng một cái, Triệu công tử như sực nhận ra lời nói lỗ mãng của mình, vội vã xua tay: “Ý thần không phải như thế, vương phi đừng hiểu lầm. Trong mắt Triệu Thăng, người đẹp thanh tao tựa ánh trăng. Chẳng qua...”

Vẫn giữ tách trà trên môi, Mạc Quân liếc nhìn nàng, ho nhẹ một tiếng. Thiên Anh bèn đá vào chân chàng.

“Chẳng qua?” Nàng cao giọng một chút.

“Chẳng qua...” Triệu Thăng bỗng có vẻ lúng túng không hợp chút nào với vẻ ngoài hùng hổ của mình. Triệu công tử nhăn mày tựa như suy nghĩ dữ lắm, sau dăm ba tiếng “à ờ” cũng quyết định nói ra: “Chẳng qua vị hồng nhan trước đây của vương gia...”

Đúng lúc này, vị hồng nhan được nhắc tới bước vào sảnh phòng, kiều diễm như một đóa mẫu đơn.

Triệu công tử suýt cắn phải lưỡi.

Trần Kiên lắc đầu.

Mạc Quân trừng mắt nhìn hẳn.

Thiên Anh hoàn toàn hiểu vấn đề. Ý đầy đủ vị Triệu công tử này muốn nói là hồng nhan trước đây của Mạc Quân vốn là kinh thành đệ nhất mỹ nhân nên hồng nhan sau này của chàng – là nàng – hẳn phải xinh đẹp hơn nàng ấy bội phần mới phải. Có điều, đáng tiếc phải khiến phần đông những

người tin vào lời đồn thổi thất vọng rồi, nàng còn không đủ tư cách đứng cùng bảng xếp hạng với Dao Thiển nữa.

Triệu Thăng thấy nàng im lặng, lại nhận thấy cái nhìn đầy sát khí của Mạc Quân, trong lòng loạn lên, rối rít xua tay: “Vương phi, ý của thần không phải như thế...” Vốn hình dáng to lớn, lại thêm hành động luống cuống, Triệu Thăng gạt đồ tách trà để trước mặt Thiên Anh.

Nàng nhanh như chớp rút tay về, giữ giữ tay áo. Mạc Quân cũng rất phối hợp đưa khăn cho nàng. Thiên Anh vừa thấm đi vệt nước nhỏ trên tay áo vừa hừ nhẹ. Chuyện này không khiến chàng bất ngờ nhưng lại làm cả Triệu Thăng và Trần Kiên sững sờ. Đặc biệt là Triệu Thăng. Có lẽ Triệu công tử thật chẳng ngờ cảnh tượng hơn một năm trước lại diễn ra, có điều, vai nữ đã mang một dung mạo khác.

Trần Kiên nhận ra không khí kỳ dị bao quanh bốn người, vì thế vội kéo Triệu Thăng đứng dậy, xin phép cáo lui: “Vương gia và vương phi tiếp tục nghỉ ngơi, chúng thần không quấy rầy nữa.” sau đó lôi Triệu công tử còn đang ngây ra đi mất.

Khi hai người đi ngang qua Dao Thiển, Mạc Quân có thể nghe rõ tiếng “hừ” chán ghét của Triệu Thăng. Nhưng hiển nhiên Dao mỹ nhân không đoái hoài chút nào đến thái độ kỳ thị kia, bởi nàng ta đang mãi hưởng về phía Mạc Quân.

Chàng cau mày, lạnh lùng quay đi, lại bắt gặp Thiên Anh đang hết nhìn mình lại nhìn nàng ta.

“Sao thế?” Chàng hỏi.

Nàng mím môi, lắc đầu, rồi lại lấy hai tay ôm mặt, làm vẻ thiếu não. “Em muốn ăn vịt nướng.”

“Được!” Chàng nhéo mũi nàng, sau đó quay lại gọi lớn: “Tiểu nhị, mang cho vị phu nhân đây hai con vịt nướng, loại to nhất!”

Vị tiểu nhị kinh ngạc đánh rớt cái khay.

Chương 7

Ngày thứ năm sau đại hôn là ngày chàng và nàng phải vào cung yết kiến thái hậu và hoàng đế, sau đó đến phủ Ngũ vương gia gặp mẫu phi và bào đệ của chàng. Sẽ là một chuyến đi dài.

“Thái hậu có lẽ sẽ làm khó nàng một chút.” Chàng cẩn thận dặn dò.

Thiên Anh nằm trong lòng chàng, hai mắt nhắm nghiền, giọng nói nhỏ xíu: “Tại sao vậy?”

“Do ta xuất chúng hơn con trai của bà chăng?”

Nàng bật cười, mở mắt, dùng ngón tay khẽ đẩy cằm chàng: “Kiêu căng! Thế còn hoàng đế?”

“Chắc sẽ nói với nàng không quá ba từ. Còn nữa, không cho phép nàng nhìn thẳng mặt rồng.”

Nàng trợn mắt: “Không được nhìn? Hoàng thượng của chàng đáng sợ thế cơ à?”

“Không phải!” Chàng giải thích: “Ánh mắt của nàng quá... kiêu hãnh. Ta không muốn thiên tử cảm thấy nàng thú vị.”

Nàng phản bác: “Một người thú vị không phải chỉ bằng ánh mắt.”

“Đỡ được chừng nào hay chừng đó.” Chàng đề phòng.

Thiên Anh lại lấy tay định đẩy cảm chàng nhưng lần này bị Mạc Quân bắt được.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, ngài ấy là hoàng huynh của chàng đó.”

Chàng nắm lấy ngón tay càng cẩn nhẹ thận trọng nhắc nhở: “Trước khi nhắc đến chuyện người đó là hoàng huynh của ta, phải nói đến chuyện hẳn chính là hoàng đế.”

Lần này, nàng bĩu môi, nhắm mắt lại không thèm đôi co cùng chàng nữa.

***

Đúng như những gì Mạc Quân nói, hoàng thái hậu với cử chỉ và điệu bộ sang quý có làm khó nàng đôi chút. Bà chăm chú quan sát nàng, nhắc đến lời đồn đại trong dân gian với vẻ ngạc nhiên, lại hỏi han thân thế nàng. Khi phát hiện ra nàng chẳng phải là con nhà dòng dõi cao quý gì, bà tỏ ra kinh ngạc một cách khoa trương nhìn Mạc Quân, còn chàng thì tủm tủm cười đáp lại.

“VẬY...” Thái hậu hăng giọng: “Mạc Tam, con ưng ý nàng ở điểm nào?”

“Điểm con thích nhất đó là...” Chàng vừa nói vừa liếc nhìn Thiên Anh. “Vì nàng chính là nàng.”

Thái hậu không khỏi ngạc nhiên lần nữa. lát sau, bà cười to, vừa lắc đầu vừa cảm thán: “Đám trẻ các con thật khiến ta ngưỡng mộ.”

Còn hoàng đế khi thấy nàng thì dù có ngạc nhiên hay không cũng không biểu lộ chút suy nghĩ nào. Trên khuôn mặt giá băng ngàn năm không đổi của vị thiên tử, đôi môi hé ra đúng một chữ “Ồ”, sau đó với vẻ vô cùng đạo mạo, hoàng đế nghiêng người nhấp một ngụm trà, lim dim thưởng thức rồi

quay sang bàn chuyện chính sự với Mạc Quân. Trước khi hai người ra về, hoàng đế còn vỗ vỗ vai chàng, nhỏ giọng than: “Mấy ngày không có ái khanh, trẫm thật sự thấy trống vắng.”

Chàng điềm nhiên đáp: “Hoàng thượng sẽ sớm quen thôi.”

Thiên Anh đem chuyện này kể lại với Ngũ vương gia Mạc Ninh – bào đệ của Mạc Quân – khi hai người ngồi trong Nguyệt đình chờ chàng đưa mẫu phi tới.

Mạc Ninh cười muốn chảy cả nước mắt.

Thiên Anh tò mò hỏi: “Vậ hoàng đế thích nam nhân hay thích cả nam nhân lẫn nữ nhân?”

Mạc Ninh cố ngừng cười, lắc lắc đầu: “Là thích bắt nạt đại ca thôi. Đại tẩu, người trong hoàng thất muốn trêu chọc đại ca lâu rồi mà chưa tìm ra nhược điểm. Giờ thì có rồi. Cuối cùng đại tẩu cũng xuất hiện. Ha ha...”

“A Ninh, bốn vương nghe thấy rồi đấy!” Mạc Quân không biết từ lúc nào đã xuất hiện, giọng nói ra vẻ nghiêm túc nhưng khóe môi lại cong lên thành một nụ cười. Thái phi Tuệ Minh bên cạnh chàng bước lên phía trước.

“Mẫu phi!” Mạc Ninh chạy tới.

Thiên Anh đứng dậy, bẽn lẽn cúi đầu hành lễ với bà.

Thái phi bước đến, đưa tay nâng cằm nàng, dịu dàng quan sát. Thiên Anh ngược nhìn bà. Nàng bỗng hiểu thì ra hai huynh đệ Mạc Quân thừa hưởng được nhan sắc họa thủy từ đâu. Dù khuôn mặt có nếp nhăn và làn da

không còn căng mịn nhưng chắc chắn trong quá khứ, bà từng là một đại mỹ nhân.

“Mi thanh mục tú. A Quân, con có mắt đấy!” Bà khen ngợi.

Mạc Quân cười toét miệng: “Con đã bao giờ khiến mẫu phi thất vọng đâu.”

“Ha ha!” Bà trừng mắt. “Còn dám nói câu ấy? Thôi, hai người đi chỗ khác đi, ta muốn ở riêng với con dâu yêu quý của ta.”

“Mẫu phi, người không thể làm thế được!”

“Ai nói ta không thể? Còn không mau đi đi!” Sau đó quay sang phía Thiên Anh, vẻ mặt trở lại hiền từ, bà dịu dàng nắm lấy tay nàng: “Nào, con gọi là Thiên Anh phải không? Được rồi, đến đây, đến nói chuyện cùng mẫu phi.”

Mạc Quân và Mạc Ninh bị đuổi khỏi Nguyệt đình. Cất bước trên lối đi lát gạch đỏ, vừa nghe mẫu phi đến câu sau đã thân mật gọi nàng là “Tiểu Thiên”, Mạc Ninh liền hồ hởi: “Đại ca, mẫu phi dường như rất vui.”

“Không vui được sao?” Chàng liếc nhìn bào đệ.

“Vui.” Mạc Ninh xun xoe cười. “Đương nhiên là vui chứ!”

Mạc Quân không đáp, lại nghe thấy tiếng mẫu phi: “Tiểu Thiên, may mà có con. Ta còn lo thẳng ngạch tử của mình không bao giờ chịu thành thân chứ!” Chàng thỏa mãn cười, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao xanh vờn vợi.

Phía xa kia, một làn mây trắng lững lờ trôi trên đỉnh núi xanh.

Chương 8

Khi Tết Trung thu chỉ còn cách đó bảy ngày, Mạc Quân vẫn còn đang dang dở với món quà tặng nàng. Đó là một chiếc đèn lồng bằng gỗ, nhỏ cỡ nửa bàn tay, chàng dự định sẽ chạm hình hoa mộc lan mà nàng yêu thích xung quanh và khắc tên hai người lên đó. Nàng sẽ rất thích món quà này. Chàng biết vậy. Không chỉ bởi nàng vốn có niềm đam mê bất tận đối với những đồ vật bé nhỏ dễ thương hay những chiếc đèn lồng nhiều màu sắc, mà vì chuyện này đã từng xảy ra.

Nghe có vẻ buồn cười, nhưng đúng là đã xảy ra, không phải trong kiếp trước mà vào năm ngoái, khi linh hồn nàng còn ở trong thân xác Dao Thiên. Trung thu năm ấy, trên kỳ đài, chàng đã tặng nàng một chiếc đèn lồng tương tự như vậy. Và mặc dù chiếc đèn ấy đơn giản hơn chiếc chàng đang cặm cụi chạm trổ này nhiều thì cũng khiến chàng mất gần hai tuần lao tâm khổ tứ. Chiếc đèn năm ngoái tặng nàng, thật trớ trêu hiện giờ lại thuộc về Dao Thiên. Cứ để Dao tiểu thư giữ nó đi, chàng nghĩ, vì nếu Thiên Anh không nhớ đã từng nhận được món quà như vậy thì có ý nghĩa gì đâu? Chàng sẽ tự tay làm lại cho nàng những thứ chỉ thuộc về riêng nàng mà thôi.

Bởi vậy, những ngày gần đây, Mạc Quân vô cùng bận rộn. Từ sáng sớm, chàng đã thức dậy vào chầu, ban trưa hồi phủ, buổi chiều ở thư phòng xử lý công vụ rồi sau đó tới xưởng mộc Kim Bồng để hoàn thiện món quà. Thiên Anh cũng không rảnh rỗi hơn là bao. Từ sau khi yết kiến hoàng thượng và thái hậu, khách khứa bắt đầu kéo đến phủ báỉ phỏng, chúc mừng, tặng quà liên miên và nàng – với thân phận tân vương phi – phải chủ trì toàn bộ những cuộc tiếp đãi đó. Thế nên, chàng và nàng hầu như chỉ gặp nhau vào buổi tối.

Nhưng thời gian ngắn ngủi ôm nàng khi đi ngủ mỗi đêm không giúp chàng giải tỏa nỗi nhớ nhung giày vò cả ngày dài. Rốt cuộc đến ngày mồng tám tháng Tám lập thu, Mạc Quân dồn hết công vụ cho Mạc Ninh hoàn tất, quẳng xường mộc qua một bên, tâm tâm niệm niệm phải đưa nàng đi chơi một chuyến, bất kể có khách khứa đến bái phỏng hay không.

Có điều, khi hồi phủ, chàng lại nghe tin từ sáng đến giờ, vương phi tuyệt không tiếp kiến bất cứ vị khách nào vì đổ bệnh. Mạc Quân vội chạy đi tìm nàng. Rõ ràng sáng nay vẫn còn khỏe mạnh, sao giờ lại thành ốm yếu thế này? Nhưng đi một vòng hết phòng phủ tới thư phòng đều không thấy nàng đâu, cuối cùng, chàng tìm đến Thiên Vũ tạ.

Quả nhiên tìm được nàng. Thiên Anh đang ngồi ở một bên cánh cung của Thiên Vũ tạ, thoải mái tựa lưng vào cột nhà, ngâm chân dưới nước, đôi giày màu ngà để ngay ngắn bên cạnh, trên tay là cuốn sách bìa màu bạc lấp lánh. Nàng dường như đọc được chuyện gì vui vẻ lắm, chốc chốc lại thấy khóe môi cong lên. Chàng nhìn khuôn mặt trông nghiêng của nàng, nét mặt quen thuộc đến nỗi nhắm mắt chàng cũng có thể mường tượng được chính xác từng chi tiết: vẻ đẹp của đuôi mắt, độ cong của viền môi trên, phần nhọn của cằm khi trông nghiêng, cả vẻ duyên dáng của ngón tay khi nàng lật từng trang sách...

“Anh nhi!” Chàng khẽ gọi: “Nàng thế nào rồi?”

Nàng kinh ngạc nhìn chàng: “Sao chàng lại ở đây?”

Chàng không trả lời, nhanh chóng đến ngồi xuống bên cạnh nàng, vươn tay sờ trán nàng. Hoàn toàn bình thường. Chàng thở phào.

Nàng càng kinh ngạc hơn nhưng không đẩy tay chàng ra, lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Nàng bị ốm sao?”

“À!” Nàng bẽn lẽn cười: “Em giả bệnh để tiễn họ về.”

“Thật sự?”

Nàng gật đầu.

Chàng phì cười. Trong khi chàng dẹp hết công việc triều chính, tính toán hồi phủ dẹp thêm một đoàn chướng ngại để cùng nàng có thêm thời gian riêng bên nhau thì nàng đã ngấm ngầm thay chàng giải quyết ổn thỏa. Sự trùng hợp này chắc chỉ có thể diễn đạt bằng bốn chữ: tâm linh tương thông. Tuy lòng vui sướng khôn cùng nhưng chàng vẫn giả bộ nghiêm nghị, nắm nhẹ cằm nàng lắc lắc: “Bố cáo thiên hạ bị bệnh rồi, bây giờ gia muốn đưa nàng ra ngoài dạo chơi thì phải làm thế nào đây?”

Nàng cười rộ lên, đôi mắt cong cong như vầng trăng: “Nói với họ là dạo chơi chữa được bách bệnh.”

“Được!” Chàng rạng rỡ tán thành.

Sau đó, Mạc Quân đưa nàng đến Quế Nguyệt lâu.

Khắp kinh đô Châu An, không có nơi nào thường thức không khí Trung thu tuyệt vời hơn nơi đây. Quế Nguyệt lâu nằm bên bờ sông Hoài, giữa phố làm đèn lồng nổi tiếng, cách khu chợ đêm một cây cầu nhỏ Lai Viễn. Những ngày gần tết Trung thu, các sạp hàng bày bán rất nhiều đèn ông sao, đèn ông sư, đèn kéo quân, trống bỏi... Từ chỗ ngồi của chàng và nàng có thể thấy những nóc nhà mái ngói đỏ au, tường vàng và tán cây xanh, những đèn lồng đủ màu sắc treo dọc theo bảng hiệu các cửa tiệm, lầu các. Dòng sông Hoài lặng thình soi bóng bầu trời, cứ thế êm đềm chảy trôi.

Vẫn chỗ ngồi này, vẫn tòa lâu này, vẫn không khí vui tươi của ngày Tết Trung thu, giống như một năm trước. Nhưng hôm nay, Mạc Quân cảm thấy hạnh phúc hơn rất nhiều vì người ngồi bên chàng đúng là Thiên Anh thật sự với khuôn mặt dịu dàng của chính nàng chứ không phải vẻ ngoài của Dao Thiên.

Chàng lại kể cho nàng nghe về những Trung thu trước đây, khi chàng còn phiêu du qua rất nhiều miền quê. Có một năm, trên đường hướng về phương Bắc, chàng tình cờ nghỉ lại ở một làng nhỏ dưới chân núi Quy Sơn đúng dịp Trung thu. Đó là năm đầu tiên chàng tận mắt thấy người ta nướng bánh và được nếm thử mẻ bánh nóng hổi vừa mới ra lò. Lại có một năm khác, đám trẻ con năng nặc kéo chàng múa lân cùng. Kết quả là người hoàn toàn không có một chút kinh nghiệm cầm đầu lân như chàng đi chuyên quá chậm chạp và vụng về đến nỗi khiến những người ở phần đuôi giẫm lên nhau và mọi người bắt đầu la ó. Đến khi chàng ở Hải Sơn, cứ Trung thu, lũ trẻ sống ở ngôi làng dưới chân núi lại làm một đĩa bánh dẻo bánh nướng mang đến cho chàng và sư phụ rồi mời hai người xuống núi chơi đàn cho dân làng nghe. Đương nhiên sư phụ lại đẩy việc cho chàng còn mình thì nhận hết phần quà bánh.

Nàng cứ thế chăm chú lắng nghe những câu chuyện chàng kể. Không chỉ Mạc Quân mà cả nàng cũng đều cảm thấy khoảng thời gian ấy thực sự đáng nhớ và kỳ diệu biết bao!

Khoảnh khắc khi ánh mắt chàng gặp đôi mắt lấp lánh của nàng, chàng tự hứa với lòng mình rằng sớm thôi, chàng sẽ đưa nàng đi ngao du thiên hạ, đưa nàng đi trải nghiệm mọi loại cảm giác mà chàng từng có, và đồng thời, để chính chàng thưởng thức cảm giác có nàng đồng hành với mình trên mỗi nẻo đường.

Chương 9

Kim Khánh mang đến cho chàng một tấm mặt nạ da người đã được phù phép. Mạc Quân liền ướm thử. Chiếc mặt nạ nhanh chóng bám vào khuôn mặt chàng, những đường tiếp giáp trên da mịn dần đi và biến mất, rồi trong chốc lát, toàn bộ cơ thể chàng cũng biến đổi theo. Mạc Quân hài lòng nhìn bóng mình phản chiếu trong gương, giờ đã là một nam nhân tuấn tú khác với khuôn mặt thư sinh, vóc dáng thấp hơn cơ thể thật của chàng một chút và cũng gầy hơn nữa. Không quá nổi bật nhưng cũng không quá mờ nhạt. Chàng đặt cho thân phận mới này của mình cái tên Danh Phong.

“Tốt lắm!” Chàng vui vẻ cất tiếng, đến cả giọng nói cũng thay đổi theo.

“Chủ nhân!” Kim Khánh do dự nhìn chàng, khuôn mặt có phần xanh xao hơn so với lần gặp trước.

Chàng quan tâm hỏi: “Người không khỏe?”

Kim Khánh lắc đầu không trả lời mà nói tiếp: “Ta chỉ muốn hỏi...”

“Người nói đi!”

“Việc này có thật sự cần thiết?”

“Nếu có thể hiểu thêm đôi chút về nàng, tất cả đều cần thiết.”

“Nhưng liệu có ổn không?”

Mạc Quân bóc ra lớp mặt nạ, lập tức trở lại hình dáng vốn có. “Danh Phong, người này chỉ xuất hiện thoáng chốc, khi đạt được mục đích sẽ tự

khắc biến mất. Người không cần lo lắng.”

“Nhưng...”

“Kim Khánh hiểu rõ nữ nhân vậy sao?” Chàng cắt ngang.

Kim Khánh nheo lời, căng thẳng suy nghĩ, lại lắc đầu, hồi lâu mới lên tiếng: “Theo ý chủ nhân. Ta nguyện tuân theo.”

Thực ra với trí tuệ của Thiên Anh, nếu không phải chiếc mặt nạ này có khả năng thay đổi hoàn hảo như vậy, Mạc Quân cũng không dám tự tin đến thế. Dẹp bỏ được mối lo nàng sẽ nhận ra chân tướng, Mạc Quân bắt đầu lên kế hoạch để Danh Phong tiếp cận nàng.

Có lẽ nên bắt đầu vào ngày mười bốn tháng Tám.

Tối ấy, sau khi trở về từ buổi tiệc nhỏ với mẫu phi, Mạc Quân đưa nàng đi dạo. Phố xá vô cùng vui tươi, tấp nập, rực rỡ ánh đèn. Trẻ con kéo thành từng đoàn, đeo mặt nạ đủ màu, tay cầm tò he, chong chóng, rước đèn đi khắp phố hoặc chạy theo sau những nhóm múa lân reo hò ầm ĩ. Nam thanh nữ tú đứng thành từng nhóm nhỏ cười nói xôn xao. Những cô nương thướt tha váy áo, nghiêng mình thả đèn hoa đăng bên sông, hoặc che miệng e lệ cười cùng một vị công tử xem đốt đèn trời. Không gian ngập tràn ánh sáng.

Mạc Quân lồng tay vào tay nàng, và nàng cũng tự nhiên nắm lấy. Chàng đi thật chậm, bước những bước rất nhỏ so với sải chân của chàng để có thể sóng vai cùng nàng. Thiên Anh mê mải thưởng thức không khí náo nhiệt của Tết Trung thu, còn chàng mê mải thưởng thức niềm vui của nàng.

Hai người dừng lại trước một nhóm nhỏ đang chuẩn bị thả đèn trời. Một cô nương đang vội vàng viết vài dòng chữ lên thân đèn trước khi người hầu thả cho đèn bay đi. Nàng mặc bộ váy màu ngọc lục bảo, bàn tay thoăn thoắt

viết lên mấy chữ “Trọn đời trọn kiếp”, còn vị công tử bên cạnh đắm đuối nhìn nàng, khẽ mỉm cười, cầm lấy cây bút trong tay nàng, viết đối xứng bên cạnh. Thiên Anh ngẩn người nhìn, một lát sau, nàng hướng về phía chàng. Hai đôi mắt gặp nhau trong một ánh nhìn hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ. Bỗng tiếng hò reo vang lên, nàng quay sang đã thấy đèn bay lên quá ngọn cây ngô đồng, kể đó, tiếng trống “thình thình” từ phía sau dội tới.

Một đoàn múa lân cùng cái đuôi là khoảng chục đứa trẻ đeo mặt nạ, tay cầm đèn sao và trống bỏi đi vào giữa hai người, đẩy Mạc Quân và nàng về hai phía. Chàng vẫy vẫy tay ý bảo nàng không sao, nhưng Thiên Anh đã bị lũ trẻ kéo qua cầu Lai Viễn, đi thẳng vào khu chợ đêm đông đúc, rất nhanh không thấy bóng dáng đâu.

Khu chợ đêm bình thường đã rất đông, những ngày này lại chật như nêm cối. Lũ trẻ đẩy nàng tới giữa chợ rồi tản đi đâu hết. Thiên Anh bị kẹt giữa dòng người qua lại nườm nượp, cố kiễng chân tìm hướng thoát ra. Lại có một đoàn múa lân nữa tiến vào khu chợ. Ngay lập tức, tiếng trống phách và reo hò lại vang lên ầm ĩ, khách nhân lùi sang hai bên để lấy lối đi cho đoàn múa, con đường bị ép chặt lại, Thiên Anh kẹt cứng trong đám đông náo nhiệt.

Mạc Quân sau khi đeo mặt nạ, đổi phục trang, hoàn toàn biến thành Danh Phong thì đúng lúc này tìm thấy nàng. Chàng vội lách mình tới, nắm lấy cánh tay nàng, đẩy nàng dựa sát vào tường, lấy thân mình chắn giữa nàng và dòng người lộn xộn.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn.

Mạc Quân cũng rất phối hợp mà dịu dàng hỏi han: “Cô nương không sao chứ?”

Nàng vừa lắc đầu vừa nói: “Cảm ơn. Tôi không sao.”

Chờ cho đoàn múa qua đi, dòng người tản ra một chút, chàng lùi lại để nàng bước ra. Nàng có vẻ bối rối, lại nói cảm ơn một lần nữa.

Chàng ân cần hỏi thăm: “Cô nương cố sao lại đi một mình thế này?”

Nàng đáp ngắn gọn: “Tôi vô tình bị đoàn múa lân đẩy tới đây, đang muốn trở ra lại gặp một toán khác kéo đến.”

“Để tại hạ đưa cô nương rời khỏi đây!” Nói rồi không đợi nàng đồng ý, chàng liền rất tự nhiên nắm lấy cổ tay nàng, kéo ra khỏi phố chợ.

Thiên Anh không thoải mái trước hành động thân thiết của người lạ mặt này, bèn lạnh giọng lên tiếng: “Công tử, mời buông tay!”

Mạc Quân lúc này cũng hơi giật mình vì hành động quá đà của “Danh Phong”, cười gượng: “Thật thất lễ quá!”

Thiên Anh nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn công tử. Tới đây, tôi có thể tự đi được rồi.”

Chàng tỏ vẻ lo lắng gợi ý: “Cô nương đi một mình không an toàn chút nào. Cô nương ở đâu? Để tại hạ đưa về.”

Chàng hài lòng nhìn nàng cau mày: “Công tử không cần nhọc công. Tôi đi cùng phu quân. Có lẽ lúc này chàng cũng đang tìm tôi.”

“A!” Chàng xòe cây quạt lụa, trong lòng vui vẻ không thôi, nhin không được muốn trêu nàng: “Thật đáng tiếc. Không thể đòi lấy thân báo đáp được rồi...”

Hiển nhiên là bị Thiên Anh trừng mắt nhìn.

Ngay lập tức, chàng nở nụ cười tươi như hoa: “Tại hạ chỉ đùa thôi. Cô nương không cần để tâm”, lại nói: “Nhân tiện, tại hạ là Danh Phong. Xin hỏi phương danh cô nương?”

“Chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, không nhất thiết phải nhớ tên.” Nàng trực tiếp từ chối.

“VẬY...” Danh Phong gật đầu. “Cô nương, hẹn ngày tái ngộ”, sau đó xoay người, biến mất vào dòng người trên phố.

Đến khi chắc chắn đã khuất khỏi ánh nhìn của nàng, Mạc Quân mới vội vã đi tới trà lâu nhỏ gần đó, gỡ bỏ mặt nạ và đổi y phục. Đến lúc này, chàng mới cảm thấy yên lòng. Lần đầu tiên giả trang thế này, quả thật nhiều lúc quên mất mà muốn gần gũi nàng. Thật may Danh Phong chưa bị nàng ghét bỏ.

Một lúc sau, Mạc Quân “tìm thấy” nàng đang đứng dưới gốc cây ngô đồng lúc tối chờ chàng.

Chàng bước đến, cười nói: “Ta đi tìm nàng mãi.”

Nàng bèn lờm chàng một cái.

Mạc Quân nắm lấy tay nàng, kêu lớn: “Sao lại nhìn ta như vậy?”

“Tể tướng phu nhân nói khi chàng sáu tuổi còn A Ninh bốn tuổi, một lần mẫu phi đưa hai người xuất cung dạo chơi, chàng vì mãi chơi đi lạc, cả đoàn thị vệ lật tung kinh thành lên không thấy. Về sau, chàng bỗng xuất hiện, vừa khóc tức cười vừa chạy đến chỗ A Ninh, lại còn nói ‘Các người đi lung tung khiến bốn hoàng tử phải lặn lội tìm’. Từ nhỏ đã có tài đổi trắng thay đen rồi.” Nàng bĩu môi.

Mạc Quân cười lớn, vừa nghĩ tể tướng phu nhân thật không nể mặt chàng chút nào vừa vẫy tay tới phía sau nàng: “Người lại đây!”

Thiên Anh quay lại nhìn, thấy gia nhân mang tới một cây đèn trời, liền ngẩn người.

Mạc Quân cù nhẹ vào lòng bàn tay nàng, âu yếm trêu: “Còn ngây ra làm gì? Chẳng phải lúc nãy ngưỡng mộ hai người họ lắm sao? Tới đây!”

Người hầu châm lửa, cây đèn nhanh chóng phồng lên. Mạc Quân cầm bút, vung tay viết trên thân đèn bằng giấy nhám. Ánh đèn sáng rực chiếu lên khuôn mặt chàng. Vẻ mặt chuyên chú, đôi mắt lấp lánh, dưới tay chàng, từng chữ từng chữ lần lượt hiện ra: “Tình xa lắm lắm, ta càng muốn yêu^[1].”

[1] Mượn câu thơ trong “Mùa thu năm ngoái”, thơ Hồ Dzếch. Nguyên tác xưng “tôi”, tác giả đổi thành “ta” để hợp văn cảnh.

Rồi chàng quay lại, đề xuất với nàng: “Muốn viết gì không?”

Đọc được lời chàng viết, Thiên Anh ngượng đến đỏ cả mặt. Nàng nhìn chàng, vội vã lắc đầu. Mạc Quân ra hiệu cho người hầu thả đèn đi. Chiếc đèn chậm chậm bay lên, ngang qua tầm mắt hai người, vượt quá tầm với của nàng lại bay qua ngọn cây tối sẫm, hòa vào rất nhiều chiếc đèn đang thấp sáng cả bầu trời.

Thiên Anh cứ dõi mắt mãi cho đến khi không thể nhận ra được chính xác nó là chiếc nào trong cả trăm cây đèn mới quay lại nhìn chàng. Ánh mắt chàng sáng rực, tay chàng nắm chặt tay nàng. Trong thoáng chốc, nàng nghĩ chàng sắp hôn mình, nhưng không, chàng kéo nàng lại gần, rút từ tay

áo ra một chiếc đèn lồng nhỏ xíu bằng gỗ, có cán cầm và sợi dây buộc màu xanh lam. Chàng dịu dàng: “Tặng nàng!”

Thiên Anh sửng sốt nhìn chiếc đèn, lại nhìn chàng, hồi lâu mới tìm thấy giọng mình. “Cảm ơn chàng!”

Chàng vuốt nhẹ má nàng, thì thầm: “Anh nhi, có thích không?”

Nàng ra sức gật đầu, lại cảm thấy chưa đủ liền bổ sung: “Thích! Em rất thích!”

“Thế thì tốt!” Chàng cười, nhìn nàng nâng chiếc đèn trong tay ngắm nghía.

“Chàng tự làm?” Nàng miết ngón tay dọc theo những đường chạm khắc tinh xảo hình hoa mộc lan và tên của hai người trên thân đèn, lơ đãng hỏi.

“Ừ.”

“Cảm ơn chàng!”

“Nàng biết...” Chàng ngừng lời, nhìn nàng đầy ẩn ý. “... cảm ơn suông là không đủ mà?”

Nàng gật đầu, không biết từ lúc nào đã cầm sẵn trong tay một dải lụa tuyệt đẹp. Nàng nâng tay chàng lên, buộc vào cổ tay chàng một cách tỉ mỉ rồi ngượng ngùng nói: “Cái này tặng chàng. Chỉ... chỉ bình thường thôi. Nhưng là màu chàng thích nhất.”

Mạc Quân cúi nhìn dải lụa màu lam sẫm mềm mại được thắt hình nơ ở cổ tay mình, trong lòng dâng đầy cảm giác ngọt ngào.

Nàng vẫn còn đang nói nhưng chàng không chú ý được điều gì khác ngoài khuôn miệng xinh xắn, vẻ mặt ửng hồng và ánh mắt thẹn thùng của nàng. Chàng cúi đầu hôn phớt lên môi nàng, rồi ôm lấy nàng, kéo ra phía sau thân cây cổ thụ, thì thầm bên khóm miệng nàng: “Ta thích. Rất thích. Nhưng ta còn thích điều này hơn.” Dứt lời liền ngậm lấy môi nàng.

Trong khoảnh khắc trước khi chìm vào nụ hôn mê say, Mạc Quân quyết định rằng đây là Tết Trung thu hạnh phúc nhất của chàng.

Chương 10

Nơi đầu tiên chàng nói yêu nàng là kỳ đài, khi nàng vẫn còn mang dáng hình của Dao Thiên. Tính đến bây giờ đã gần tròn một năm. Nhưng khi dắt nàng đi lên cầu thang xoáy ốc với những viên gạch mang đầy dấu ấn thời gian, chàng lại có cảm giác kỳ lạ như thể chuyện chỉ vừa mới hôm qua.

Ngày ấy, chàng vừa trở về sau hơn nửa tháng hộ tống hoàng đế tới hành cung Thiên Trường, vội vã cho người đến hẹn gặp nàng. Dưới vòm trời bàng bạc của chiều thu se lạnh, nàng đứng tựa lưng vào bức tường gạch đỏ của kỳ đài, còn chàng cúi mình bên cạnh nàng, cầm lấy tay nàng và trượt vào cổ tay nhỏ xinh chuỗi vòng hải ngọc. Những viên hải ngọc xanh lam trong suốt như nước biển này gắn liền với một truyền thuyết của tộc người thiểu số sống ở vùng biển Bắc Hải mà chàng từng ghé qua.

Vị tộc trưởng già nơi ấy kể rằng thời xa xưa, công chúa con của Thủy thần và một ngư phủ nghèo đem lòng yêu nhau tha thiết, bất chấp sự ngăn cấm và đe dọa của cha nàng. Cuối cùng, vị thần này quyết định tạo nên một cơn sóng dữ, cướp lấy mạng sống chàng ngư dân nọ. Nàng công chúa đã ôm xác người yêu khóc đến khi cả hai tan ra thành nước rồi kết lại thành những viên hải ngọc long lanh. Vì thế, vòng tay hải ngọc trở thành tín vật và minh chứng cho một tình yêu thiên trường địa cửu.

Khi đeo chuỗi hạt vào tay nàng, Mạc Quân thật sự mong tình yêu của chàng và nàng sẽ trường tồn như thế.

Nhưng đáp lại ánh mắt say mê của chàng, ngày ấy, nàng lúng túng hỏi lại: “Có chuyện gì vậy?” Còn chàng dịu dàng đáp: “Ta rất nhớ nàng.” Nàng

nhìn chàng, biểu hiện ngây ngốc. Chàng bật cười, nhẹ nhàng nắm lấy hai tay nàng, hơi cúi người, môi chạm khoe miệng nàng, dịu dàng hôn lướt lên đó. Chàng nói rành mạch kèm một nụ cười: “Chưa hiểu sao? Ta yêu nàng.” Lúc ấy, chàng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng phản ứng của nàng? Đầu tiên là ngỡ ngàng, kế tiếp là hoảng hốt. Nàng lắp bắp chính câu hỏi chết tiệt đó: “Ngài... Sao ngài lại yêu tôi?” Chàng hơi sững người nhưng vẫn hỏi lại: “Tại sao lại không? Thiển nhi?” Nàng đẩy chàng ra: “Tôi... Tôi không phải người ngài muốn. Chúng ta không thể...” rồi bỏ chạy. Chàng đuổi theo, nắm lấy cánh tay nàng kéo vào lòng mình, chưa kịp lên tiếng thì nàng đã giãy giụa: “Thả tôi ra! Tôi muốn về!” Chàng buồn rầu nhìn nàng, chậm rãi đáp: “Để ta đưa nàng về.”

Cả hai im lặng suốt đường đi. Đến cửa phủ Binh bộ thượng thư, trước khi nàng bước vào, chàng dịu dàng dặn dò: “Ta đoán nàng cần thời gian để suy nghĩ. Vậy hãy cứ suy nghĩ đi. Ba ngày nữa, ta sẽ tới tìm nàng.” Sau đó, hai người liền từ biệt nhau.

Ai ngờ một lời từ biệt báo trước một năm cách trở.

Giờ đây, cuối cùng nàng cũng đã trở lại. Chàng cúi đầu nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng như nước hồ thu của người con gái trước mặt, cam tâm tình nguyện đắm hồn trong đó. Chàng đưa tay ôm lấy khuôn mặt nàng, thì thầm gọi: “Anh nhi!”

“Vâng!” Nàng trả lời.

Chàng thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Thật tốt khi luôn có thể nghe thấy nàng đáp lại mình như thế. Thật tốt khi luôn có nàng ở bên. Như lúc này.

“Nàng có biết...” Chàng ôm lấy thắt lưng nàng. “... truyền thuyết về hải ngọc không?”

Nàng lắc đầu, rồi chàng chậm rãi kể cho nàng nghe truyền thuyết cổ xưa đó. Khi câu chuyện kết thúc, chàng nâng cổ tay trắng mềm của nàng lên, đeo chuỗi hải ngọc vào tay nàng.

Thiên Anh sững sờ nhìn những hạt ngọc xanh trong suốt phát sáng dưới ánh trăng vắng vặc.

Mạc Quân tì trán mình vào trán nàng, thầm thì: “Anh nhi, nàng biết không, ta chưa từng yêu ai, cũng không hiểu nổi loại tình cảm mà thiên hạ thường nói ‘chỉ cần đứng từ xa nhìn người mình yêu hạnh phúc là mãn nguyện rồi’...” Chàng xoa xoa ngón tay lên môi nàng, tiếp tục thổ lộ: “Với ta, từ lúc yêu nàng, nếu không phải là chính ta thì ta không tin tưởng bất cứ kẻ nào có thể làm cho nàng hạnh phúc. Vì thế, bằng bất cứ giá nào, ta cũng sẽ khiến nàng yêu ta và hạnh phúc bên ta.”

Thiên Anh vươn tay ôm lấy gương mặt chàng, và trước khi kiễng chân dang lên môi chàng một nụ hôn, Mạc Quân nghe thấy tiếng nàng nức nở bên tai: “Em muốn tin chàng, rất muốn tin chàng.”

Đáng lẽ chàng nên chú ý những lời đó.

Chương 11

Những ngày sau đó, Thiên Anh bắt đầu tự ra ngoài dạo chơi một mình nhiều hơn. Mạc Quân nhân cơ hội ấy để Danh Phong tiếp cận nàng.

Đúng như những gì chàng mong muốn, Thiên Anh dần dần coi Danh Phong là bạn, thậm chí còn là người bạn thân thiết. Tình cảm nàng dành cho Danh Phong tốt đẹp và thân ái đến nỗi nếu Danh Phong không phải Danh Phong không phải do chính chàng đóng giả mà thành, hẳn chàng đã không ít phen đau đầu vì ghen tuông với kẻ này rồi.

Từ “người bạn” Danh Phong, chàng dần hiểu hơn về nàng. Đôi khi chàng nghĩ, nếu chàng không đem lòng yêu nàng, hoặc nếu chẳng may nàng sinh ra là một đại nam nhân, vậy chàng và nàng hẳn sẽ là bạn tốt.

Loại sách nàng thích nhất là binh pháp, loại hoa nàng thích nhất là mộc lan, thời khắc trong ngày nàng thích nhất là hoàng hôn, cảnh trí nàng thích nhất là mặt hồ khi gió nhẹ thổi tới làm gợn lên những con sóng lăn tăn, quê cũ của nàng không có tuyết nên nàng cực kỳ mong mỗi mùa đông nơi đây.

Danh Phong thậm chí còn được nghe nàng kể về người bạn thân Tô Hoàng của mình. Nàng nói nàng và người đó không còn là bạn lâu rồi. Mặc dù cả hai người họ không hề nhớ rằng đã từng làm một chuyện kinh thiên động địa là để nàng xuyên không tới đây, Mạc Quân ước đoán khoảng thời gian tình bạn chấm dứt xảy ra không lâu sau khi nàng trở về. Về lý do, nàng nói là vì một nữ nhân xuất hiện. Thật buồn cười khi sự hiện hữu của một người đến sau lại có thể khiến một tình bạn thân thiết chấm dứt. Nhưng sẽ chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi biết Tô Hoàng vốn là một người tu tập, một đạo sĩ, một nam nhân với niềm tin sắt đá rằng tình cảm trên thế gian này là công bằng với mỗi người.

Mạc Quân như nhớ lại những lời nàng nói ngày nọ ở núi Ngự Long. Chàng hiểu, nàng không hề ác cảm gì với người bạn này, trái lại còn thực lòng quý mến y, chỉ là nàng không cách nào chấp nhận được sự chia đều tình cảm như thế. Nếu không thể có một kết quả tốt đẹp cho tất cả, nàng thà chấm dứt ngay với nhát cắt đau đớn nhất chứ quyết không để bản thân phải khổ sở vì một vết cứa rỉ máu âm ỉ.

Tính cách nàng – như chàng đã nhận ra – rất rành mạch và rõ ràng, thậm chí còn khá quyết liệt. Nàng nghiêm khắc với bản thân và hầu hết mọi người, trừ những người nàng yêu quý. Thế mới biết chàng đã nhận được bao nhiêu ưu ái và tin tưởng từ nàng khi nàng chỉ giống như mèo hoang nghịch ngợm lúc bên chàng chứ không phải một con nhím xa cách với thế giới bên ngoài.

Đôi khi, bằng thân phận Danh Phong, chàng hỏi nàng về chính chàng.

“Phu quân của muội đối với muội thế nào?”

Nàng mím môi, một lát thì nói. “Chàng rất tốt.”

Nhưng Mạc Quân muốn nghe nhiều hơn thế. Chàng lại hỏi: “Chỉ thế thôi à?”

Nàng ngạc nhiên hỏi lại: “Thế thôi. Chứ huynh muốn biết chuyện gì?”

Đôi khi, chính nàng lại đặt ra những câu hỏi khiến chàng bối rối.

Như là một lần, nàng đột nhiên nói: “Danh Phong, huynh nghĩ sao nếu có người viết tặng huynh một khúc nhạc?”

“Ý muội là gì?”

“Muội đang nghĩ, phải tình cảm sâu sắc đến mức nào người ta mới viết nhạc cho nhau?”

“Như muội và phu quân vương gia của muội.” Chàng cười cười cho nàng đáp án.

Nàng bỗng nhìn chàng, vẻ mặt dường như không chắc chắn. “Muội... không biết nữa.”

Thái độ này của nàng khiến Mạc Quân lo lắng khôn nguôi. Chàng vội hỏi dò: “Sao lại không biết? Hoài Vũ vương chẳng phải là đệ nhất cầm sư sao?”

“Người ta nói chừng tháng Mười một năm ngoái, chàng thường chơi một khúc nhạc buồn thảm lạ lùng trong Thiên Vũ tạ. Có vẻ như chàng đã viết riêng cho ai đó.”

Cho nàng. Đó là khúc “Vô hình” chàng viết riêng tặng nàng, chỉ cho nàng mà thôi. Khúc nhạc buồn thảm vì nó chứa đựng toàn bộ nỗi bi thương của chàng khi ấy. Chàng đã từng tấu khúc đó cho nàng nghe trong một buổi chiều hai người ghé chơi Thiên An đình nhưng không cho nàng biết.

Dưới danh nghĩa bạn bè, Danh Phong liền khuyên nàng trở về hỏi phu quân điều này. Nàng chỉ cười không đáp.

Đêm đó, khi ôm nàng ngủ, Mạc Quân tha thiết mong mỗi nàng sẽ hỏi mình, nhưng nàng chỉ im lặng.

Một lần khác, nàng lại hỏi Danh Phong: “Huynh có ai bao giờ vẽ chân dung một ai đó không?”

Câu hỏi này khiến chàng ngẩn ra, một lát sau mới trả lời: “Có chứ!”

“Nhiều không?”

“Điều đó còn phụ thuộc vào tình cảm của ta đối với người kia nữa. Mọi người hỏi điều này làm gì?”

Nàng cười trừ, lắc đầu: “Mọi chỉ tò mò thôi.”

Biểu hiện của nàng càng khiến Mạc Quân lo lắng hơn khi một lần, Danh Phong rõ ràng bắt gặp nàng thở dài lẩm bẫm: “Ước gì mọi người hiểu được chàng.” Nhưng nàng nhất mực phủ nhận.

Tối đó, khi hai người đang ngồi trong thư phòng, nàng bỗng nhiên lên tiếng: “Mạc Quân, chàng có cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc không?”

Chàng sửng người trong chốc lát, sau đó đứng dậy tới gần, nâng cằm nàng lên, kiên quyết hỏi: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

Nàng tránh đi ánh mắt chàng, muốn thoái lui nhưng bị chàng giữ lại, đành ngoan ngoãn trả lời: “Em đang nghĩ suốt thời gian qua, liệu chàng có vui vẻ?”

Mạc Quân nhú mày nhìn nàng, quyết định phải trả lời bằng hành động. Chàng liền bế nàng đặt ngồi lên bàn, cúi đầu hôn mãnh liệt, sau đó mới trầm giọng nói bên tai nàng: “Ta đang rất, rất vui vẻ.”

Nhưng thái độ kỳ lạ của nàng không dừng lại ở đó. Một ngày đầu tháng Chín, nàng nói với Danh Phong: “Tết Trùng Cửu^[1], mọi người muốn đến Huyện Không Sơn Thượng.”

[1] Tết Trùng Cửu hay còn gọi là tết Trùng Dương nhằm ngày 9/9 Âm lịch hàng năm. Vào dịp này, người ta thường lên núi cao ngắm cảnh và uống rượu hoa cúc.

Chương 12

Tết Trùng Cửu, Huyền Không Sơn Thượng, rượu hoa cúc và sự xa cách của nàng đã trở thành vết sẹo in hằn trong tâm trí chàng.

“Tại sao không đi cùng phu quân của muội?” Danh Phong hỏi.

“Chàng không thích nơi đó.” Nàng đáp, giọng nói bỗng nhiên trở nên mơ hồ xa xôi.

Chàng hơi ngần người. Hóa ra nàng biết. Là Mạc Quân, chắc chắn chàng sẽ không thích tới đó nhưng là Danh Phong, chàng không có lý do gì để từ chối nàng.

***

Huyền Không Sơn Thượng vẫn như trong hồi ức của chàng. Cảnh trí u tĩnh, mây trắng vờn quanh. Những cây cổ thụ xòe tán rậm rạp in trên nền sân gạch nâu đỏ những bóng dày râm mát. Không gian vẫn yên ả, thanh bình như xưa. Nhưng lòng chàng không như thế.

Chàng bước theo nàng qua cây cầu nhỏ dẫn vào Nghinh Lương đình.

Gió thu mênh mang như sương như khói. Sen tàn cánh trên hồ, cúc nở hoa trong chậu. Cảnh tượng vào mắt chàng chẳng hiểu sao thật vô cùng thê lương.

Nhớ năm trước, chàng – không phải với hình hài của Danh Phong – và nàng – trong vẻ ngoài của Dao Thiên – ngồi đối diện nhau bên bàn đá. Nàng rút từ túi nhỏ mang theo một bầu rượu hoa cúc và hai chén gốm tiệp

màu, nghiêng mình rót xuống. Nàng đẩy chén rượu về phía chàng nói: “Mạc Quân, tôi có chuyện muốn nói cho ngài biết.”

Chàng xoay xoay chiếc chén trong tay, im lặng chờ nàng mở lời. Rượu sóng sánh bên miệng chén như lòng chàng đang rối bời không yên.

Dường như rất lâu sau, khi gió ngừng thổi, mây ngừng bay và khói sương tan hết, giọng nàng mới nhẹ nhàng vang lên: “Mạc Quân, người ngài yêu không phải tôi. Ngài yêu Dao Thiển, nhưng tôi không phải nàng ấy.”

“Tôi là Thiên Anh. Tôi nghĩ tôi thích ngài. Nhưng tôi không phải người ngài muốn. Tôi chỉ là một linh hồn của thời không khác mượn thân thể này lưu trú mà thôi. Có lẽ tôi đã quá ích kỷ khi muốn thỏa mãn sở thích của bản thân mà khiến hai người cách trở. Tôi thành thật xin lỗi. Tôi sẽ trả lại nàng ấy cho ngài.”

Trong lúc chàng còn ngây người trước thông tin kỳ quái này thì nàng đã lao ra khỏi Nghinh Lương đình, chạy thẳng tới phiến đá lớn bên vách núi, ngửa đầu lên nhìn vầng mặt trời trắng bệch trên bầu trời xám xịt nặng nề mà hét lớn: “Ô Hoàng, tớ muốn về nhà!”

Và sau đó là một năm dài đằng đẵng chậm chạp trôi qua. Dài đến nỗi giờ đây khi nghĩ lại, chàng cảm thấy nó như một vệt màu đen loang lổ trong dòng ký ức ố vàng của mình. “Những đêm thanh ngòi cô độc, mời trăng kể chuyện buồn. Những canh khuya ngủ một mình, gọi đế nói niềm sầu hận^[1].”

[1] Trích “U mộng ảnh”, tác giả Trương Triều, Huỳnh Ngọc Chiến biên dịch và chú thích 215 câu, NXB Văn hóa Thông tin, 2007

Nhưng dài đến mấy cuối cùng cũng đã trôi qua. Đến hôm nay, nàng lại ngòi đối diện chàng, vẻ mặt nhàn tĩnh, môi điểm nở nụ cười.

Nàng rót đầy hai chén rượu, trao cho chàng một chén, thoải mái nói: “Mời huynh!”

Chàng nhíu mi nhìn nàng nâng chén uống cạn một hơi: “Muội uống thế sẽ say mất.”

Nàng chỉ cười, dăm dăm nhìn đáy chén trống rỗng, thái độ bình thản nhưng giọng nói lại chứa chất ưu tư. “Mạc Quân kể với muội rất nhiều chuyện nhưng không bao giờ nhắc đến nơi này.” Đoạn nàng ngược nhìn chàng, ánh mắt sắc bén: “Cả huynh cũng thế.”

Chàng im lặng.

“Hai người có vấn đề gì với nơi này sao?” Nàng đặt chén xuống, nghịch nghịch móng tay, khuôn mặt ửng hồng vì men rượu.

Mạc Quân chưa kịp trả lời thì nàng đã tiếp tục bằng một câu hỏi khác: “Danh Phong, nếu huynh thích một người thì sẽ làm thế nào?”

Chàng ngạc nhiên đáp: “Đến bên người đó.”

“Nếu huynh yêu một người thì sao?”

“Ở bên cạnh người đó, khiến người đó ở bên ta.”

“Huynh có thể thích một người nhưng lại yêu một người khác không?”

“Không, sao có thể? Muội có thể như thế sao?” Chàng ngờ vực hỏi, nhưng nàng lờ đi không trả lời mà hỏi tiếp: “Nếu người huynh yêu không yêu huynh?”

“Làm cho nàng yêu ta.”

Nàng thở dài: “Muội quả thật không có được dũng khí đó. Muội là kẻ bị động trong tình cảm. Điều chủ động duy nhất muội có thể làm là nói ‘thích chàng’, còn lại chỉ biết im lặng chờ đợi chàng, vừa hồi hộp vừa lo sợ...”

Mạc Quân cảm thấy toàn thân cứng đờ, còn giọng nói của chàng dường như vang lên từ một nơi xa lắm: “Muội đang nói đến ai?”

“Muội đang tự hỏi huynh có biết chàng hay không?” Im lặng một lát, nàng mới nói tiếp: “Muội, có lẽ đã yêu chàng, nhưng chàng lại yêu người khác. Huynh có biết không, chàng cũng giống như huynh là kiểu nam nhân một khi đã yêu thì ngàn thu không đổi. Còn muội, vì ghen tuông, vì ích kỷ, vì sợ tổn thương, sợ tất cả những gì dù muội có để tâm đến mấy cũng không tài nào nắm bắt được. Thế nên, muội đành từ bỏ...”

“Nói ta nghe, muội yêu ai?” Gân xanh trên trán chàng giật giật.

Nàng vẫn không trả lời mà chỉ tiếp tục nói: “Danh Phong, huynh là một kiếm khách có thể tự do phiêu dạt giang hồ, phải không? Hãy giúp đưa muội rời khỏi đây.”

Chàng đặt mạnh chén xuống bàn khiến rượu văng tung tóe: “Muội nói gì?”

“Hãy đưa muội đi khỏi đây.”

“Muội... Muội đã có gia đình mà lại nghĩ đến chuyện đó ư?”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ của chàng, ảo não nói: “Phu quân của muội không yêu muội, hà cớ gì muội phải níu kéo?”

“Muội... Nàng... Ai nói phu quân của nàng không yêu nàng?” Chàng đứng bật dậy, lửa giận ngùn ngụt bốc thẳng lên đầu. Chàng đưa tay xé tan lớp mặt nạ da người, trở về hình dáng của Mạc Quân.

“Huynh... Chàng...” Thiên Anh sững sờ nhìn chàng.

Mạc Quân nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng đứng dậy. Chàng đè lại cơn giận, quai hàm bạnh ra, nghiến răng nói: “Anh nhi, ta yêu nàng! Ta đã nói là ta yêu nàng. Ta phải nói đến bao nhiêu lần nữa thì nàng mới tin đây?”

“Chàng... Sao chàng lại là...” Nàng kinh ngạc đến mức lắp bắp: “Hai người... Danh Phong chính là chàng?”

Nàng mong là kẻ nào? Nàng muốn là kẻ nào? Nếu không phải ta, hẳn nàng đã cùng hắn cao chạy xa bay?”

“Mạc Quân, chàng dám...”

“Ta phải nói câu này mới đúng. Nàng dám nghĩ đến chuyện bỏ trốn với tình nhân ư? Nói!” Chàng siết mạnh cổ tay nàng: “Nói cho ta biết, kẻ nàng yêu là ai?”

“Im đi!” Nàng phẫn nộ quát lớn: “Chàng không xứng hỏi câu đó.”

“Ta không xứng?” Chàng gằn giọng.

“Đúng vậy! Chàng không xứng. Tình thế này chẳng phải đều do một tay chàng sắp đặt sao? Đối gạt em chàng vui lắm sao? Đủ rồi! Em không muốn làm quân cờ của chàng nữa. Buông ra!” Nàng cố giăng tay ra nhưng chàng lại càng giữ chặt hơn. Mạc Quân kéo mạnh một cái khiến nàng đổ người về phía chàng. Thiên Anh càng giận dữ, nàng hét lớn: “Buông em ra! Đi tìm Dao mỹ nhân của chàng đi!”

“Nàng nói gì?” Chàng nhíu mày nguy hiểm.

“Em nói...” Nàng ngẩng cao đầu, nghiêng rãnh nả từng chữ một: “Đi tìm Dao mỹ nhân của chàng đi! À, phải, giờ đã quá muộn, không kịp nữa rồi! Vậy chọn lấy một người trong đám nữ nhân ngưỡng mộ chàng để cùng diễn trò ân ái đi!”

“Anh nhi, Dao Thiên đâu có liên quan gì tới chúng ta?”

“Không liên quan? Từ đầu tới cuối, trong mắt chàng chỉ có Dao Thiên, không phải sao? Chàng lấy em để trả thù nàng ấy, còn nàng ấy tiến cung để trả đũa chàng, không phải sao? Hai người hiểu lầm, giận nhau, cứ sao phải kéo người khác vào làm lá chắn? Ngưng dùng những lời lẽ đường mật và sự dụ dỗ khôn khéo của chàng để lừa gạt em đi!”

“Kẻ nào bảo nàng như vậy?” Chàng sẽ giết hẳn!

“Chính chàng!”

“Ta?”

“Tất cả những nơi chàng đưa em đến đều là nơi chàng cùng Dao Thiên đã tới cùng nhau. Chàng viết nhạc tặng nàng ấy. Chàng vẽ tranh về nàng ấy. Chàng thậm chí còn tặng em những thứ y hệt nàng ấy. Chàng ghét Huyền Không Sơn Thượng cũng vì đây là nơi hai người nảy sinh hiểu lầm, không phải sao?”

Mạc Quân ghen hống. Chàng sai rồi, sai thật rồi.

“Nàng suy nghĩ nhiều như vậy, vì sao không trực tiếp hỏi ta?”

“Còn phải hỏi nữa sao? Chàng cứ khẳng khẳng muốn tái hiện quá khứ như vậy, còn phải hỏi nữa sao?”

“Mọi chuyện không phải như nàng nghĩ đâu, Anh nhi!” Chàng dịu giọng.

“Ngừng lại đi!” Nàng nhe răng. “Quyền biến không phải tài năng của chàng sao? Thủ đoạn không phải sở trường của chàng sao?” Vừa nói nàng vừa liếc mắt đến những mảnh vụn mặt nạ vương vãi trên bàn.

Nhận ra ánh mắt nàng, chàng vội vã giải thích: “Danh Phong là một người bạn. Ta chỉ muốn hiểu nàng hơn mà thôi.”

“Thôi!” Nàng rũ mi, thở hắt ra. “Em mệt mỏi rồi. Em muốn được tĩnh tâm suy nghĩ.”

“Nàng...” Chàng cuống lên, lại nắm lấy cằm nàng siết nhẹ. “Nàng có tin ta không?”

Nàng chỉ im lặng nhìn chàng.

Trái tim chàng chùng xuống. Qua một lát, chàng nhẹ giọng hỏi: “Nàng nói nàng đã yêu một người... Là ai?”

Nàng ngoảnh mặt đi, khẽ đáp: “Chàng không cần biết.”

Mạc Quân chết sững. Trong chốc lát, dường như tất cả mọi suy nghĩ trong đầu chàng đều dừng lại, máu ngừng chảy, tim cũng ngừng đập. Chàng nhẹ nhàng buông nàng ra, cõi lòng tê lương đến nỗi không thốt nổi một tiếng thở dài. Chàng tuyệt vọng: “Phải, nàng nói đúng. Là tự ta đa tình.”

Nàng nhìn chàng, không hiểu sao chàng cảm thấy nàng có vẻ như không ngờ được.

Nhưng trước khi chàng hoặc nàng kịp nói thêm lời nào, một chú tiểu chừng mười hai, mười ba tuổi đã xuất hiện trên lối vào Nghinh Lương đình, điệu bộ hiên ngang lẫm liệt, chấp tay nói: “Hai vị thí chủ, việc riêng xin mời xuống núi cùng nhau thảo luận, không nên náo loạn cảnh chùa”, sau đó đứng sang một bên, nghiêng đầu ý muốn tiễn khách.

Thấy vậy, Mạc Quân theo thói quen nắm lấy tay nàng kéo ra khỏi đình, nàng cũng không buồn giãy khỏi tay chàng. Hai người cứ thế im lặng xuống núi, im lặng lên xe ngựa, im lặng trở về. Có điều, đường trở về vĩnh viễn không còn như trước. Chàng cay đắng nghĩ, rốt cuộc nàng vẫn không động tâm. Dù có cố gắng thế nào, có nỗ lực đến thế nào đi chăng nữa, nàng cũng không động tâm.

Thích một người nhưng lại yêu một người khác! Nàng quả thực có thể làm vậy. Chàng siết chặt nắm đấm đến mức khớp xương đau nhức. Nàng thích chàng, nếu những lời nàng nói là thật. Nhưng nàng lại yêu một người khác. Chàng lục tung tất cả những hiểu biết về nàng hòng tìm xem đó có thể là ai. Nhưng vô ích. Chàng không thể lần ra một chút manh mối nào. Nàng khẳng khẳng rằng chàng yêu Dao Thiển. Là nàng thật sự nghĩ vậy hay chỉ là cái cớ để rũ bỏ chàng? Nếu thế, dù chàng giải thích mọi chuyện cho nàng cũng chỉ là vô nghĩa, có phải không? Hoặc giả như sau đó, nàng quyết định ở lại bên chàng cũng chỉ là vì thương hại chàng, có phải không?

Cuối cùng, trước khi bước vào cửa phủ, chàng nói: “Anh nhi, bốn vương không cần nàng bảo cho ta biết ai mới là người ta yêu.”

Nàng sững người nhìn chàng.

“Còn nữa...” Chàng tuyên bố bằng một giọng lạnh lẽo nguy hiểm: “Bất kể người nàng yêu là ai, đời này kiếp này, nàng chỉ có thể là của ta.”

Sau đó, chàng vội vã quay lưng trở gót hướng về Trúc uyển.

Chương 13

Mạc Quân không chắc việc chàng khăng khăng giữ nàng bên mình là đúng hay sai. Nhưng chàng thà tự giày vò bản thân trong tình yêu vô vọng với nàng còn hơn để nàng đến bên một ai khác. Ngoài chính mình, chàng không tin bất cứ kẻ nào – dù là kẻ nàng đem lòng yêu thương – có thể mang tới cho nàng hạnh phúc. Mặc dù lúc này, chàng không chắc nàng có đang cảm thấy như vậy hay không.

Thật là một suy nghĩ ngông cuồng.

Nàng nói chàng khi yêu rất có dũng khí. Chàng cũng nghĩ bản thân mình có dũng khí thật khi hùng hồn tuyên bố bằng bất cứ giá nào cũng sẽ khiến nàng yêu chàng và hạnh phúc bên chàng.

Có lẽ đó lại là một ý nghĩ ngông cuồng khác.

Nhưng chàng bất chấp.

Kể cả giờ đây, cứ nghĩ tới chuyện người trong lòng chàng đang mơ về một kẻ vô danh nào khác, đầu óc chàng lại tê dại đi vì ghen tuông và đau khổ. Và mặc dù thật ra chàng nhớ đến điên cuồng sự gần gũi từng có giữa hai người, biểu hiện của chàng cũng trở nên chùng mịch mà xa cách. Cõi lòng chàng rối tung lên vì bức tường lạnh lẽo vô hình nào đó bỗng nhiên xuất hiện. Những tháng ngày hạnh phúc bên nàng, cả trước đây và bây giờ, quá ngắn ngủi đến nỗi vị ngọt ngào của nó còn chưa kịp vương nơi đầu lưỡi. Đôi khi, chàng tự hỏi, tại sao trong quá khứ và cả hiện tại, khi nàng đang là Dao Thiên và khi nàng là chính mình, nàng đều không hồi đáp tình yêu của chàng? Kim Khánh từng nói với chàng định mệnh kiếp này của chàng không phải là nàng. Rốt cuộc, nghịch thiên vẫn là nghịch thiên sao?

Mối duyên này vốn là nghiệt duyên ư? Nếu chàng cứ kiên gan cố chấp thì sẽ thế nào?

Mạc Quân chưa tìm được câu trả lời thì một chuyện khác đã tới.

Thánh chỉ ban xuống đòi chàng dẫn quân tới biên cương đón đoàn cầu thân của Triệu quốc.

Mấy ngày trước khi lên đường, Mạc Ninh đến gặp chàng, hoan hỉ thông báo: “Biết vì sao hoàng đế đột nhiên phái huynh đi đón công chúa Triệu quốc không? Cựu hồng nhan của huynh đã thành Bát giai Mỹ nhân^[1] rồi...”

[1] Cấp bậc phi tần trong hậu cung Mạc Hưng Đế mô phỏng theo thứ bậc nội cung nhà Nguyên lần lượt từ cao xuống thấp: Nhất giai phi, Nhị giai phi, Tam giai tần, Tứ giai tần, Ngũ giai tần, Lục giai Tiệp dư, Thất giai Quý nhân, Bát giai Mỹ nhân, Cửu giai Tài nhân, Tài nhân vị nhập giai, Cung nga Thế nữ.

Cựu hồng nhan? Chàng cau mày nghĩ, cuối cùng nhớ ra là Dao Thiển. Chàng “Ồ” lên một tiếng: “Nhanh vậy sao?” Tuyển tú mới kết thúc chưa được nửa tháng. “Nàng ta đã làm gì?”

“Kể với lão hoàng đế chuyện tình yêu hạnh phúc của huynh.” Mạc Ninh liếc mắt. “Nhờ huynh, nàng ta chẳng phải cũng rất nổi tiếng sao?”

Chàng nhú mi, suy nghĩ một chút liền hỏi: “Trong số những nữ nhân trúng tuyển, nổi bật nhất là ai?”

“Có ba người, ngoài Dao Thiển còn có Tuyên Châu – trưởng nữ Lý tri huyện Thuận Thành và Ngọc Cơ – tam tiểu thư phủ Chu đại học sĩ.

“Giúp Tuyên Châu lên Thất giai Quý nhân.” Chàng lạnh lùng ra lệnh. “Dao Mỹ nhân lên một bậc thì Lý Quý nhân lên một bậc. Thuận tiện giúp Chu tiểu thư thành Cửu giai Tài nhân luôn.”

“Quả nhiên tàn nhẫn.” Mạc Ninh cảm thán.

“Bớt nói nhảm đi!”

Để xem thêm một đám cung tần mỹ nữ nữa cùng tranh đoạt, lão hoàng đế còn rảnh tay mà vui đùa cùng chàng không. Hơn nữa, hoàng đế vốn chẳng phải ngẫu hứng chiều lòng mỹ nhân. Mạc Quân không phải không biết, công chúa cầu thân của Triệu quốc được phép lựa chọn phò mã. Trong số các vị vương gia có Bát vương và Cửu vương còn chưa lập chính phi, nhưng không để một trong hai ứng viên thích hợp nhất này đi mà lại đặc biệt xướng tên chàng, chắc chắn có mưu đồ.

“Còn nữa...” Chàng vừa nói vừa ném cho Mạc Ninh bức họa chân dung công chúa Triệu quốc. “Mang cái này đến cho Bát vương.”

Mạc Ninh mở cuộn tranh, kinh ngạc thốt lên: “Đại mỹ nhân!”

“Đúng vậy!” Chàng cười cười: “Công chúa cầu thân là một trong tứ đại mỹ nhân Triệu quốc.”

“Đại ca, Bát vương nổi tiếng ham mê tửu sắc. Công chúa như hoa như ngọc thế này...”

“Ai nói cho Bát vương? Đệ chỉ cần cho hắn thấy bức hình này, tức khắc hắn sẽ tìm đến chị họ mình là Bối phi, Bối phi sẽ cầu xin lão hoàng đế tác hợp cho hắn. Đợi đến khi ấy, đệ cho người báo với sứ thần Triệu quốc, vị này sẽ không muốn để công chúa mỹ lệ của mình thiệt thòi đâu. Lúc này

gợi ý hẳn đến cầu cứu Cửa vương. Cửu đệ trời sinh chính trực thiện lương, tất sẽ giúp.”

“Đệ nhớ mang bức họa cho Thái Trường công chúa luôn. Mấy ngày trước, bà mới hỏi ta. Ý bà muốn tác thành cho Cửu đệ.”

Quan trọng là, Thái Trường công chúa – người đỡ đầu cho Cửu vương – và Bối phi không ưa nhau.

Hoàng đế rõ ràng chỉ muốn mượn tay chàng sắp xếp hôn sự cho vị công chúa nọ mà thôi. Trong số các vương phi, Thiên Anh gia thế mờ nhạt nhất. Nếu chẳng may công chúa để mắt đến chàng thì yêu cầu phế bỏ cũng dễ hơn nhiều so với những vương phi khác. Có điều, chàng còn ở đây, kẻ nào có thể tính kế được nàng? Muốn kéo chàng vào cuộc, hừm, cũng được, chàng sẽ phụng bồi.

“Mang danh được chọn phò mã, thực chất đã bị sắp đặt hết cả rồi. Vị công chúa này thật đáng thương.” Mạc Ninh thở dài.

“Thành thân với nam nhân nghĩa khí như Cửu đệ, còn nói đáng thương?”

“Đại ca quả thực không tiếc mỹ nhân?”

Mạc Quân nhếch môi. “Mỹ nhân cũng không phải Anh nhi của ta, sao phải tiếc?”

“Đúng, đúng!” Mạc Ninh cười hì hì, vừa bước chân ra cửa vừa nói: “Nghe đồn những kẻ càng yêu sâu đậm càng khờ dại. Nay thấy đại ca thành ra thế này, ngẫm quả không sai.”

“A Ninh!” Chàng liếc mắt tỏ ý đe dọa. “Cuộc sống của đệ gần đây quá nhàm chán đúng không?”

“Không hề, cực kỳ vui vẻ.” Bóng dáng Mạc Ninh đã lặn vào bóng đêm, chỉ còn tiếng cười lớn vọng lại.

***

Tinh mơ sáng ngày mười chín tháng chín, tướng lĩnh đã đứng trước phủ Hoài Vũ vương đợi chàng.

Khoác lên mình trường bào tối màu, lại đeo kiếm Thanh Minh, mũ mào tề chỉnh, Mạc Quân bước ra ngoài. Nhìn thấy Thiên Anh đang đứng ở cửa chờ mình, chàng có phần kinh ngạc.

“Trở về ngủ đi! Chẳng phải đã bảo không cần tiễn sao?” Chàng nói bằng giọng bình thản hết mức có thể.

Nàng lắc đầu bước theo chàng. Đến cửa phủ, nàng bỗng nhiên nắm lấy góc áo chàng, Mạc Quân liền quay người lại.

Nàng rụt rè cất giọng: “Chàng đi đường... cẩn thận.”

Chàng thấy sương bông rơi trên tóc và đọng đầy trong mắt nàng. Trong lòng bỗng thấy bồi hồi kỳ lạ, chàng lật tay nắm nhẹ lấy tay nàng, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng cho ta. Trở vào đi!”

Nhưng nàng không nghe lời mà cố chấp nói tiếp: “Em không đành lòng từ bỏ...” rồi ngược nhìn chàng chờ đợi.

Phải mất một lúc, chàng mới thấm được lời nàng. Nàng không thể từ bỏ kẻ kia? Kẻ vô danh chết tiệt nào đó trong lòng nàng? Lòng mày chàng xoắn

lại, chàng siết lấy tay nàng, gằn giọng: “Nếu nàng dám bỏ trốn, đừng trách bốn vương tàn nhẫn!”

Và trong ánh mắt sững sờ của nàng, chàng vung tay quay người bỏ đi. Nếu trì hoãn thêm nữa, chàng chắc sẽ không thể kiềm chế nổi cơn giận dữ của đang bùng lên trong lòng mình mà muốn trừng phạt nàng. Chàng cứ đem khuôn mặt đông tố ấy mà bắt đầu chuyến hành trình dài. Thực ra Mạc Quân không hề giận nàng nhiều như giận chính bản thân mình. Chàng thất vọng vì đã thiếu tự chủ đến mức tỏ ra hung dữ với nàng, lại càng đau khổ hơn vì tình yêu không được nàng đáp lại. Hầu hết thời gian trên đường, chàng đều ngẩn người nghe tiếng vó ngựa đều đều, trong lòng thầm tưởng nhớ nàng. Chàng lo lắng khôn nguôi ngay cả khi đã ép Kim Khánh ở lại bảo vệ nàng.

Cứ như vậy, đến sáng ngày thứ mười thì tới vùng biên ải. Chờ đến giữa buổi chiều, đoàn cầu thân của Triệu quốc mới tới. Kết quả hôm ấy không kịp quay trở lại thành Chương Đức, cả đoàn đành dựng trại nghỉ ngơi.

Mạc Quân ngồi trước đồng lửa gần lều của mình, ngắm dải lụa xanh nàng tặng đêm Trung thu. Mới đó mà tựa cả trăm năm. Gió thổi qua khiến dải lụa trong tay chàng bay bay, trông có vẻ thật đáng yêu, dường như còn vương vấn hương thơm của nàng. Mạc Quân bật cười. Có lẽ Mạc Ninh nói đúng, yêu càng si mê thì càng khờ khạo. Chàng ngược lên nhìn bầu trời xanh sáng lấp lánh ánh sao, chợt nhớ đến lời ca của nàng. Hóa ra, đây chính là tư vị dưới cùng một vòm trời, ngắm chung những vì sao. Chàng tự hỏi, liệu nàng có đang nhớ đến chàng hay không? Khi xưa, nàng ngồi trong chiêm bao, chàng nằm ngoài đời thực, dẫu có điên đầu vì nhớ thương cũng chẳng đến nỗi rơi vào khốn cùng tuyệt vọng như bây giờ, khi nàng đã bước ra từ cõi mộng nhưng mắt không thấy chàng, tâm càng không có chàng.

“Vương gia! Vương gia!”

Chàng giật mình trông sang. Chưa kể đến phục sức lộng lẫy, nữ nhân có vẻ đẹp diễm lệ thế này ở đây chỉ có duy nhất một người: công chúa Triệu quốc Triệu Yến Dung.

“Công chúa!” Chàng vội đứng dậy.

“Vương gia, không cần đa lễ!” Vừa nói nàng vừa ngồi xuống một bên rất tự nhiên, giọng vui vẻ: “Dường như vương gia đang có điều gì suy nghĩ?”

“Không có gì đặc biệt. Khiến công chúa chê cười rồi.”

Công chúa liền cất giọng lạnh lạnh: “Ta nào dám. Có thể cho ta xem thứ trong tay ngài được không?” Nàng chỉ tới dải lụa.

Mạc Quân không quá tình nguyện, đưa cho nàng. Công chúa giữ lấy, ngắm nghía hoài không buông. Chàng sốt ruột lên tiếng: “Chỉ là một dải lụa bình thường mà thôi.”

“Bình thường nhưng không tầm thường.” Nàng nói đầy thâm ý: “Rất hợp với ngài.”

Khóe miệng chàng bất giác cong lên: “Vậy sao?”

“Trông kìa!” Công chúa cười như gió xuân, “Chỉ khen nó thôi mà ngài đã vui vẻ đến như vậy...”

Mạc Quân cười lớn. Quả nhiên bản thân đã si mê đến dại khờ rồi. “Công chúa quan sát thật là sắc bén”, lại nói: “Khuya rồi, đêm biên ải lạnh hơn đô thành, để bốn vương tiễn công chúa trở lại lều trại nghỉ ngơi.”

“Ta thường nghe nói Hoài Vũ vương dụ dỗ đến say lòng người. Nay mới biết thật sự là người như vậy.” Nàng nói khi hai người cùng bước đi.

“Đều là quá lời thôi.” Chàng nhẹ giọng đáp.

“Trong số các vương gia, chỉ có ngài được hoàng thượng ban tên hiệu?”

Chàng gật đầu xác nhận.

“Ngài là đệ tử chân truyền của La Huy Xuân Tuyết?”

“Phải!” Chàng đáp.

“Ta thật muốn nghe ngài đàn một lần. Tài múa của ta không tệ đâu.”

Công chúa lên tiếng trước khi hai vị nữ quan đến giúp nàng vào lều nghỉ ngơi. Lời nói này không bình thường chút nào. Mạc Quân chỉ im lặng cáo từ sau đó quay lưng đi thẳng. Bị công chúa gây thơ hấn đã nghe quá nhiều giai thoại về chàng đến mức biến chàng thành một hình tượng lý tưởng trong lòng rồi. Nhưng chàng không phải thần tiên, và quan trọng là trong mắt chàng chỉ có một người.

Chương 14

Sáng ngày hai mươi mốt tháng Mười, Mạc Quân cùng đoàn cầu thân Triệu quốc về tới kinh thành. Sau khi an bài xong chốn nghỉ ngơi cho công chúa và đoàn tùy tùng, chàng vội vàng hồi phủ.

Lúc này, mặt trời còn chưa lên, chàng có thể thấy hơi sương lạnh hòa cùng hương cỏ ướt và đất ẩm. Nàng hẳn còn đang ngủ. Chàng buồn rầu nghĩ, những ngày vắng chàng, không có kẻ đòi ôm ấp quấn quýt, chắc hẳn nàng ngủ ngon giấc lắm. Chàng cởi áo choàng, tháo kiếm đưa cho Trần quản gia đã chờ sẵn rồi rảo bước về phòng.

Trong phòng, mùi trầm hương nhàn nhạt, cánh cửa sổ khép hờ để lọt vào thoang thoảng sương mai, Thiên Anh quả thật đang nằm cuộn mình trên giường, trên người còn mặc nguyên ngoại bào, tấm chăn thu đông bị nàng đạp vào trong góc. Mạc Quân cau mày đến ngồi xuống bên cạnh. Nàng thường ngày ngủ rất ngoan, chưa từng có biểu hiện giãy dụa như cá con thế này. Chàng cúi nhìn khuôn mặt ngày nhớ đêm mong, giật mình nhận ra đầu mày nàng đang nhíu chặt, trán đầm mồ hôi. Chàng chạm tay lên trán nàng. Nóng hầm hập.

“Anh nhi!” Chàng lo lắng gọi.

Nàng nhẹ nhàng mở mắt, cất giọng yếu ớt nhưng rõ ràng: “Mạc Quân... Chàng đã về? Chàng về lâu chưa? Sao không cho em biết?”

Chàng không đáp mà nghiêm khắc nói: “Nàng bị sốt rồi.”

“Không sao, ngủ một giấc là hết.” Nàng nói nhỏ, vẫn chăm chú nhìn chàng. Mạc Quân dường như thấy trong đó là hai ngôi sao sáng mơ màng.

Chàng vươn tay kéo nàng dậy, bắt đầu cởi áo cho nàng.

Nàng vội vàng giữ tay chàng lại: “Chàng... Chàng làm gì vậy?”

“Nàng ra nhiều mồ hôi quá!”

Nàng nghe vậy thì yên lặng, ngoan ngoãn để cho chàng cởi bỏ ngoại bào, trung y, đến khi bàn tay lạnh lạnh của chàng chạm tới dải dây buộc yếm, giữa cơn sốt nàng vẫn cảm thấy khuôn mặt mình nóng hơn bao giờ hết, nàng nắm lấy tay chàng, hơi thở vì cơn bệnh mà tạo thành từng luồng nhiệt khí hầm hập, giọng nói nhỏ xíu: “Đừng...”

Mạc Quân nhìn nàng, ánh mắt hơi lóe lên nhưng cũng nhanh chóng buông tay, đỡ nàng nằm xuống, đặt tay lên trán nàng thử nhiệt độ: “Để ta đi lấy thuốc.”

Vừa quay đi, tay chàng liền bị giữ lại.

“Mạc Quân!” Thiên Anh níu lấy tay chàng, lắp bắp không thành câu: “Không cần... Chàng... không ngủ ư?”

Chàng nhíu mày, phủ lấy tay nàng trấn an, cười đáp: “Ta ngủ trên ghế.”

“Tại sao lại ngủ trên ghế?”

“Nàng đang sốt.”

“Chàng sợ lây bệnh sao?”

“Không, nàng nghĩ gì vậy? Ta sợ ngủ chung nàng bị nóng.”

Nàng níu chặt tay chàng bằng cả hai bàn tay yếu ớt của mình: “Không sao...”

Mạc Quân nhìn nàng, chàng có cảm giác kỳ quái rằng gò má của chính mình đang ửng hồng. Chàng cúi đầu hôn lên mắt nàng, thầm thì: “Nhưng ta nóng.”

Nàng chớp mắt giọng nhỏ như tiếng muỗi: “VẬY... cởi áo cũng được...” sau đó ôm chặt lấy tay chàng, khoe môi cong lên, vui vẻ nhắm mắt lại. Mạc Quân kinh ngạc nhìn khuôn mặt thỏa mãn của nàng, cảm thấy trong lòng xao xuyên khó tả. Biểu hiện của nàng dường như rất... tình tứ, tình tứ đến ngọt ngào. Đây chính là tiểu biệt thăng tâm hôn ư? Hay chỉ vì nàng đang ốm nên mới không nhẽo bất thường như vậy? Ngơ ngẩn hồi lâu, chàng nhẹ nhàng rút tay ra.

“Đừng đi!” Nàng bỗng cất tiếng hốt hoảng.

Mạc Quân giật mình, chưa kịp phản ứng thì nàng đã nắm lấy tay chàng. Lần này, nàng tự mình ngồi hẳn dậy, nhìn chàng chăm chăm.

Chàng lo lắng hỏi: “Sao vậy?”

Thiên Anh có vẻ giận dữ, vì nàng chồm tới, không biết lấy đâu ra nhiều sức lực đến thế, đẩy chàng ngã xuống giường, lại đè hai cánh tay lên vai chàng, ngạo nghễ trông xuống. Mạc Quân kinh ngạc nhìn nàng: “Anh nhi, chẳng lẽ là đang mê sảng?”

Nàng “hừ” một tiếng, sau đó ngã lên người chàng, cất giọng uất ức: “Con người đáng ghét này! Vì sao lúc nào chàng cũng tự cho mình là đúng? Lúc nào cũng tự ý quyết định mọi việc như vậy?”

“Nàng đang nói chuyện gì thế?”

Nhưng nàng chỉ thở dài rồi ngủ thiếp đi.

Mạc Quân trầm mặc lắng nghe tiếng thở đều đặn của nàng, đưa tay vuốt ve gò má nóng rẫy của nàng đầu óc cảm thấy mơ mơ hồ hồ, chẳng thể chớp mắt dù chỉ một chút. Có lẽ nàng mê sảng thật, chàng thầm nghĩ, nếu không, thái độ đó của nàng có ý nghĩa gì? Chàng đưa tay vỗ vỗ trán, buồn cười nhận ra, phàm là những chuyện liên quan đến nàng, bản thân không thể suy nghĩ một cách mạch lạc được nữa. Dường như càng nghĩ càng lẫm, càng làm càng sai.

Đợi đến khi nàng đã ngủ say, chàng mới bắt đầu trở mình, còn cẩn thận điểm huyết ngữ để nàng không tỉnh giấc. Mạc Quân đỡ nàng nằm xuôi người lại, kê gối cho nàng, tì trán lên trán nàng để thử nhiệt độ cho chính xác rồi mới an tâm giải huyết, sau đó ngấn người ngấm về mặt an tĩnh của nàng một hồi lâu mới rời đi.

Nha hoàn hầu phòng thấy chàng bước ra ngoài thì sững sốt hành lễ.

“Vương gia!”

“Các người hầu hạ thế nào khiến vương phi lâm bệnh?”

Thấy sắc mặt tối tăm của chàng, nha hoàn nọ vội vã quỳ xuống. “Vương gia tha tội. Suốt đêm vương phi ngồi ở trong vườn Thư Quang đến gần sáng mới chịu hồi phòng. Vương phi không cho phép bất cứ gia nhân nào đến gần, cũng không chịu mặc thêm áo khoác...”

Chàng cau mày phân phó: “Được rồi, các người chăm sóc vương phi cẩn thận.” rồi bước nhanh về phía thư phòng, trong lòng càng nghĩ càng giận.

Sớm biết nữ nhân này không biết tự chăm sóc bản thân như thế, chàng đã đem nàng đi cùng rồi. Có điều, chẳng phải đã căn dặn Kim Khánh cẩn thận bảo vệ nàng hay sao? Lại dám để nàng ngồi phơi sương tắm gió suốt đêm thu lạnh lẽo? Mặc dù sức khỏe của Thiên Anh rất tốt, nhưng đang độ cuối thu, hàn khí không phải chuyện đùa, nếu chẳng may lâm trọng bệnh... Mạc Quân quả thật không dám nghĩ đến. Chàng đến bên án thư, vừa kiểm tra lại giấy tờ được mang tới vừa gọi: “Kim Khánh!”

Nhưng thay vì Kim Khánh bước ra giữa ánh sáng vàng kim rực rỡ như thường lệ, trước mặt chàng lại xuất hiện một phong thư, bên trong viết một dòng đơn giản nhưng khiến đầu mày chàng nhăn lại: “*Chủ nhân, Kim Khánh sẽ trở lại khi người hết giận.*”

“Được lắm!” Mạc Quân hừ một tiếng, vo tròn lá thư ném ra ngoài.

***

Sau buổi chiều lê thê rồi cuộc nói chuyện kéo dài của hoàng đế, tới gần trưa, chàng mới trở về phủ lại với vợ đi xem tình hình của Thiên Anh thế nào. Nàng đã hạ sốt và đang ngủ rất an ổn, vẻ mặt nhẹ nhõm. Có lẽ cơ thể còn đang bệnh nên nàng không thính ngủ như mọi khi. Chàng im lặng ngắm nàng, thầm nghĩ tới cách thức chữa bệnh kỳ quái của nàng. Nàng thường nói khi ốm sốt, chỉ cần được ngủ thỏa sức, lúc tỉnh dậy tự nhiên sẽ khỏi. Nghĩ tới đó, Mạc Quân không nén được nụ cười. Chàng đưa tay nghịch tóc nàng trên gối, tự hỏi những người ở thế giới của nàng đều có những ý niệm kỳ lạ như vậy sao, hay chỉ là sự khác biệt thuộc về riêng nàng mà thôi? Chàng chạm đến bàn tay nàng đang đặt hờ bên gối. Vẫn những ngón tay trắng muốt với móng tay hồng hồng, nhưng đôi chỗ xuất hiện vài vết trầy xước, trong lòng bàn tay có một vết chai nhỏ. Chàng biết điều này. Từ sau khi chàng rời đi được hai hôm, nàng bắt đầu tới xưởng gỗ Thương Sơn học làm đồ thủ công mỹ nghệ. Đây chắc là kết quả của những ngày miệt mài ở

đó. Chàng suy nghĩ bấy lâu nay vẫn không hiểu nổi, sao nàng bỗng nhiên có hứng thú với một hoạt động tương đối không phù hợp với nữ nhân như vậy. Mặc dù tính cách nàng khác lạ, nhưng chàng chưa từng biết nàng có hứng thú làm đồ gỗ. Nhưng cũng hết như chàng chưa từng biết tới nam nhân nàng yêu, bất chấp mọi suy đoán hay tra xét của nàng.

Mạc Quân buông một tiếng thở dài. Đi đường lâu ngày, thiếu ngủ, nghĩ nhiều, tinh thần không tốt khiến chàng cảm thấy rã rời, liền tháo giày lên giường, ôm lấy nàng rồi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Mãi đến khi cơn đói quá nhiều đến cả giấc mộng nặng nề, chàng mới tỉnh giấc. Bên gối trống không. Chàng giật mình nhận ra chính chàng lại ngủ li bì như lâm bệnh. Vô công học đến thế mà không hay nàng đã rời đi từ bao giờ!

Chàng đứng dậy. Một nha hoàn ngay lập tức mang khăn và chậu rửa mặt tới.

“Vương phi rời đi lúc nào?”

“Hồi bẩm vương gia, vương phi rời đi lúc đầu giờ chiều.”

Chàng liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Đã là hoàng hôn.

“Khi nào thì về?”

“Bẩm, thường cuối giờ Dậu.”

“Được rồi, người lui đi!” Chàng khoác lên ngoại bào, bước tới Thiên Vũ tạ.

Mùa này, thụy liên đang vào độ nở hoa rực rỡ, so với ngày chàng và nàng chơi đùa trong cơn mưa cuối cùng của mùa hạ, mặt hồ đã trở thành một tấm lụa xanh điểm bông trắng tinh khôi. Chàng ngồi bên mép sà, cúi

nhìn bóng mình in trên mặt nước. Nước không quá lạnh nên hình ảnh phản chiếu trở nên méo mó. Chàng nhìn cái bóng bất định ấy đến thất thần, bỗng cảm thấy thật lạ lùng khi nghĩ rằng trong lòng người có thể vì một ai khác mà cứ mãi dậy sóng. Chàng nhẹ buông một tiếng thở dài. Thật giống như tự ngược đãi bản thân khi cứ cố chấp trong tình yêu vô vọng đến thế này. Ấy vậy mà chàng tự ngược đến quen rồi, thậm chí còn phát nghiện rồi!

“Khởi bẩm vương gia!” Một giọng nói cung kính vang lên.

“Nói!”

“Vương phi đã hồi phủ.”

“Ừ, ta biết rồi.” Chàng đáp, rồi nhanh chóng đứng dậy.

Mạc Quân tới phòng ăn được một lúc thì Thiên Anh xuất hiện. Nàng trông có vẻ tần ngần, vì nàng bước về phía chàng bằng những bước rất nhỏ, đến khi chỉ còn cách một quãng ngắn bỗng dừng lại, vẻ mặt dường như không chắc chắn nên ngồi ở đâu.

Cuối cùng, chàng kéo cái ghế gần sát bên người mình, lên tiếng: “Lại đây!”

Thiên Anh ngoan ngoãn đến ngồi xuống vị trí chàng chỉ định cho mình. Lập tức Mạc Quân nghiêng người về phía nàng, áo trán mình lên trán nàng, hồi lâu mới buông ra kèm một tiếng thở phào nhẹ nhõm: “Hết sốt rồi.”

Nàng ngạc nhiên. Ngây ngốc gật đầu.

Chàng lại nâng tay nàng lên xem xét một hồi. Lúc sáng chưa nhìn kỹ, giờ mới thấy vết chai dày hơn chàng tưởng, và còn có thêm một vết trầy mới. Chàng hơi hơi cau mày.

“Sao không dùng găng tay?”

“Như thế cảm giác không được chuẩn xác, hơn nữa...” Nàng cup mắt, nói nhỏ: “... lúc trước, chàng làm cây đèn gỗ cũng đâu có dùng.”

Đến lượt chàng ngạc nhiên, miễn cưỡng buông tay nàng, để lại một câu: “Nam nữ thể trạng khác biệt, sao có thể so sánh?”

Nàng bèn cau mày tỏ ý không đồng tình.

Mạc Quân buồn cười nhìn nàng, lại quan tâm: “Vì sao bỗng nhiên có hứng thú làm đồ gỗ?”

Nàng ngược nhìn chàng ánh mắt lấp lánh: “Chuyện này... bí mật.”

“Ra vậy!” Chàng hệt hăng gật đầu. Kìm lại một tiếng thở dài, chàng nói: “Thôi, ăn cơm.”

Sau một lúc lâu chỉ có âm thanh bát đĩa chạm nhau, Thiên Anh rụt rè lên tiếng: “Chàng đang giận sao?”

Mạc Quân hơi ngỡ ngàng, nhưng nhanh chóng trả lời: “Ta không giận.”

Hai người lại rơi vào im lặng.

Bữa tối kết thúc. Chàng ghé thư phòng làm việc, đến khuya mới về phòng ngủ, lại kinh ngạc biết rằng nàng vẫn còn đang ở vườn Thư Quang.

Mạc Quân cau mày. Đêm khuya sương lạnh, nàng ở đó làm gì?

Chàng đi đến và mau chóng tìm thấy nàng đang ngồi trên ghế dài, chính chiếc ghế chàng thường ngồi khi xưa. Nàng không nhận ra chàng vừa tới vì còn đang ngắm người trông lên mảnh trăng mỏng manh giữa bầu trời mù mịt. Những dải hoa lộc vùng đung đưa trong gió, đôi khi lướt qua vai nàng, lưu lại vài bông li ti trên tóc. Hoa lộc vùng đang nở, hương thơm nồng nàn. Mạc Quân đặt đèn lồng lên bàn đá, cạnh cây đèn dầu chỉ còn le lói của nàng. Thiên Anh giật mình nhìn chàng: “Sao chàng lại tới đây?”

Chàng không đáp mà hỏi lại: “Trời lạnh, nàng ngây ngốc ở đây làm gì?”

Nàng mím môi im lặng.

Chàng vừa kéo nàng đứng dậy vừa nói như ra lệnh: “Trở về đi ngủ!”

Nàng giữ tay chàng lại, dùng dằng: “Em...”

“Anh nhi!” Chàng cau mày. “Nàng không lo lắng sức khỏe chính mình, nhưng ta lo.”

Nàng bỗng đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt chàng, nói một câu không hề ăn nhập: “Em muốn hiểu được cảm giác của chàng...”

Chàng kinh ngạc nhìn nàng. Một tiếng đế vô tâm bỗng vút lên như tiếng đàn trật nhịp.

“Em không biết chàng đã cảm thấy thế nào những đêm dài một mình nơi đây. Mạc Quân...” Nàng dịu dàng thổ lộ: “Vì sao chàng không kể cho em nghe về Dao Thiên? Vì sao không kể cho em nghe rằng lúc ấy... chính là em...?”

Trong chốc lát, chàng cảm thấy toàn thân mình như đóng băng cứng nhắc rồi bắt đầu nứt vỡ. “Kim Khánh nói cho nàng rồi?”

Nàng gật đầu.

Nếu Kim Khánh có mặt ở đây ngay lúc này, chàng hẳn sẽ giết hẳn. Mạc Quân kéo tay nàng xuống, lạnh nhạt hỏi: “Đúng như vậy thì sao?”

Nàng lật tay nắm lấy tay chàng, ánh mắt ngời sáng, giọng nói vừa bối rối vừa vui vẻ: “Em... em nghĩ sẽ bù đắp cho chàng...”

Chàng nheo mắt nguy hiểm: “Nàng đang thương hại ta?”

Thiên Anh khinh ngạc nhìn biểu cảm đông tở của chàng. Nàng muốn phủ nhận, nhưng ánh mắt của chàng, khí thế của chàng quá dữ dội khiến nàng không sao thốt nổi một lời.

Chàng giận dữ nói: “Thiên Anh, ta yêu nàng, ta không thể buông tay nàng, đó là vấn đề của ta. Ngoài việc yêu ta, ta không cần nàng làm bất cứ điều gì khác. Ta cần nhiều thứ từ nàng, nhưng điều duy nhất ta không cần chính là sự thương hại.” Sau đó vung tay bỏ đi.

“Em...” Nàng rớt cuộc cũng tìm lại được giọng nói của mình, vội chạy đuổi theo, hoảng hốt níu lấy cánh tay chàng, nói gấp gáp: “Em yêu chàng!”

Mạc Quân sững lại vì lời thổ lộ chấn động kia. Không biết đã bao nhiêu lần chàng mừng tượng đến cảnh này, đến niềm hạnh phúc bùng lên trong lòng chàng như ngọn lửa bùng lên trên ngọn đuốc. Nhưng tại sao giờ đây, lòng chàng lại héo rữ?

Chàng quay lại, một lần nữa kéo bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình ra, ánh mắt thản nhiên nhìn nàng, cất giọng vô cảm: “Anh nhi, nàng có biết phân biệt giữa thương hại và tình yêu không? Bồn vương không cần thứ tình cảm đó của nàng. Tuyệt đối không!”

“Em...”

“Người đâu!” Chàng lên tiếng trước khi nàng kịp nói thêm một lời: “Đưa vương phi về phòng. Không có lệnh của ta, không cho phép nàng vào đây một bước.”

“Chàng...”

Nhưng chàng đã bỏ đi.

Đêm ấy, chàng không về phòng ngủ.

Chương 15

Chàng quay trở lại thư phòng, thả người xuống ghế mềm, trân trối nhìn những đường trang trí trên trần nhà. Cửa sổ không khép mặc gió đêm ùa vào lạnh lẽo. Nến tắt, đế im, sương buông, trăng khuất. Lúc này, chàng chợt hiểu rõ ý nghĩa lời nhắn mà Kim Khánh để lại, càng hiểu vì lý do gì mà nàng ngồi đến thất thần trong vườn suốt đêm qua, không chịu mặc thêm áo, cũng không để ai lại gần. Văng mặt hơn một tháng, tất cả mọi thứ, từ người thân cận đến chính bản thân chàng đều đang ngấm ngấm chống lại chàng. Mạc Quân thở hắt một hơi, trở mình ngồi dậy, lấy kiếm, đi thẳng tới Trúc uyển.

Chàng phải làm gì với nàng đây? Khi tình cảm duy nhất nàng có thể dành cho chàng lại là thứ chàng không sao chấp nhận nổi? Sinh ra trong hoàng tộc, lại xuất sắc hơn người, bản thân còn là truyền kỳ nhân gian dù ngạo cốt hay ngạo khí, thậm chí cả đến ngạo tâm, chàng đều có rất nhiều. Thử hỏi sao chàng có thể chịu được lòng thương hại của người khác, đặc biệt là từ nàng đây?

Chàng sẽ phải làm gì với nàng bây giờ?

Mạc Quân không tìm nổi đáp án cho câu hỏi đau đớn kia. Cùng với những suy nghĩ rối bời trong lòng chàng, kiếm Thanh Minh loang loáng quét trong rừng trúc. Lá trúc, thân trúc bay toán loạn trong không gian.

Tảng sáng, khi chàng trở về thư phòng chuẩn bị vào buổi chiều sớm, những người hầu lâu năm trong phủ kinh hoàng nhìn cảnh tượng trong Trúc uyển. Phải dễ đến mười năm rồi, từ khi vương gia còn là tướng quân đánh đông dẹp bắc, họ mới thấy lại cảnh này.

Mạc Quân nổi giận thực sự, vì chàng cảm thấy bị tổn thương, bị xúc phạm và sỉ nhục bởi thứ tình cảm có lẽ là tốt đẹp kia. Vì thế, từ sau hôm gặp nàng ở vườn Thư Quang, chàng không hề ghé qua phòng ngủ lấy một lần, thậm chí cũng không cùng nàng dùng bữa, còn thường tự nhốt mình trong thư phòng hoặc đến Trúc uyển luyện kiếm.

Đến tối ngày hai mươi tư tháng Mười, trong cung tổ chức đại yến đón mừng công chúa Triệu quốc, chàng mới gặp lại nàng lần đầu tiên sau ba ngày.

Nàng ngồi đối diện chàng trên xe ngựa, hai tay đặt lên gối, đầu hơi cúi, vẻ mặt như là... buồn bã. Mạc Quân lẳng lặng nhìn nàng. Không thể phủ nhận, chàng nhớ, rất nhớ, rất nhớ nàng. Bất kể chàng giận đến mức nào, bất kể chàng tự làm bản thân bận rộn ra sao, nỗi nhớ vẫn đeo bám chàng khôn nguôi. Trên tay nàng dường như có thêm vài vết xước nhỏ, cổ tay vẫn đeo chuỗi hải ngọc chàng tặng. Bộ váy nàng mặc hiện giờ cũng là do chàng sai người mang đến cho nàng sáng qua.

Chàng biết đêm hôm ấy, nàng cũng không ngủ được, những ngày gần đây càng không ngủ được. Phấn hồng và son thắm có thể lừa phỉnh ánh mắt nhân gian rằng nàng vẫn ổn, nhưng chàng biết, từ vẻ mệt mỏi trong đôi con ngươi màu nâu sáng của nàng, vẻ gượng gạo trên khuôn mặt nàng, trong lòng nàng không yên.

Lòng chàng cũng dậy sóng.

Nhưng suốt quãng đường tiến cung, cả buổi yến tiệc, đến hết quãng đường về, chỉ tới khi chàng đỡ nàng xuống xe ngựa để vào phủ, nàng mới lên tiếng phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

Nàng nói như cầu xin: “Có thể trò chuyện cùng em một lát được không?”

Vẫn giữ lấy tay nàng, chàng sững lại, do dự một lát rồi đáp: “Được!”

Mạc Quân ngồi xuống ghế dài, im lặng nhìn nàng khép lại cánh cửa thư phòng, chậm chạp tiến đến trước mặt chàng, hai tay vịn xoắn vào nhau, đầu cúi thấp, vẻ mặt bối rối cực độ.

Rất lâu sau, khi chàng sắp mất hết kiên nhẫn, giọng nàng mới vang lên.

“Em có thể phân biệt được giữa thương hại và tình yêu. Em không thương hại chàng.” Nàng nói nhỏ nhưng kiên định, cùng với ánh mắt quyết đoán hướng thẳng về phía chàng.

Mạc Quân nhìn nàng, thản nhiên đáp: “Nói vậy, nàng thực lòng yêu bốn vương?”

Nàng gật đầu.

Chàng liền bật cười trào phúng: “Mới đây còn nói không từ bỏ được nam nhân khác. Sao giờ đã thành yêu bốn vương rồi?”

Nàng như bừng tỉnh đại ngộ, vội vã giải thích: “Người em muốn từ bỏ đó là chàng. Người em từ bỏ không đành cũng là chàng. Vốn chỉ có chàng. Em tưởng chàng yêu Dao Thiển, em nghĩ chàng lợi dụng em để trả thù nàng ấy. Nên em càng đau khổ lại càng giận dữ. Mãi tới lúc Kim Khánh nói cho em hay...”

Chàng ngắt lời: “Ý nàng là bốn vương hiểu lầm?”

Nàng lại gật đầu.

Chàng ngả người ra lưng ghế, nhướn mày: “Giải thích như vậy cũng hợp lý.” Lại nhếch môi cười: “Nếu yêu bốn vương thật lòng, vậy chúng mình đi!”

Nàng nhạc nhiên nhìn chàng, thấy chàng liếc mắt đến giường nghỉ ngơi nhỏ sau tấm bình phong.

Chàng tiếp tục: “Chẳng phải nói khi yêu bốn vương sẽ có lễ phu thê với bốn vương sao? Chứng minh thành ý của nàng đi!” Dứt lời, chàng đau xót nhận thấy sự nứt vỡ trong đôi mắt nàng.

Nàng thốn thức: “Chàng muốn sỉ nhục em vì cho rằng em đã sỉ nhục chàng ư? Chàng... thật ngu ngốc!” Nàng thốt lên đau đớn: “Vì sao lúc nào chàng cũng tự cho rằng mình đúng như thế?”

Chàng nhíu mày, lãnh đạm nói: “Bốn vương thấy nàng nên dành câu đó cho chính mình thì hơn.”

Thiên Anh trừng mắt nhìn chàng như không thể tin nổi, những suy nghĩ trong đầu chạy toán loạn như đoàn quân thất trận. Chàng điên rồi, điên thật rồi! Sao chàng có thể để cơn giận dẫn dắt và đối xử với nàng bằng thái độ của một kẻ vô lại như thế?

Có lẽ nàng nói phải. Chàng là ai mà luôn tự cho rằng mình đúng? Chàng là ai mà cho rằng hiểu được nàng?

Có lẽ những lời của nàng đều là sự thực, Thiên Anh vốn ghét nói dối. Và chẳng phải nàng từng nói khi chàng đưa nàng đến Trấn Quốc cổ tự, rằng nàng sợ bị lừa dối, sợ bị bỏ rơi, và cầu xin chàng hãy mang lại cho nàng cảm giác an toàn trong tình yêu hay sao? Rồi khi ở Huyền Không Sơn Thượng, nàng nói nàng ghen tuông, ích kỷ và sợ tổn thương?

Rốt cuộc, chàng đã làm gì?

Chàng đã làm đúng những điều nàng lo sợ.

Nghĩ đến đây, Mạc Quân bỗng nhiên nhận ra mọi chuyện tồi tệ bấy lâu nay giữa chàng và Thiên Anh chỉ xuất phát từ một sự hiểu lầm không đáng có. Nàng hiểu lầm chàng lợi dụng nàng để trả thù Dao Thiển, còn chàng hiểu nhầm nàng đã yêu kẻ khác nhưng lại rủ lòng thương hại tình yêu của chàng.

Nghĩ thế này, mọi chuyện thật sự quá giản đơn.

Chàng thật ngu ngốc!

Chương 16

Chiều hôm sau, khi Mạc Quân đang xử lý công văn trong thư phòng, Mạc Ninh bỗng xuất hiện. Chàng hơi ngẩng lên nhìn Mạc Ninh ngã phịch xuống ghế, thở dài, thở dài và thở dài.

“Chuyện gì? Nói mau trước khi ta ném đê ta ngoài.” Chàng quắc mắt. Lòng chàng cũng đang náo nức lắm đây mà tên này còn đổ thêm dầu vào lửa.

Mạc Ninh thở dài thêm một lần nữa mới bắt đầu thều thào mở lời: “Sáng nay, đại tẩu yêu quý tới gặp mẫu phi.”

“Rồi sao?” Âm vệ chàng phái đi theo bảo vệ nàng đã báo cho chàng biết.

“Thì cùng tâm sự. Sau đó, mẫu phi gọi đê tới, không chỉ mắng đê một hồi mà còn gửi lời mắng đến đại ca, bảo ‘Hai huynh đê các người không hiểu nữ nhân chút nào hết, quả nhiên ngu ngốc’.”

Khóe miệng Mạc Quân giật giật.

Mạc Ninh càng thiếu não. “Đại ca thì khỏi nói. Nhưng một công tử phong lưu tình thánh như đê không thể dùng hai chữ đó để miêu tả được.”

“Đê...” Chàng nghiêng răng. Phải biết rằng từ hôm qua đến giờ chàng vô cùng nhạy cảm với hai chữ này.

Mạc Ninh vội giơ hai tay lên. “Đại ca đừng nổi nóng. Hiền đê đây đã thay mặt đại ca đòi lại công bằng rồi. Đê nói dù là thánh nhân hay thường

dân, hễ yêu sâu đậm thì tình tảo đều không còn. Vậy nên, sự ngu ngốc của đại ca chỉ là biểu hiện của tình yêu quá mãnh liệt mà thôi.”

Đây là khen hay chê? Chàng trừng mắt nhìn bào đệ. “Nói hết chưa? Hết rồi thì xéo về phủ của đệ cho ta.”

Mạc Ninh cười lớn nhưng vẫn không nhúc nhích: “Đệ còn mang đến tin tốt đây!”

“Xéo ngay!”

“Tin tốt là....”

Đúng lúc này, giọng nói của Trần quản gia vang lên: “Bẩm vương gia, có Cửu vương và công chúa Triệu quốc cầu kiến!”

Mạc Quân cau mày còn Mạc Ninh thì nhướng mày hào hứng.

“Mời tới phòng khách, ta sẽ đến ngay!” Chàng nói.

Mấy ngày không chú ý đến vị công chúa này, quả nhiên phát sinh nhiều vấn đề. Hai phe Bát vương và Cửu vương còn chưa phân thắng bại, bản thân công chúa lại khăng khăng tỏ thái độ yêu thích chàng. Kết quả, hoàng đế lại muốn mượn gió bẻ măng, kéo dài thời gian để các bên tự do hành động, Mạc Quân cảm thấy không đúng lắm bèn hỏi: “Chẳng phải công chúa Yến Dung thích Cửu vương hay sao?”

“Về điểm này, đệ đồng ý.”

“Vậy sao còn muốn thành thân với ta?”

Mạc Ninh cười hì hì. “Quả nhiên đại ca không hiểu nữ nhân gì hết.” Nghe đến lời này, Mạc Quân liền trừng mắt. “Nữ nhân khát khao chinh phục cũng nhiều như nam nhân. Nữ nhân càng đẹp, càng có địa vị thì càng hiểu thẳng. Mà đại ca lại cố chấp trong tình yêu với đại tẩu, trở thành một thách đố lớn với các nàng. Có thể nói, thứ các nàng muốn không phải đại ca mà là tình yêu của đại ca, để chứng minh bản thân mới là kẻ mạnh.”

“Tin tốt là gì?” Mạc Quân đột ngột hỏi.

“Ngày mai, phủ Cửu vương mở tiệc. Thái Trường công chúa chủ trì.” Mạc Ninh nhe răng cười.

“Tốt lắm! Cứ theo ý Thái Trường công chúa mà làm.”

“Đại ca đúng là không tiếc mỹ nữ.”

“Đừng có mèo khóc chuột.” Mạc Ninh nhăn nhó ra chiều vô tội, nhưng chàng không thềm tỏ vẻ quan tâm, lại phân phó: “Còn nữa, sắp tới, ta sẽ đi xa một chuyến.”

“Cùng đại tẩu?”

Chàng ném về phía bào đệ ánh mắt cảnh cáo chớ nhiều lời. Mạc Ninh liền toét miệng cười, cất giọng vui vẻ khi người gặp họa. “Đại ca không phải không biết, chỉ cần đại ca bỏ đi lần nữa, lão hoàng đế sẽ truy đến tận cùng sao?”

“Bốn vương muốn đi, có thể giữ được sao?”

“VẬY còn phần việc của đại ca?”

“Đế đệ giải quyết.”

“Không đời nào!”

“A Ninh, đệ hiểu nữ nhân như vậy, chắc biết vương phi của đệ rất hứng thú với những chuyện phong lưu tình thánh của đệ...” Chàng vuốt cằm, ra vẻ suy tư nói.

“Chỉ nhiều đó thôi không thể lay chuyển được Ngũ vương đâu...”

“Thế các nàng Thúy Nhi ở Ngọc Hương lâu, Trường Yên ở Xuân Ý các...”

“Được rồi, đệ làm!”

“Tốt!” Mạc Quân vỗ vai bào đệ, tình thâm nghĩa trọng tán thưởng: “Quả là hiền đệ của ta!”

Mạc Ninh khóc không ra nước mắt.

Chương 17

Tối hôm ấy, Thiên Anh trở về từ xưởng gỗ Thương Sơn, vẻ mặt và thái độ của nàng không bộc lộ bất cứ dấu hiệu nào của cơn giận đing người ngày hôm qua. Nàng dùng bữa cùng chàng, nhã nhặn nhưng lạnh nhạt trả lời từng câu hỏi quan tâm của chàng, ngoan ngoãn lấy bát đũa, đồ ăn khi chàng yêu cầu, tuyệt đối không có lấy một lời phàn nàn hay bực bội.

Người khác hẳn sẽ nghĩ nàng đã nguôi ngoai. Nhưng Mạc Quân – người luôn dụng tâm quan sát và ghi nhớ từng chi tiết nhỏ trong tính cách hay thói quen của nàng – biết rất rõ ràng rằng Thiên Anh chỉ giận hơn chứ không kém. Đó là cung cách nổi giận của nàng: ngấm ngầm nhưng triệt để. Trong hầu hết mọi trường hợp, nàng đều chuyển từ giận dữ đối phương sang dẫn vật chính bản thân mình. Nàng càng nhẹ nhàng lễ độ bao nhiêu, nổi dẫn vật trong lòng càng sục sôi bấy nhiêu. Thái độ giận dữ theo lối tự hành hạ này của nàng khiến Mạc Quân lo lắng và thương tiếc khôn nguôi.

Khi bữa tối kết thúc, nàng xếp lại bát đũa, đứng dậy thông báo: “Em xin phép trở về phòng trước.” Chàng liền giữ lấy tay nàng, nhẹ nhàng yêu cầu: “Có thể nói chuyện với ta không?”

Thiên Anh im lặng nhìn chàng, ánh mắt đầy hoài nghi, mím môi đáp: “Em hơi mệt, muốn lui xuống nghỉ ngơi.” Rồi quay người bỏ đi.

Mạc Quân cũng đứng dậy, nhanh chóng kéo nàng vào lòng, nài nỉ: “Anh nhi...”

Nàng bối rối tránh đi ánh mắt chàng, nhích khỏi lồng ngực chàng, một lát sau mới không cam lòng trả lời: “Thôi được!”

Chàng vui mừng nắm lấy tay nàng dắt về thư phòng, vội vàng thu lượm một ít giấy tờ và tranh vẽ trong ánh mắt vừa hiếu kỳ vừa thận trọng của nàng, lại lấy áo khoác dày phủ lên vai nàng, nói khẽ: “Mặc vào!”

Nàng giữ lấy vạt áo, đang ngậy ngốc thì chàng đã kéo tay nàng tiến về phía vườn Thư Quang.

Bước chân nàng khựng lại.

Chàng nghiêng người nhìn nàng, khẽ cười: “Đi cùng ta!”

Nàng nhẹ nhàng chớp mắt ngẫm nghĩ rồi bước theo chàng. Mạc Quân để nàng ngồi trên ghế dài hôm trước, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh. Vừa lúc người hầu mang đến một chung trà Hồng Mai, chàng liền tự tay rót cho nàng. Thiên Anh im lặng nhận lấy, mắt nhìn đăm đăm làn khói trắng mờ lơ lửng trên miệng chén.

“Anh nhi!” Chàng mở lời, hơi cúi người hướng về phía nàng: “Đừng giận ta nữa, được không?”

Nàng hờn dỗi: “Em nào dám giận chàng.”

Mạc Quân liền đưa tay nâng cằm, ép nàng nhìn vào mắt mình, nhưng nàng nhanh chóng rũ mi tránh đi ánh mắt chàng.

“Ngoan!” Chàng thấp giọng nài nỉ: “Nghe ta!”

Nàng thở dài khe khẽ, sau đó nâng mi nhìn chàng, giọng kiên định: “Em không giận...”

Lời chưa dứt, Mạc Quân đã cúi đầu phủ lên môi nàng. Thiên Anh không giãy ra, còn chàng thì đơn thuần dán môi lên môi nàng như thế, không làm

thêm bất cứ động tác nào khác. Cảm giác mềm mại này, hương thơm thanh mát này, chàng nhớ đã rất lâu không được nếm qua. Phải một lúc lâu sau, Mạc Quân mới buông nàng ra. Bất chấp thái độ dường như bình thản của nàng, trong ánh đèn dịu dịu, chàng có thể thấy hai má nàng hơi hồng hồng. Kìm lòng không đậu, chàng vươn tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhỏ giọng nhắc lại thứ cảm xúc chàng không bao giờ muốn nhớ đến ấy: “Ngày ấy, ta rất tuyệt vọng.”

Thiên Anh sửng người nhìn chàng, sau một chớp mắt mới hiểu được chàng đang trả lời câu hỏi của nàng đêm trước.

Mạc Quân ôm lấy gáy nàng, áp má lên sườn mặt nàng, thì thầm: “Ta nhớ nàng, nhớ đến phát điên. Ta xây Thiên Vũ tạ hy vọng có thể được tới đó cùng nàng. Nhiều đêm, ta tới đây, cố gắng hồi tưởng lại nàng, họa lại nàng, nhưng ta nhận ra, ngoài tên nàng, ta không biết bất kỳ điều gì về nàng cả. Ta tuyệt vọng vì thấy không còn có cơ may nào để gặp lại nàng, để có được nàng.”

“Khúc nhạc đó ta viết cho nàng, đặt tên là ‘Vô hình’. Có một lần, ta chơi cho nàng nghe ở Thiên An đình, nhớ không? Lúc ấy, nàng rất ngạc nhiên hỏi ai đã viết nên khúc nhạc bi thương thế này.”

“Em biết.” Nàng nói đơn giản thế nhưng Mạc Quân cảm thấy toàn bộ gánh nặng trong lòng bỗng chốc nhẹ bằng như làn khói. Chàng vội vàng lùi lại để có thể nhìn thấy rõ toàn bộ vẻ mặt nàng. Hai má nàng hồng nhuận, ánh mắt dịu dàng, và giọng nàng vang lên êm ái: “Chàng nói rất lâu về trước, có vị kiếm khách trót yêu một nữ nhân tính cách kỳ lạ. Cả hai đã có những hồi ức đẹp đẽ bên nhau. Nhưng khi người này bày tỏ với nàng, nàng liền bỏ trốn. Kiếm khách tìm kiếm nàng rất lâu mà không thấy nên đã viết khúc nhạc này.”

Mạc Quân bật cười, nàng cũng thế.

“Mẫu phi nói chàng rất cố chấp, lúc nào cũng tự cho rằng mình đúng. Vì chàng luôn luôn đúng. Nhưng có nhiều chuyện, không thể tự ý...”

“Thật sao?” Càng cười khẽ.

Nàng gật đầu, lại đau lòng nói: “Xuất thân là tướng, chàng không thấy hành động bỏ chạy đó rất hèn nhát sao? Vì lẽ gì chàng không căm ghét em như căm ghét một kẻ đào ngũ?”

“Không ghét, chỉ giận thôi, nhưng...” Chàng vuốt tóc nàng. “... ta còn nhớ nàng nhiều hơn.”

Nàng im lặng nhìn chàng.

“Ngày Kim Khánh đưa nàng tới, phát hiện nàng đã quên ta, quên hết mọi thứ nơi này, ta thật sự rất muốn đánh nàng một trận, nhưng lại không thể, cũng không nỡ ra tay. Nàng nói xem, có phải ta hết thuốc chữa rồi không?”

“Chàng là một người xuất chúng, vì sao phải cố chấp với một nữ nhân cực đoan, vị kỷ, xấu tính như em?”

“Nói vậy là ta thiệt thòi rồi?” Mặc dù chàng không hiểu lắm những từ nàng tự miêu tả bản thân nhưng chàng chắc chắn không phải là ý tốt.

Nàng cười đáp: “Cũng chưa chắc.”

Mạc Quân vui vẻ cắn nhẹ lên mũi nàng, hỏi lại: “Vậy còn nàng?”

Nàng chớp chớp hàng mi, giọng nói nhỏ xíu: “Em nghĩ rằng em yêu chàng, em thật sự yêu chàng rồi. Chàng nói chàng yêu em, bây giờ chàng còn yêu em không? Sau này, chàng sẽ vẫn yêu em chứ?”

Chàng âu yếm đáp lời: “Thiên Anh, ta chỉ yêu nàng. Một mình nàng!”

Nàng mỉm cười, khép mắt, học theo chàng nói đơn giản “Tốt lắm!” rồi rướn người dán lên môi chàng.

Mạc Quân sung sướng ôm lấy nàng, đang muốn hôn đáp lại thì nhận ra nàng đang lả đi trong tay mình. Chàng kinh hoàng kêu lên: “Anh nhi!” Lại thấy trán nàng nóng rẫy: “Nàng bị sốt?”

Nàng yếu ớt cười: “Không sao!”

“Bị sốt sao không nói?”

“Em nói em mệt từ lúc đầu rồi mà...” Nàng vùi mặt vào ngực chàng, thì thào.

Mạc Quân “hừ” một tiếng, cả giận mắng: “Ngốc nghếch như thế! Không biết hai mươi năm qua nàng sống thế nào?”

“Chỉ ngốc sau khi gặp chàng thôi.”

Nghe được lời ngọt ngào này, quả thật không thể giận được nữa, chàng liền bế nàng lên. Vừa cười vừa đầu hàng: “Được rồi, trở về uống thuốc.”

Nàng nói riu riu trong ngực chàng: “Không cần uống thuốc. Chỉ cần ngủ một giấc...”

“Được!” Mạc Quân cúi nhìn nàng đã bắt đầu thiếp đi trong tay mình, cười khẽ: “Về ngủ chữa sốt.”

Chương 18

Sáng hôm sau, Mạc Quân tỉnh dậy sửa soạn vào chầu, Thiên Anh vẫn còn đang say giấc. Chàng sờ lên trán nàng, thấy đã hạ sốt nhưng không an tâm, lại cho người mời thái y đến xem thử. Kết quả, thái y nói sức khỏe của nàng ổn, chẳng qua chỉ ốm vặt do chuyển mùa mà thôi. Mấy lời này khiến chàng yên tâm hơn một chút. Nhưng bãi triều trở về, chàng lại lo lắng không yên vì nàng mới khỏi bệnh đã chạy ngay đến xưởng gỗ Thương Sơn tiếp tục dùi mài mộc nghệ.

Chàng nhăn nhó hỏi nha hoàn: “Vương phi rời đi từ lúc nào? Đã ăn gì chưa?”

“Khởi bẩm vương gia!” Nha hoàn nọ cuống lên vì thái độ cáu kỉnh hiếm thấy của chủ nhân. “Vương phi ăn trưa xong mới đi!”

“Mấy giờ thì về?”

“Bẩm, vương phi nói giờ Tuất mới về.”

“Các người có truyền lời bốn vương muốn đưa nàng đi dự tiệc phủ Cửu vương không?”

“Bẩm, vương phi nói còn bận việc, không muốn đi.”

Mạc Quân chau mày. “Không muốn đi!” cũng không sao, nhưng “bận việc”? Nàng coi trọng việc làm đồ thủ công mỹ nghệ này hơn cả chàng rồi ư? Quả nhiên là tự mình hại mình mà. Đáng lẽ ngay từ đầu, chàng không nên khơi ra ba cái trò chạm trổ đồ gỗ này làm gì!

Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên: “Chủ nhân!”

Chàng liền quay người lại. “Được lắm! Đã biết trở lại rồi?”

Kim Khánh liền mỉm cười, tự mình khẳng định: “Chủ nhân đã hết giận.”

Chàng bèn “hừ” một tiếng.

Kim Khánh vội quỳ xuống thỉnh tội: “Kim Khánh tự ý hành động. Cúi xin chủ nhân trách phạt.”

Mạc Quân phất tay quay đi. Chờ cho sự im lặng đủ lâu để khiến đối phương căng thẳng, chàng mới lên tiếng: “Được rồi! Đứng dậy đi! Nên nhớ, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Nếu có lần sau, dù kết quả có tốt hơn thế này, bốn vương cũng sẽ không bỏ qua đâu.”

“Tạ ơn chủ nhân!”

“Còn nữa...” Chàng vẫy tay ra hiệu Kim Khánh tới gần, lấy ra một tấm ngọc bội màu xanh lục đặt lên bàn. “Thứ này cho người.”

Kim Khánh kinh ngạc nâng ngọc bội lên, quan sát tỉ mỉ, lại hướng ánh nhìn về hướng chàng dò hỏi. Lúc này, Mạc Quân mới giải thích: “Bốn vương không biết người đã phải đánh đổi những gì để có thể đem nàng quay trở lại, nhưng cái giá hẳn không phải là nhỏ. Bốn vương chỉ có thể đáp lại tấm lòng thành của người theo cách này. Đây là ngọc bội hành mộc, mộc sinh hỏa, sẽ trợ giúp được cho người.”

Thấy Kim Khánh lại toan hành lễ, chàng liền ngăn lại: “Không cần! Muốn cảm tạ bốn vương, hãy theo bốn vương bảo vệ nàng thật tốt.”

Kim Khánh nhét ngọc bội vào ngực áo, lại chắp hai tay, cúi mình thật sâu, nói như chém đinh chặt sắt: “Một đời này, Kim Khánh nguyện phụng sự chủ nhân và vương phi.”

Chàng nhẹ nhàng gật đầu.

Dường như sau khi chuyện với nàng bắt đầu tốt đẹp hơn lên, đối với chàng, không còn điều gì quá nghiêm trọng nữa. Ngay lúc này đây, trong đầu Mạc Quân chỉ đang toan tính lấy cứ gì từ quan để dành thời gian cùng nàng du sơn ngoạn thủy, có lẽ là trong một năm, hai năm hoặc nhiều hơn nếu nàng muốn. Đang buổi thiên hạ thái bình, thiên triều thịnh trị, một chức quân sư của chàng thực ra không quá cần thiết. Những việc hiện tại chàng đang làm, Mạc Ninh có thể thừa khả năng và hiểu biết để lo liệu chu toàn. Đó là còn chưa tính tới số lượng lớn nhân tài đang ngày ngóng đêm mong được xuất đầu lộ diện góp sức cho hoàng triều. Chính vì thế, dù có chàng hay không, mọi chuyện sẽ vẫn tiến triển tốt đẹp.

Còn rắc rối phía công chúa Triệu quốc, buổi yến tiệc hôm nay chính là cái kết viên mãn. Tự tay Thái Trường công chúa sẽ lo liệu. Chàng lắc đầu nghĩ, nữ nhân đã từng chứng kiến hay kinh qua thâm cung nội chiến luôn có cách giải quyết rất... nữ nhân.

Thái Trường công chúa quyết định tổ chức một buổi yến tiệc nhỏ, chỉ mời một số ít người trong hoàng thất và vài công tử tiểu thư con các danh thần trong triều. Tiệc lấy danh nghĩa mừng tiết Sương Giáng^[1] nhưng thực chất là mượn sự bảo chứng của tất cả các khách quý có mặt để thông tri cho cả thiên hạ ý đồ cũng như mong muốn của bà: tác thành cho Cữu vương và công chúa Yến Dung. Bà thậm chí còn tính dùng đến cả phương thức “gạo nấu thành cơm” để đảm bảo cuộc hôn phối sẽ xảy ra. Suy nghĩ này Mạc Quân chỉ có thể cảm thán bằng năm chữ “phóng khoáng đến bất cần”. Ý đồ của bà cả Mạc Quân và Mạc Ninh đều không phản đối, vì thật sự hai người

họ đều là tài tử giai nhân, tuổi cũng xấp xỉ, hơn thế còn cảm mến lẫn nhau, sớm thành thân ngày nào hay ngày ấy.

[1] Tiết Sương Giáng là một trong hai mươi tư tiết khí, thường bắt đầu vào ngày 23 hoặc 24 tháng Mười và kết thúc vào khoảng mùng 7 hoặc 8 tháng Mười Một khi bắt đầu tiết Lập Đông.

Yến tiệc diễn ra trong bầu không khí trang nhã tươi vui. Mạc Quân để ý thấy vẻ mặt Cửu vương mỗi khi trò chuyện cùng công chúa lại thoáng ửng hồng, trông rất dễ thương. Có lẽ Cửu đệ đã dành cho nàng tình cảm sâu đậm rồi. Gả cho một người chính trực, nghĩa khí và có tiền đồ xán lạn như vậy, đối với thân phận công chúa cầu thân có thể nói là chuyện tốt hiếm gặp.

Có điều, bất chấp tình ý và danh tiếng lẫy lừng của Cửu vương, công chúa Yến Dung vẫn một mực đeo bám Mạc Quân, thậm chí còn nhận ra chàng buộc tóc bằng dải lụa Thiên Anh tặng.

“Nàng là người thế nào?” Công chúa bỗng lên tiếng.

Mạc Quân hơi ngạc nhiên, chưa kịp trả lời thì nàng đã hỏi tiếp: “Nàng so với ta thì thế nào?”

Chàng lắc đầu, cười cười: “Không thể so sánh.”

“Nàng đẹp hơn ta?”

“Công chúa là mỹ nhân.” Chàng nhẹ nhàng nói: “Nhưng trong mắt bốn vương chỉ có nàng.”

“Ngài...” Công chúa giậm chân giậm dừ.

“Công chúa không nên tự làm khó mình.”

Triệu Yến Dung nhìn chàng, căn môi dưới, vẻ mặt tương đối bức bối.

“Công chúa, vinh hạnh được diện kiến!” Trần Kiên và Triệu Thăng bỗng từ bên kia bàn bước tới, cung kính hành lễ: “Hoài Vũ vương!”

Trần Kiên lên tiếng khen ngợi: “Vẻ đẹp của công chúa quả nhiên danh bất hư truyền.”

Triệu Thăng có vẻ mừng rỡ, dường như không đoái hoài nhiều lắm đến đại mỹ nhân gần đó, nâng chén cung kính mời chàng. Mạc Quân cũng sáng khoái mà uống cạn một hơi. Triệu Thăng vui vẻ hỏi: “Vương gia, vương phi không tới dự yến sao?”

Chàng đặt chén xuống, cười cười giải thích: “Nàng có hứng thú riêng.”

“Mạo muội xin hỏi vương gia, vương phi có hứng thú gì vậy?”

“Chế tác đồ gỗ.”

Một lời này khiến cả ba người bao gồm công chúa Yến Dung, Trần Kiên và Triệu Thăng đều há miệng kinh ngạc. Phải mất một lát, Triệu Thăng mới vỗ tay cười ha hả: “Vương phi đúng là kỳ nữ. Đến sở thích cũng không giống nữ nhi bình thường.”

Lời khen ngợi kỳ quái này của Triệu Thăng khiến Mạc Quân bật cười. Chàng nhất định phải kể lại cho nàng nghe mới được.

“Hoài Vũ vương vốn là kỳ nhân, vương phi sao có thể tầm thường?” Là Tứ vương và tiểu thư Tú Nhung vừa bước tới.

“Tứ vương gia đã quá lời rồi.” Chàng nhẹ nhàng đáp.

“Không quá chút nào!” Tứ vương lại càng cười to. “Nghe nói tình cảm của tam ca và vương phi khiến cho dân chúng kinh thành ngưỡng mộ vô cùng. Nay có thể nghe chia sẻ một chút, thật thỏa lòng hiếu kỳ.”

“Tốt đến mức nào?” Công chúa Yến Dung lên tiếng.

“Đến mức nào?” Tứ vương vuốt cằm, đánh mắt về phía Mạc Quân, cười hỉ hả: “Chi bằng để Hoài Vũ vương trả lời.”

“Loại sự tình này, biết trả lời sao đây?” Mạc Quân cười đáp.

“Họa thơ lên giấy thì thế nào?” Trần Kiên – vốn là người hay chữ - gợi ý.

“Được!” chàng gật đầu tán thành.

Tức thì gia nhân liền mang giấy bút tới.

Mạc Quân nhẹ nhàng nhắc bút, chấm vào nghiên mực, vừa phóng khoáng vung tay trên giấy vừa đọc thành tiếng:

“Mây trắng đang xây mộng viễn hành

Chiều nay ta lại ngắm trời xanh

Trời xanh là một tờ thư rộng

Ta thảo lên trời mấy nét nhanh...

Xe ngựa chiều nay ngập thị thành

Chiều nay nàng bắt được trời xanh

Đọc xong bảy chữ thì thương lắm

Thiên lý tương tư, vũ trụ tình^[2]”.

[2] Mượn bài “Bảy chữ”, thơ Nguyễn Bính. Nguyên tác “Vạn lý tương tư”, tác giả đổi thành “Thiên lý tương tư” để hợp văn cảnh.

Dứt lời, trên mặt giấy lụa cũng hiện lên bảy chữ vừa thanh thoát vừa mạnh mẽ. Mạc Quân hơi mỉm cười, đặt bút xuống, tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên không dứt. Qua khước mắt, chàng thấy công chúa Yến Dung sa sầm mặt, giận dữ bỏ đi. Chàng nheo mắt không lộ tâm tư. Thái Trường công chúa không biết từ đâu xuất hiện, đến gần vỗ về và lôi kéo nàng... Bà hẳn đã chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo rồi.

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác thú vị khó tả, Mạc Quân không kìm được nở nụ cười, liền vờ quay sang chăm chú thưởng thức bút pháp của Trần Kiên.

Yến tiệc được Thái Trường công chúa tổ chức với mục đích riêng nên chưa đạt được mục đích, dứt khoát chưa kết thúc. Vì thế, các tiết mục ca múa, thi thơ, đối ẩm... diễn ra liên tục và đa dạng vô cùng. Phải đến cuối giờ Tý, khi cả chủ nhân buổi tiệc và khách khứa đều đang cố giữ sắc mặt tỉnh táo vui vẻ, bất chấp cơn buồn ngủ để thưởng thức vở tuồng trước mắt, một gia nhân hốt ha hốt hải – một sự cuống quýt khá khoa trương như thế nhất định phải để mọi người nhận ra – chạy đến bên Thái Trường công chúa, thì thào vào tai bà. Và đương nhiên, bà đứng bật dậy, sắc mặt xám ngoét, vội vàng xin thứ lỗi, trở lại vào nội viện bằng dáng vẻ thanh tao nhưng vẫn cố ý bày ra muôn vàn bối rối.

Khách khứa bắt đầu xôn xao. Mạc Ninh hướng về phía chàng, cười nhếch khóe miệng ngầm ý sắp có chuyện vui để xem rồi đây. Mạc Quân đảo mắt đáp trả.

Chừng hai khắc sau, Thái Trường công chúa trở lại, tha thiết mong các vị khách lượng thứ vì trong phủ có chuyện ngoài ý muốn nên yến tiệc, dù rất đáng tiếc, đành phải kết thúc tại đây, lại tha thiết thứ lỗi vì Cửu vương gia hiện giờ không tiện xuất hiện để cáo biệt.

Đúng lúc mọi người đều đang im lặng lắng nghe những lời áy náy của Thái Trường công chúa thì một giọng oanh vàng thỏ thẻ bỗng cất lên nghi hoặc: “Công chúa Triệu quốc đâu rồi?”

Tất cả liền ngạc nhiên nhận ra sự vắng mặt kỳ lạ của công chúa.

Thái Trường công chúa tỏ vẻ lúng túng, mắt thoáng nhìn về phía hậu viện để trả lời câu hỏi kia, nhưng vẫn khoa trương trả lời kiểu lấp liếm: “Ồ, có lẽ đã về từ sớm.”

Lập tức, tất cả đều gật đầu tỏ ý “À, ra vậy”, sau đó lục tục kéo nhau ra về.

Mạc Ninh lại hướng về phía Mạc Quân, nở nụ cười trào phúng. Chàng cũng cười đáp lại, thầm cảm thán Thái Trường công chúa quả không hổ với tuổi tác và danh tiếng bấy lâu.

Lại nói, mặc dù gần như ngầm bố cáo đến toàn bộ quan khách về “chuyện ngoài ý muốn” vừa mới xảy ra nhưng Thái Trường công chúa chỉ mời riêng các vuh vương gia ở lại để thực sự công khai “sự việc chấn động” này. Phải mất một canh giờ để giúp Thái Trường công chúa đang rối trí, Cửu vương đang rối tâm bình tĩnh trở lại, đồng thời bàn bạc cách giải

quyết sự việc thỏa đáng nhất, đương nhiên là một hôn sự cho công chúa Yến Dung và Cửu vương. Kết thúc cuộc thảo luận, Thái Trường công chúa vẫn không nguôi lo sợ hoàng thượng trách mắng vì sơ suất này, còn Cửu vương thì nở nụ cười vừa ngượng ngùng vừa viên mãn. Mạc Quân hơi thất thần nhìn nụ cười đó, thầm suy nghĩ về cảm giác khi có được người mình yêu. Nhất định là hạnh phúc viên mãn!

Chương 19

Lúc Mạc Quân hồi phủ đã là cuối giờ Dần. Chàng không qua phòng ngủ vì sợ làm Thiên Anh thức giấc mà đi thẳng tới thư phòng nghỉ ngơi một chút rồi còn chuẩn bị vào buổi chiều sớm. Nhưng khi chàng đang thay đồ, cửa thư phòng bỗng bị đập tung ra, sau đó nàng bước vào như hung thần ác sát, phía sau là nha hoàn vừa đuổi theo vừa kêu lớn: “Vương phi, người không thể vào! Vương gia đang...” Nhưng lời còn chưa hết, nàng đã hăm hăm bước đến trước mặt chàng.

Mạc Quân ra hiệu cho người hầu lui ra, nhìn nàng ngạc nhiên hỏi: “Sao giờ này đã dậy rồi?”

Nàng chẳng thèm đáp lại, lại có vẻ vô cùng giận dữ, dúi vào tay chàng một vật bằng gỗ nhỏ xíu, nghiêng răng: “Chúc mừng sinh nhật!” rồi “hừ” lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng quay người bỏ đi.

Mạc Quân kinh ngạc nhìn biểu tình của nàng, lại cúi đầu nhìn lại món đồ bé nhỏ trong tay. Mặc dù hơi khó coi nhưng miễn cưỡng có thể nhận ra là một cây đàn mô phỏng theo cây cổ cầm của chàng, được ghép từ hai mảnh gỗ nhỏ, khi mở ra, bên trong có tên chàng và nàng. Phải mất một lúc, chàng mới nhớ ra hôm nay là sinh thần của mình. Mạc Quân bừng tỉnh đại ngộ. Hóa ra bấy lâu nay, nàng chuyên tâm ở xưởng gỗ là để làm món quà này tặng chàng, bất chấp những vết xước hay vết chai xuất hiện trên đôi bàn tay mềm mại. Để phải tới hơn một tháng, từ khi chàng đi đón đoàn cầu thân cho đến hôm qua, nàng mới làm xong để kịp tặng chàng. Trong lòng vui sướng muốn phát điên, Mạc Quân vội vàng mặc xong triều phục, toan đuổi theo nàng nhưng lại không sao lý giải nổi cơn giận của nàng.

“Ngươi, lại đây!” Chàng gọi nha hoàn chạy theo nàng lúc này.

“Vì sao vương phi lại giận dữ như vậy?”

Nha hoàn nọ lúng túng cúi đầu, thật thà bẩm báo: “Bẩm vương gia, lúc tối qua từ xưởng gỗ Thương Sơn trở về, vương phi rất vui vẻ. Nhưng người chờ mãi không thấy vương gia trở về, lại nghe được tin bên phủ Cửu vương...”

Chàng nhướng mày.

“Tin... công chúa Triệu quốc cùng với một vị vương gia... liền mắng...” đến đây thì nha hoàn kia im bật.

“Mắng?” Chàng lại hỏi. “Người nói đi, bốn vương sẽ không nổi giận.”

“Vương phi mắng... người là... là... đồ... khốn khiếp!” Nha hoàn nọ nói xong thì mồ hôi trên trán túa ra.

Mạc Quân chau mày. Cái từ này đã nghe đến lần thứ hai rồi, mặc dù không hiểu lắm nhưng chàng cũng biết ý nghĩa chắc cũng chẳng tử tế gì. Chàng nghĩ, càng nghĩ lại càng muốn cười. Thì ra Thiên Anh của chàng lại ghen tuông như thế. Quả nhiên rất hợp với tính cách dữ dội của nàng. Chàng cười lớn.

“Vương gia?” Nha hoàn nọ ngậy người ra không hiểu.

Chàng thu lại nụ cười, nói thêm: “Người tên gì? Đến gặp Trần quản gia lĩnh thưởng.” Vì sao lại thưởng ư? Vì sự cống hiến cho hạnh phúc vương phủ chứ sao! Mạc Quân vui vẻ vừa cười vừa bước ra khỏi thư phòng.

Nha hoàn nọ rớt cuộc hoàn hồn, lắp bắp đáp: “Bẩm, nô tì tên là A Phi!”

Nhưng chàng đã đi mất hút.

Mạc Quân tìm thấy nàng đang nện đế giày trên đường đến Thiên Vũ tạ. Nhìn thấy bóng hình thân thương ấy, chàng không khỏi cảm thấy bồi hồi, liền nhanh chóng đi tới, ôm ngang thắt lưng nàng rồi theo gió thổi bên tai nàng: “Không phải ta”, lại thì thầm: “Đêm nay, chờ ta!”

Chàng thỏa mãn ngắm nhìn khuôn mặt cầu kính của nàng, giã ra rồi ửng hồng. Kim lòng không được, Mạc Quân ấn lên môi nàng một nụ hôn nhẹ rồi buông ra, lưu luyến một hồi mới trở gót lên xe ngựa vào triều.

Đêm ấy, khi chàng hồi phủ, Thiên Anh đón chàng bằng sắc mặt hồng rục. Nàng mặc bộ váy chàng thích nhất. Mạc Quân không rõ bằng cách nào mà nàng biết đó chính là bộ váy chàng yêu thích không thôi, bộ váy màu mộc lan tím hồng. Sắc màu ngọt ngào này càng làm khuôn mặt nàng bừng lên nét rục rờ. Đến khi Mạc Quân bế nàng đặt xuống giường, gương mặt nàng đã đỏ rục lên như mặt trời bé con, và nàng then thùng cùng căng thẳng đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt chàng. Nghĩ muốn trêu đùa nàng một chút, Mạc Quân liền kéo nàng đứng dậy, chậm rãi cời đi ngoại bào và trung y của nàng như tất cả những đêm hai người ngủ chung, sau đó dừng lại. Chàng nén cười khi thấy nàng có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn cúi đầu im lặng.

Bằng giọng vô cùng nghiêm túc, chàng lên tiếng: “Người đâu, thả nển!”

Đến lúc này, Thiên Anh mới kinh hoàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, vội vã lấy tay bịt miệng chàng lại, lắc đầu nguầy nguậy: “Đừng thả nển!”

Chàng kéo tay nàng ra, chỉ cười không đáp.

Thiên Anh xấu hổ cực độ, chỉ biết chôn vùi khuôn mặt đỏ rực và nóng bừng của mình vào ngực chàng. Ánh nấn xuyên qua mấy lớp màn trướng, dịu dàng hắt tới.

Mạc Quân nâng khuôn mặt nàng lên, âu yếm gọi: “Anh nhi!”

Nàng tuyệt nhiên không nhúc nhích.

Chàng lại càng vui vẻ, ghé vào bên tai nàng thầm thì: “Còn nhớ nấn tân hôn nàng chém sáng hôm đầu tiên chúng ta thành thân không?”

Thiên Anh kinh ngạc ngược mắt nhìn chàng.

“Ta đã cho người nấu lại rồi.” Giọng chàng đầy mê hoặc. “Nàng xem, tâm ý của ta đã đủ thấu trời xanh chưa?”

Nàng cúi đầu, mím môi cười.

“Nhìn ta, Anh nhi!” Mạc Quân ní non bên tai nàng, nàng cũng ngẩng đầu nhìn sâu vào cặp mắt tối thẫm của chàng. “Nàng còn thiếu ta một lời chúc.”

Nàng hơi ngạc nhiên, nghĩ lại một lúc liền cười nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

“Không đúng!” Chàng nhẹ nhàng lắc đầu, sửa lại cho nàng: “Phải là ‘tân hôn vui vẻ’ mới phải.”

Nàng lại cười. Chàng tỏ vẻ hờn dỗi: “Nhắc lại cho gia!”

Nàng ngoan ngoãn làm theo, nhỏ giọng thỏ thẻ: “Tân hôn vui vẻ”, lại thấy không đúng lắm, liền thắc mắc: “Câu này nói vào sáng mai không hợp lý hơn sao?” Nhưng chàng không đáp, chỉ dùng ánh mắt đen thẫm với hai ngọn lửa sáng rực khóa lấy mắt nàng, sau đó cúi đầu hôn nàng mê muội.

Rốt cuộc, Mạc Quân cũng có đêm sinh thần tuyệt vời nhất đời chàng.

Chương 20

Nơi cung cấm, trên giường gấm, hoàng đế ôm tấm thân ngọc ngà của mỹ nhân, vui vẻ đòi nghe kể chuyện về Hoài Vũ vương, bỗng nảy ra một ý tưởng thú vị.

Kết quả, vừa bãi triều, hoàng đế liền gọi riêng Mạc Quân đến.

“Ái khanh hôm nay dường như rất vui?” Hoàng đế nhận lấy chén trà từ cung nữ, lơ đãng hỏi.

Mạc Quân đương nhiên là trong lòng viên mãn cực kỳ, nhưng chỉ đơn giản đáp: “Hoàng thượng anh minh, thiên hạ thái bình là chuyện vui vậy.”

Hoàng đế hơi hơi nhướng mày, cười nói: “Trẫm nghe thiên hạ ca ngợi Hoài Vũ vương phi tính cách thú vị. Thật muốn hội ngộ một phen.”

Mạc Quân không đáp

“Trẫm nghĩ...” Hoàng đế từ tốn nói: “Hay là ái khanh để nàng tiến cung một thời gian, giúp trẫm dạy dỗ cung nhân làm sao để thú vị như nàng đi!”

“Hoàng Thượng!” Mạc Quân lạnh lùng nhìn thẳng long nhan, giọng nói nặng nề: “Nàng là thê tử hoàng đế của người, sao có thể tùy ý tiến cung?”

Hoàng đế xem chừng vui vẻ hơn nhiều, liền vuốt vuốt chòm râu nhỏ, thân nhiên nói: “Trước khi nhắc đến chuyện trẫm là hoàng huynh của ái khanh, phải nói đến chuyện trẫm chính là hoàng đế.”

Lời vừa dứt, chén trà trong tay Mạc Quân nát vụn, nước tràn lênh láng trên sân gạch, gân xanh trên trán giật giật, quai hàm bạnh ra.

Mắt thấy đã đạt được mục đích, hoàng đế liền thấp giọng khuyên nhủ: “Ái khanh trở về suy nghĩ kỹ đi, ngày mai trả lời trẫm. Nên nhớ, trẫm chỉ thích nghe tin tốt từ ái khanh thôi.”

Mạc Quân ra về, giận đến tím mặt. Chàng tiếp tục giữ vẻ tức giận điên người như vậy cho đến khi ngồi vào trong xe, khuất mắt trông coi, cơ mặt liền giãn ra thành một nụ cười hài lòng. Chờ đợi bấy lâu, cuối cùng cũng có được cái cố thích đáng.

Bỗng nhiên có tiếng gọi, xe ngựa dừng lại, hộ vệ cung kính bẩm báo: “Khởi bẩm vương gia, tể tướng xin cầu kiến!”

Chàng hơi ngạc nhiên, bước xuống. “Tể tướng đại nhân, chẳng hay có chuyện gì?”

Tể tướng trông có vẻ bối rối, khuôn mặt nghiêm nghị không được tự nhiên, trầm ngâm một lát rồi rút từ trong tay áo ra một hộp nhỏ màu hồng cánh sen.

Đến lượt Mạc Quân bối rối. “Đây là...”

“Phu nhân chiều qua vội khởi thành tới miền nam có việc gấp, không kịp gặp riêng để gửi tặng vương phi nên nhờ lão phu chuyển giúp. Có nói, đây là bột phấn làm từ các loại hoa gì đó, dưỡng da tay mùa đông rất tốt.”

Chàng nhận lấy hộp phấn, cười khẽ. Tể tướng phu nhân, chàng nhất định sẽ bỏ qua cho bà ấy chuyện mất mặt của chàng mà bà dám kể với Anh nhi.

“Đa tạ!”

“Vương gia, chớ nên đa lễ!”

Chàng gật đầu, từ biệt lão tế tướng rồi nhanh chóng trở vào xe ngựa.

Bên ngoài, gió mùa đông bắt đầu nổi lên từng đợt, sương sớm nặng nề không tan, mặt trời vắng bóng. Khi chàng hồi phủ, những bông tuyết non lất phất rơi. Lần đầu tiên trong đời, chàng mừng rỡ vì điều này.

Quê cũ của Thiên Anh không có tuyết nên nàng vô cùng mong chờ đến mùa đông.

Chàng vội đi đến phòng ngủ, thấy nàng đang cuộn mình trong chăn, còn say giấc nồng. Tóc đen huyền buông xõa toán loạn trên gối, khuôn mặt ửng hồng, bờ môi căng mọng, dáng vẻ tự nhiên có thêm vài phần phong tình khiến đáy lòng chàng ngây ngất. Mạc Quân cúi mình tiến đến gần nàng, quấn kín nàng trong chăn, bế đến ngồi gần bên cửa sổ.

Nàng hé mắt, nhãn mày nũng nịu trong lòng chàng: “Em muốn ngủ.”

Chàng cẩn nhẹ lên mũi nàng, vừa lấy tay mở rộng cửa sổ để gió lạnh tràn vào trong phòng vừa nói: “Đợi lát nữa hãy ngủ tiếp. Dậy đi nào!”

“Lạnh!” Nàng co người vào trong chăn, vùi mặt vào cổ chàng, lười biếng đáp.

Chàng bắt lấy một bông tuyết, gí lên sườn mặt nàng. Bông tuyết nhỏ xíu nhanh chóng tan thành nước chảy xuống cổ nàng. Thiên Anh bèn mở choàng mắt, định lên tiếng mắng mỏ, nhưng vừa nhìn thấy mấy bông tuyết trong tay chàng, nàng liền reo lên vui vẻ.

Bị chàng quấn kín trong chăn, lại bị ôm chặt, nàng dẫy dựa đòi đến ngồi bên bệ cửa sổ. Mạc Quân chiều theo ý nàng, nhưng Thiên Anh chưa thỏa lòng hiếu kỳ lại ngọ nguậy muốn đưa tay hứng tuyết. Mạc Quân lớn giọng khi thấy cánh tay và bờ vai trần của nàng lộ ra ngoài, lập tức nhét nàng trở lại trong chăn, ra sức ôm chặt, lại nghĩ tới mấy dấu hôn hồng hồng đêm qua chàng để lại trên đó và những nơi khác, bỗng cảm thấy hạnh phúc không bút nào tả xiết, liền cắn lên môi nàng một cái rồi nói: “Thích tuyết thế cơ à?”

Nàng bĩu môi không đáp nhưng ánh mắt đã thay cho câu trả lời.

Chàng cười, vùi mặt vào mái tóc nàng, dụ dỗ: “Có muốn cùng ta du sơn ngoạn thủy không? Từ đây đi dọc xuống miền nam, đi từ mùa đông tới mùa xuân, muốn không?”

Nàng quay sang nhìn chàng, vẻ mặt sáng rỡ, không cần suy nghĩ liền đáp: “Muốn!”

“Muốn đi cùng ta hay muốn du sơn ngoạn thủy?”

“Cả hai. Vì có chàng, lại càng muốn.”

Mạc Quân cười sung sướng, hôn lên má môi nàng, nói nhỏ: “Được! Sáng sớm mai lập tức lên đường.”

***

Tất nhiên, như chàng đã tiên liệu và cũng như Mạc Ninh đã nhắc trước, chuyến đi này ngay tức khắc bị ám vệ hoàng thượng phái theo chàng ngăn cản. Mạc Quân chỉ lạnh lùng ném bức thư từ quan với lời lẽ bi thống và phần uất chàng mới thảo xong hôm qua rồi điềm nhiên tiếp tục lên đường.

Đội ám vệ nọ kinh ngạc lật trái lật phải bức thư treo ẩn từ quan, không biết phải làm sao cho đúng, vội vã nhập cung bẩm báo đấng thiên tử.

Bãi triều, thiên tử nhận được tin báo và lá thư của Hoài Vũ ái khanh, lại nghe chính miệng Ngũ vương – bào đệ của Hoài Vũ vương – bẩm tấu. Hoàng đế lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, vẻ mặt băng lãnh ngàn năm không đổi nhưng trong lòng đã sớm cảm thán, bản thân đã đùa quá trớn rồi, khiến vị thần tử mình sủng ái nhất phải phản ứng quyết liệt như vậy, cũng may chỉ đi khoảng hai năm sẽ trở về.

Ngũ vương gia Mạc Ninh, ngoài mặt tràn đầy thương tiếc nhưng trong bụng cũng cảm thán, đại ca yêu kính của mình quả nhiên nói được làm được.

Nghe chuyện này, đương sự ngoài bật cười ha hả thì tâm ý chỉ còn hướng tới vị ái thê bên cạnh mà thôi.

Vĩ thanh

Bảy năm sau, tiểu vương tôn Mạc Kiếm Anh lúc bấy giờ mới gần năm tuổi, được Mạc Quân vô cùng cưng chiều vì dù còn nhỏ đã sớm bộc lộ tính cách phóng khoáng, thẳng thắn, đáng yêu giống hệt mẫu thân. Kiếm Anh cũng cực kỳ sùng bái mẫu thân, luôn cho rằng chính trực, chuẩn mực như người không có gì là không tốt.

Cho đến một ngày nọ.

Đạo ấy, Kiếm Anh vô cùng thích chơi cùng Mạc Tranh, tiểu quận chúa của Ngũ vương. Có điều ngoài Kiếm Anh ra còn có Mạc Hoa – trưởng nữ của Cửu vương và công chúa cầu thân Yến Dung – cũng thích Mạc Tranh. Mạc Hoa bấy giờ đã bảy tuổi thông minh lanh lợi, thường cậy lớn bắt nạt tiểu vương tôn trước mặt Tranh nhi. Một lần, Mạc Hoa xia ngón tay mũm mĩm vào Kiếm Anh, lớn tiếng bảo: “Phụ thân ta nói hoàng tộc đều tên chỉ có hai chữ. Kẻ nào tên càng nhiều chữ thì càng ngu ngốc.” Kiếm Anh cảm thấy cực kỳ mất mặt. Quyết định quay trở về hỏi cho ra lẽ.

Thiên Anh và Mạc Quân đang ngồi trong thư phòng, bỗng nghe thấy ba tiếng gõ điềm đạm, chậm rãi. Nàng bèn cất tiếng: “Mời vào!”

Ngay lập tức, cửa thư phòng bật mở, Kiếm Anh phóng vụt tới trước mặt hai người, có vẻ vừa rồi đã phải rất kiềm chế.

“Tiểu Kiếm, có chuyện gì vậy?” Mạc Quân ngạc nhiên nhìn hài tử.

Thằng bé mím mím môi, rất nghiêm túc mà thuật lại lời Mạc Hoa nói.

“Chỉ thế thôi hả?” Mạc Quân cười lớn khiến Tiểu Kiếm xấu hổ không thôi. Nó ngược nhìn mẫu thân cầu cứu. Thiên Anh nhẹ nhàng giải thích: “Phụ thân đặt tên con là Kiếm Anh, nghĩa là kiếm và hoa anh đào. Toàn cõi này không có ai có cái tên vừa mạnh mẽ vừa hào hoa như con đâu, con nên giải thích với Hoa nhi như thế!”

Tiểu Kiếm cau mày: “Hoa nhi dứt khoát không hiểu mà sẽ chỉ cười vào mũi mình.” Nghĩ vậy, nó lại quay sang phía phụ thân. Cúi mình soạn công văn, phụ thân nó vô tư đáp: “Nếu ta nhớ không nhầm, mẫu thân của Hoa nhi tên đầy đủ là Triệu Vương Thanh Nữ Yến Dung.”

Hai mắt Tiểu Kiếm sáng rực nhìn phụ thân bất chấp lời mẫu thân bên cạnh “Trả đũa con gái là không hay đâu.” Nó cung kính cảm tạ song thân rồi lui ra ngoài. Lần này, Hoa nhi nhất định sẽ rất mất mặt cho mà xem.

Quả thật là mất mặt, đến nỗi Hoa nhi liền xúi Tranh nhi không chơi với Tiểu Kiếm nữa. Chiều hôm sau, Tiểu Kiếm rầu rĩ ngồi trên ghế mềm trong thư phòng chơi trò gấp giấy.

“Sao lại buồn rầu như vậy, Tiểu Kiếm?” Thiên Anh ngồi xuống trước mặt con, dò hỏi.

“Tranh nhi không chơi cùng con nữa.”

“Ai cũng có lòng tự trọng, nếu người ta không cần mình nữa thì mình không việc gì phải cần người ta cả.”

“Vâng!” Nó lí nhí.

Mạc Quân hứng thú nghe nàng nói, một lát cũng đến ngồi cạnh nàng, vỗ vai Tiểu Kiếm, khuyên nhủ: “Nghe phụ thân nói này, mỹ nhân thiên hạ

không thiếu, nhưng chỉ độc được mới mê hoặc được lòng người. Nếu con cứ yếu đuối như thế này, làm sao thành độc được của nữ nhân được đây?”

Tiểu Kiếm lại sùng bái nhìn phụ thân trong khi Thiên Anh càu nhàu với Mạc Quân: “Xúc phạm giới tính!” Còn chàng thì cười lớn.

Sau hai việc đó, Tiểu Kiếm hoàn toàn thấu hiểu được rằng mẫu thân của nó có thể đúng là nữ trung hào kiệt, thông minh xuất sắc, nhưng nàng luôn thua trong tay phụ thân. Không phải bởi phụ thân quá toàn năng mà chỉ vì mẫu thân làm chuyện gì cũng quang minh chính đại, thẳng thắn cương trực, còn phụ thân nó thủ đoạn đầy mình, gian hùng xảo trá, so với mẫu thân còn đáng hâm mộ hơn nhiều!

Trong Vọng Nguyệt lâu, Thiên Anh vừa rót hai chén trà cửa trao đổi với Mạc Quân: “Tiểu Kiếm còn nhỏ, để con học nền tảng đạo đức rồi hãy dạy con những chiêu biến thái của chàng đi!”

Chàng cười vui vẻ, ôm nàng đặt ngồi trên thành lan can, cắn nhẹ mũi nàng. “Con rất thông minh, khả năng tiếp thu tốt hơn nàng tưởng đấy!” Vừa nói chàng vừa nhớ đến chiều qua, Tiểu Kiếm tới thư phòng tìm mình, lén lút nhìn quanh để đảm bảo mẫu thân mà nó sùng bái không có mặt ở đó, đoạn đến trước mặt chàng, hùng hồn tuyên bố: “Con muốn trở thành người gian hùng như phụ thân. Phụ thân, xin hãy hướng dẫn con!” Khiến chàng phải vận sức toàn thân mới giữ được vẻ trang nghiêm mà đáp lại: “Được!”

***

“Một tháng nữa, ta sẽ gửi con đi học võ ở núi Ngự Long.” Chàng thông báo.

“Đến lúc rồi ư?” Nàng hỏi.

“So với tuổi nên đi học là hơi lớn rồi. Phải học khi xương cốt còn mềm.”

“Vâng!” Nàng ôm lấy thắt lưng chàng, vùi mặt vào cổ chàng, thở dài. Đó lại là một điểm chàng rất thích ở nàng, rất hiểu chuyện, rất rõ ràng. Nàng có thể yêu con vô cùng nhưng tuyệt nhiên sẽ không để tình cảm nữ nhi thường tình ảnh hưởng đến tương lai của con.

Nàng bỗng cắn nhẹ lên cổ chàng: “Em muốn có con gái.”

Chàng mừng rỡ: “Nàng muốn sinh thêm rồi sao?”

Nàng không trả lời mà nói tiếp: “Nhưng giờ hơi lớn tuổi mất rồi.”

Chàng xoa lưng nàng, thấp giọng an ủi: “Không lớn. Ta mới ba mươi tư. Phụ hoàng bốn mươi lăm còn có Cửu đệ mà.”

“Không nói chàng.”

“Nàng lại càng nhỏ.”

Nàng vẫn tiếp tục: “Em sẽ nuôi mèo, một đàn mười hai con.”

Chàng liền kéo nàng ra: “Không được, ta muốn có con gái. Chúng ta sẽ sinh con gái trước đã!”

“Được!” Nàng đáp gọn gọn một từ, sau đó hôn lên nụ cười sung sướng của chàng.

***

Một năm sau đó, Thiên Anh hạ sinh người con thứ hai. Bà đỡ ôm lấy đứa trẻ đỏ hồng tới cho Mạc Quân lúc này sốt ruột đi đi lại lại trước cửa phòng, mừng rỡ thông báo: “Vương gia, chúc mừng vương gia! Là một tiểu vương tôn!” Mạc Quân nhướng mày, cúi đầu nhìn đứa trẻ, sờ sờ má, cười lớn, đoạn quay sang Trần quản gia và đám gia nhân đang há miệng kinh ngạc, tuyên bố: “Nhị thiếu gia tên gọi Mạc Duệ Anh!” Rồi quay gót vào phòng.

Chàng bước đến bên giường, nắm tay Thiên Anh, nói nhỏ: “Anh nhi, con... con trai giống ta lắm!”

“Đừng hòng! Không ai ngã hai lần cùng một chỗ đâu.”

Đáp lại là tiếng cười lớn của Mạc Quân.

Tiểu vương tôn Mạc Kiếm Anh lúc này đã đọc thông viết thạo, nghe tin mẫu thân sinh đệ đệ liền vội vã biên về nhà lá thư vắn vắn một dòng: “*Mẫu thân, con mới đi chưa lâu, người đã không còn cần con nữa rồi.*”

Mạc Quân thân nhiên viết lại cho trưởng nam hai dòng: “*Cố gắng học tập. Đến lúc em trai đi học, đừng làm mất mặt thiên triều.*”

***

Hơn một năm sau đó, vào một ngày mùa đông, Thiên Anh hạ sinh người con thứ ba. Mạc Quân ngồi bên giường, nắm lấy tay nàng, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của nàng, thì thầm: “Là con gái, xinh đẹp giống nàng.”

Nàng cười rạng rỡ: “Thế là tốt rồi.”

Chàng hôn lên má nàng: “Sau này, nàng có thể an tâm nuôi một đàn mèo mười hai con rồi.”

“Ai nói mười ai? Mười sáu, cả chàng và ba đứa nhỏ nữa.” Nàng hóm hỉnh đáp rồi ngủ thiếp đi.

Mạc Quân ngậy người nhìn nàng, hôn lên môi nàng thật nồng nàn rồi mới rời khỏi phòng.

Lại có thư của Tiểu Kiếm gửi về, cũng chỉ một dòng ngắn ngủi: “*Mẫu thân, con sắp thành tài trở về rồi. Người đừng vì có đệ đệ và muội muội mà quên con.*”

Chàng lại thản nhiên biên trả lại ba dòng: “*Mẫu thân sắp nuôi mèo. Cố gắng học tập. Không về càng tốt.*”

Buông bút, chàng nhìn nắng vàng như mật trải thảm trên nền sân phủ tuyết. Chàng nghĩ về tình yêu của mình dành cho nàng, nỗi trầm mê của mình với nàng, trong chốc lát quyết định rằng tên con gái của chàng sẽ là Mạc Trầm Anh.

Phải! Con gái của chàng là Trầm Anh.

***

“Em hứa một ngày em sẽ trở về,

Em sẽ giữ chàng an toàn,

Em sẽ giữ chàng bình an

Lúc này, mọi chuyện điên rồ quá

Em chẳng biết làm sao mà ngăn lại.
Em hiểu chúng ta còn nhiều điều cần nói,
Nhưng em không thể ở lại,
Hãy cứ để em ôm thêm một chút,
Hãy nhận lấy một phần trái tim em,
Biến nó thành của chàng
Để khi chúng ta cách xa
Chàng sẽ chẳng cô đơn...
Đêm nay, khi chìm vào giấc ngủ,
Chàng hãy nhớ rằng
Chúng ta nằm dưới cùng một trời sao..."

Hết

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Vĩ thanh](#)